Lwowska Narodowa Naukowa Biblioteka Ukrainy im. W. Stefanyka.

Odział Rękopisów

Zespół (fond) 59

ARCHIWUM WŁODZIMIERZA KOZŁOWSKIEGO

472. Papiery rodzinne Kozłowskich.

T. V - papiery osobiste i literackie Anastazego Kozłowskiego.

STRONY NIEZAPISANE NIE ZOSTAŁY ZDIGITALIZOWANE

ЛЬВІВСЬКА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ім. В. СТЕФАНИКА НАН УКРАЇНИ
ВІДДІЛ РУКОПИСІВ
ФОНД 59(Коз11)
ОПИС
ОД. ЗБ. 472-474

загалом 282 арк.

472
~~23~~

Ан Котовский

Воспитанник

1795–1852

Copia ~~Simplex~~

1

Per Cæo Rm Forum Nobil. Tarnowiense Dnus Athanasius Leo Victor Kozłowski olim Antonii et Salomeæ Kozłowskich filius, die 18 Aprilis 1773 baptisatus superata annorum ætatis suæ minorennitate, conformiter suo petito, et affirmative fratris qua Tutoris Dni Antonii Kozłowski declarationi, hisce pro Majorenni, gerendæque suæ substantiæ capaci declaratur, atque ad agendas suo Tutori, pro gesta tutela gratias inviatur, Præsentis Decreti Vigore. In absentia Illustrissimi Præsidis — Josephus L B a Gebler — Ex Consilio Cæo Rio Fori Nob. Prov. Regnor Orientalis Galliciæ et Lodom Tarnoviæ die 5a Februarii 798. — Thomas Zatorski. (L S)

A Cæo Reg. Foro Nob. Tarnovien Dno Athanasio Kozłowski Consignandum p. Bukowski — 780.

Collationirt, und ist dem vorgezeigten Orig gleichlautend. Lemberg den 22t Junii 1799

Franz de Paula Hess
K. K. wirkl. Guber. Secretaire
und Registr. Direktor

8242.b tax 20xr bezahlt den 22 Juny 799.
Konhoffer

Fr. J. Wojnarowski

2568 22

Uznanie wielolelności
Anastazyo
y Roz urodzenia

9

1857
1773
84

Thomas Wilczyń-
ski
18 Apr 773
Borek

Stephanus Boy-
deck Francis
Comenda 793

Rep 644

Extractus

Ex Matricula Statuum Regnorum Galliciae et Lodomeriae Tomo 16to pag. 86ta

Caesareo Regium Judicium Terrestre Premisliense notum testatumque facit praesentibus Generosos Vincentium, Antonium Florianum et ~~Athanasium~~ Anastasium Kozłowskie fratres inter se germanos, olim Mfci Antonij Kozłowski Regiminis Exercituum Regni Poloniae Capitani, et Mfcae Salomeae de Krzyszkowskie Conjugum legitimorum filios, olim verò Generosor Adalberti Kozłowski et Martianno Ostrowska Conjugum legitimorum Nepotes, Stemmatis Jastrzębiec, Documenta Procedentiam sui demonstrantia hic loci exhibuisse, unaque de Statu sui Nobilitari praesenti à Judicio attestari petiisse — Quorum petito deferendo, quandoquidem Documenta Procedentiam probantia, realiter sint reproducta, ac per Judicium suum verificata, Hinc Eoq Gsos Kozłowskie Nobiles extasse, et tam ante, quam post Revindicationem horum Regnorum Galliciae et Lodomeriae, pro veris et actualibus Nobilibus reputatos esse, Eundemque Statum sui Nobilitarem congruè et laudabiliter conservasse, et domicilium sui in Terra et Circulo praesenti Premisliensi itidem ante et post Revindicationem Regnorum Galliciae et Lodomeriae habere et habuisse attestatur. In quorum fidem Judicium hocce, praesens attestatum in conformitate de Legitimationibus coram Tabulis Regiis praescripta subsequendis necessarium Eisdem extradere censuit — Datum Premisliae Die 9bris 1782do Anô. Joannes à Luka Lucki Subjudex Trris Premis Primarius locum 2di Judicis Suppleus — Basilius de Magna Bilina Biliński Camerarius Trris Premisliae locum Subjudicis Suppleus — Alexander Jaworski Regens unaque Assessor, nunc Camerarius Trris Premisliae locum Mfci Notarij tenens — In locum quarti Judicii Terrestris Premisliae nunc absentis assumptus Subdelegatus

Christophorus

Imie Anastasium wyrażono według uchwały Wydz. Starodub. do liczby 362. 1856.
Imie Martianna sprostowano według uchwały tegoż do liczby 531. 1860.

Jan Kawulski
Archiwista Starodub.

Lectum cum Actis
p. Octosal 1782

Christophorus Lisowski – Locus Sigilli – Intabulatur Decretum &c. Leopoli die Decima tertia Augusti Annô Millesimô Septingentesimô Octuagesimô Quartô Josephus Kutzki Actuarius

Cajetanus Skarbek Leszczyński

Stall Gall Arch Director

Sol Taxa 30. x.
die 19. 8bris 1797.

~~9052~~
2568

D

K

A

Infra Scriptus testor, Dominum Anastasium de Łoziowski Studiis philosophicis omnibus eo insigni cum profectu dedisse operam, ut ex Logica, Historia universali, Mathesi pura, Philologia, Diplomatica et Heraldica primam classem cum Eminentia, ex Geographia physica primam et in utroque quidem examine; ex Physica, Mathesi applicata, Historia universali et Numismatica Eminentia notam; ex Metaphysica et Aesthetica primam, ex Historia universali et Lingua germanica primam cum Eminentia obtinuerit; moresque omni commendatione dignissimos pro se tulisse. In quorum fidem has literas Facultatis sigillo munitas dedimus.

Leopoli die 23 Julii 1795

Leopoldus Umlauf
Prof. ling. et Lit. germ.
et facult. phil. p. t.
Decanus.

I

E

Infra scriptus fidem facio, dominum Anastasium de Koslowski indigenam ex jure naturae primae classis notam profectui tuo adscriptam tulisse, moresqs tuos legibus academicis conformasse. In quorum fidem manus meae subscriptione sigillique mei appressione munitum do testimonium. Leopoli 5ta februarii 1795.

Antonius Pfleger
J. U. D. Jur. Nat. Pub. et Gent.
Univ. ac Crim. S. S. C. M. M. a.

9052

a

Infra scriptus fidem facio, dominum Anastasium de Kozlowski indigenam tam ex jure publico et gentium universali, quam ex jure criminali primae classis notam professui suo adscriptam tulisse, moresque suos legibus academicis conformasse. In quarum fidem manus meae subscriptione sigilique mei appressione munitum do testimonium Leopoli 16ta julii 1795.

Antonius Pfleger
J. U. D. Jur. Nat. Pub. et Gent.
Univ. de Crim. P. P. O. [illegible]

9052

B

10

Dominus Anastasius Koslowski indigena praelectiones meas
juris civilis semestrales priores diligenter excepit, publicum
inde, seu ex Institutionibus, subivit examen, et ex eo retulit
calculum primae classis. Mores praestetit legibus academicis
conformes. Leopoli 24. Mart: 1796.

Balthasar Borzaga.
U: J: Dr: et in R: Univ: Leopol:
Juris Civilis Prof: P: O:

9052

6

Infra scriptus praesentium vigore testor, Dominum Anastasium de Kozlowski Galicienem ex jure Ecclesiastico Publico seu ex prima parte Juris Canonici in utroque Semestrali examine Primae classis calculum obtinuisse, morēque legibus Academicis conformes praestitisse. Leopoli die 5ta July 1790to

Joannes Ambros
J. U. D. et Jur. Eccles.
Prof. Publ. Ord.

9052

3

Dominus Anastasius Kosłowski indigena praelectiones meas juris civilis semestrales posteriores diligenter excepit, inde seu ex Digestis publicum subivit examen, et ex eo rebelli calculum primae classis. Mores praeseferebat legibus academicis conformes. Dat. Leopol. die 5. Jul. 1796.

Balthasar Borzęga
U. D. J. et in C. Univers. Leop. Juris Civilis Prof. P. O.

9052

J

Dominum Anastasium Koslowski prælectionibus publicis ex
scientia politica, commerciali, et œrariali, nec non notitia rerumpublicarum
ad finem inque examinibus lege præscriptis specimina profectus primæ
classis dedisse præsentibus testor, testatumque manus meæ subscriptione
et sigilli ad pressione firmo. Dabam Leopoli die 26ta Octobris 1797

Dominicus Sigismundus de Koepf
S. C. R. A. M. a Cons. Gub. Gallic. orient.

9052

G

Infra scriptus testor, Dominum Anastasium de Kozlowski indigenam ex jure ecclesiastico privato seu ex Juris Canonici Secunda parte in utroque Semestrali examine Primae classis calculum obtinuisse, moresque legibus Academicis conformes praesetulisse. Leopoli die 25ta 8bris 1797.

Joannes Ambros de Rechtenberg
C. R. Consil. J. U. Dr.
et J. Eccles. Prof. P. ord.

9052

F

Ex Officio

20

Da derselbe mittelst seines bei dem kön. Kammerprokurator wegen Gestattung der bei dem k. Fiskalamte zu nehmenden Praxis eingereichten Gesuches durch vollgültige Zeugnisse dargethan hat: daß derselbe jene Kenntnisse, Eigenschaften und Erfordernisse, welche für diejenigen, die zur Praxis bei der k. Kammerprokuratur zugelassen werden wollen, vorgeschrieben sind, hinlänglich besitzet, und eben auch gegenwärtig die ihm noch abgehenden politischen Wissenschaften nachholet: so wird demselben sowohl in Hinsicht der mit bestem Fortgange vollendeten Rechtswissenschaften, als auch in Anbetracht seines gerühmten moralischen Betragens hiemit gestattet: bei der k. Kammerprokuratur in Gemäßheit des höchsten Direktorialdekrets vom 9ten May 1795 die Praxis zu nehmen. Zu welchem derselbe sowohl wegen Ablegung des Fiskalpraktikanteneides, als auch wegen der Praxis selbst an den k. Kammerprokurator angewiesen wird.

Vom k. k. ostgalizischen Kammerprokurator.

Lemberg den 6ten October 1796.

Georg Dessers

Coll. Mayer

Vom k. k. ostgal. Camery rokurator.

An
Den H. Anastasius
von Kozlowski

Hier

Nachdem der ostgalizische Fiskalamts Praktikant Herr Anastasius von Kozłowski bei dem k. Kammerprokurator um ein ämtliches Zeugniß sowohl wegen seiner Verwendung, als auch wegen seines moralischen Betragens angesucht hat: so wird demselben zur Steuer der Wahrheit hiemit ämtlich bestättiget; daß derselbe unterm 6ten Oktober 796. als Fiskalpraktikant aufgenommen, und daß er während dieser Zeit immerhin ein gutes moralisches Betragen geoffenbaret, auch in den von ihm geleisteten Ausarbeitungen Beweise seiner Fähigkeit gegeben habe.

Von dem k. k. Kammerprokurator.

Lemberg am 26ten Oktober 1797.

Georg Dorfner
Gub: Rath und Kammerprokurator

9052
2568

B

~~H~~

Cum Generosus Anastasius Rozlowski pro
extradendo sibi decreto Eligibilitatis pro munere Con-
siliarii Judicii Nobilium Supplicaverit, in assumpto
secum Theoretico Certamine ad singulas quae-
stiones propositas bene responderit; Rotulum Ci-
vilem, & Criminalem tam relate ad Extractum acto-
rum, quam votum bene, & cum satis maturo Judicio
elaboraverit; Proinde imploratum Decretum Eli-
gibilitatis ipsi hisce extraditur.

Ex Consilio Caes. Reg.
Galiciae Orientalis
Appellationum Tribunalis.
Leopoli die 17 Martii 798.

Ed. Brudern

al Rappell. Trib.

Generoso Ana
stasio Kozłowski

Cellosso

4717. T. 3. [illegible]
N. 1.

Consig.

10514.

A Cæ. Reg: Appellat: Tribunali.

Generoso Anastasio Kozłowski Ex Offo. 4717 T 9 fol. Pt. 1.

Cum Generosus Anastasius Kozłowski pro extradendo sibi decreto Eligibililatis pro Munere Consiliarii Judicii Nobilium Supplicans, in assumpto secum Theoretico Tentamine ad singulas quæstiones propositas bene responderit; Rotulum Civilem & Criminalem tam recte ad Extractum actorum, quam votum bene & cum satis maturo Judicio elaboraverit. Proinde imploratum Decretum Eligibilitatis ipsi hisce extraditur. — Casimirus Comes a Deym — Ex Consilio Cæ. Rgo Galiciæ Orientalis Leopoli die 21 Martii 798. P. Bredart

A Caes. Rō Foro Nobilit. Leopoliens.

Dno Anastasio Kozłowski attento eo quod Anastasius Kozłowski Decretum eligibilitatis ad munus Consiliarii R. Fori Nobilium producat et omnia juris attestata habeat iidem Kozłowski Decretum eligibilitatis pro munere Camerarii praescisso tentamine hisce extraditur. Dat. Leopol. die 3. Julij 799.

Col ——— la ——— tam

Copiam praesentem suo Originali in Actis reperibili conformem esse testor Datum Leopoli Die 28. January 1800 —

Absente Agtne Directore

Onuphrius Januszowski

Caes. Reg. Fori Leop. Reg.

Taxa 44 x soluta die 28 Jan. 800.

Donhoffer

Coll. Boiani

1568

C

Infra scriptus praesentibus testor, Dominum Anastasium Koslowski indigenam in hac alma universitate Josephina praelectiones publicas ex jure naturae, publico, et gentium universali, civili, criminali, ecclesiastico publico, et privato, scientiis publicis, et statistica eo cum profectu excepisse, ut ex allatis materiis in examinibus utriusque semestris primae classis calculum promeritus fuerit. Mores legibus academicis conformes exhibuit. Quod testimonium ex actis facultatis juridicae sincere depromptum esse, autographa subscriptione, et appresso facultatis sigillo confirmo. Datum Leopoli Die 11mo Mensis Maji 799

Josephus Beer
Fac. Jud. p. t. Decanus

UNIVERSITATIS LEOPOLIENSIS 1784 SIGILLUM FACULTATIS JURIDICAE IN REGIA VNIVERSITATE

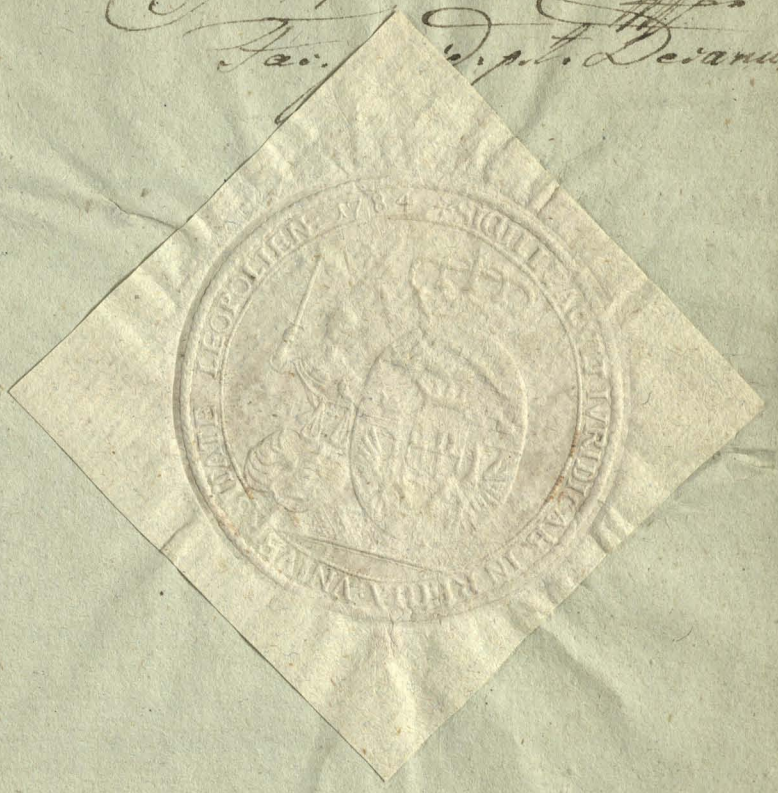

2568 ~~2568~~

a

32

Per Cæsareo Regium Forum Nobilium Tarnoviense Dnus Anastasius Kozłowski Cæsareo Regio huic Foro Nobilium ex probitate et dexteritate notus ad Actum Complanationis inter Alexandrum Wiktor, qua tutorem pupillorum post Ignatium Hołyńskj relictorum, et Romanum Kraińskj, intuitu mutuarum prætensionum ex possessione bonorum pupillarium Brylików pullulantium tentandæ, pro officioso Curatore constituitur, atque fine eo inviatur, ut innotescitus per Camerarium Sanocensem Adalbertum Laskowskj suo Officio fungatur —

Ca Michałowski

Ex Consilio R. Fori Nobilium Tarnoviæ die 27. 9bris 816.

Michał Hałuszyński

9557.

Cott Dr

à Rtoro Nob: Tarnov:

Dno Anastasio
Kozłowski

a/. 3/D

Litra/vjales —

Consignandum

9557.

N° 2090. pre 8 febr. 822.

Petitum Anastasii Kozłowski haeredis bonorum Malawa pro elargiendo sibi consensu ad ineundum matrimonium cum Rosa Kraińska.

Cum supplicans D. Anastasius Kozłowski sit haeres bonorum Malawa adeoque fundum sustentationis futurae uxoris possideat praeterea tam tutrix Dna Theresia de Wisłocki Kraińska, quam Contutor Dnus Hiacynthus Szedro in ineundum matrimonium inter Dnum Anastasium Kozłowski & minorennem Rosam Kraińska consentiant, taleque pro dicta minorenne congruum & proficuum fore anteponant. hinc Dno Caario ~~Leopol~~ Premislae Leminski hisce ordinatur, ut ad bona Hermanowice instantanee condescendat, atque minorennem Rosam Kraińska absque habito influxu consanguineorum ~~[illegible]~~ ad Protocollon percipiat, an ipsius libera et haud coacta sit voluntas matrimonium cum Dno Anastasio Kozłowski ineundi, et an eatenus non fuerit persuasa ac adhortata, pro casu ergo subsecutae declarationis quod eadem libere et non coacte quaestionis matrimonium inire velit, matri Dnae Theresiae Kraińska ac usum hic subs. consensum judicialem ad ineundum quaestionis matrimonium extradat, secus vero talem horsum redhibeat, pro omni casu de peractis referat.

Decretum in Consilio C. R. Cori nobil. Leopoli die 11 febr. 822.

Schubinger

A Dno ~~Anastasio Kozłowski~~ Antonio Kozłowski in bonis Malawa Circulo Sanocensi p. Caarum Laskowski

pro Dno Anastasio Kozłowski. Adalbert

59

1817 36

4 fr. Supplement do Certificatu Stanowego pod N. 108. Przez Jego Ces. Król. Mość wyznaczony stanowy Konses weryfikacyjny. —

Ponieważ się W. Anastazy Kozłowski Stanu Rycerskiego Dziedzic na Malawie w Cyrkule Sanockim należycie wywiódł, iż posiada owe przymioty, które naywyższym Patentem z dnia 13. Kwietnia 1817. przepisane są, przeto się onemuż potwierdzenie na to udziela i iego prawo do znaydowania się na Zgromadzeniach Seymowych w Królestwach Galicyi i Lodomeryi iako Współczłonek Stanu Rycerskiego tudzież do zasiadania i głosowania na onychże a od dnia w którym do Zgromadzenia Seymowego wprowadzonym zostanie; do noszenia pozwolonego od Nayiaśnieyszego Cesarza munduru Stanowego, ninieyszem uznaie. Dań w Lwowie na posiedzenia z dnia Szostego Czerwca roku Tysiącznego ośmsetnego siedmnastego. Kazimierz Krzywda Rzewuski

Mit der diesfälligen mit einem Supplementbogen von 4 fl. versehenen Urschrift gleichlautend.

Lemberg am 28. Hornung 1823.

Samuel v. Stuk
k. k. Gub. Regist.
Director

Vid: Tax 20 Xr. C. M. eingehob.
v. Stuk

Coto Goedl

38

Alexander Rożniecki Generał Brygady
komenderuiący awantgardą woyska Polskiego.

Gdy WJPan Anastazy Kozłowski — na pierwsze moie wezwanie do moiey głowney kwatery niestawił się — Wzywam Go tą moią odezwą, aby pod odpowiedzialnością Życia y Maiątku natychmiast do Miasta ziechał. Dat. dnia Maja 809.

Generał Brygady
komenderuiący Awantgardą
Woyska Polskiego.

Rożniecki

N.o 72.

Nayiaśnieyszy Pan naywyższą Uchwałą z dnia 21go Stycznia r. b. raczył nayłaskawiey pozwolić, aby stosownie do propozycyi Wydziału Stanowego /: za naleganiem wielu krajowych znacznych Osob uczynioney :/ na uwiecznienie pamięci zmarłego tych Królestw Gubernatora i Prezesa Stanów JW. Franciszka Barona Haura Męża tak wielkich cnót i zasług, pomnik ze składek dobrowolnych, bez żadnego iednak na to przymusu, był wystawionym.

Ażeby Obywatele całego Kraju do zamierzonego celu przyczynić się mieli sposobność, Wydział Stanowy wzywa WWMci Pana iako Kommissarza w Powiecie Sanockim mianowanego, ażebyś o tem Współobywatelom Powiatu tego drogą przyzwoitą dał wiadomość, a zebraną bez naymnieyszego przymusu składkę, na ręce WMci Pana Bojarskiego Sekretarza Wydziału Stanowego przesłać raczył.

Gdy Obywatele w Stolicy przebywaiący, tudzież Ces: Król: Urzędnicy, i mieszkańcy miasta Lwowa, znacznie do wspomnioney składki przykładaią się; wątpić niemożna, że Obywatele na prowincyi mieszkaiący, pomnąc na wyszczególniaiące się zawcześnie zmarłego Gubernatora przymioty, których ku dobru Kraju naszego przez cały ciąg swego Zarządu używał, do zachowania na zawsze pamięci tego tak zacnego Męża, według możności przyczynić starać się będą —

w Lwowie dnia 1go Marca 1823

Jan Kanty Hrabia Stadnicki

Od Wydziału Stanowego Królestwa
Galicyi i Lodomeryi

A. 72.

Wielmożnemu
Znaszałemu Kozłowskiemu
Kommissarzowi Stanowemu w
Powiecie Sanockim

Exp.

w

Malawie

W IMIENIU
JEGO CESARSKO - KRÓLEWSKIÉY APOSTOLSKIÉY MOŚCI.

Ludwik Hrabia Taaffe, Jego Cesarsko Królewskiéy Mości rzeczywisty tayny Radca i Podkomorzy, Kawaler Orderu Świętego Jana Jerozolimskiego, Współczłonek Stanów Morawii, Styryi i Karyntyi, Gubernator iakotéż Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko Królewska Apostolska Mość chcąc wiernym Stanom Królestw Galicyi i Lodomeryi oznaymić przez Seym pewne postulata, zmierza-

jące do powszechnego dobra i tegoż utrzymania, raczył nayłaskawiéy przeznaczyć na to dzień 15/4 października r. b.

Nayiaśnieyszy Pan oczekuie przeto po dowiedzioney Sobie przez W. WPana wierności i uległości, że na tym, w Królewskiém głównem mieście Lwowie odprawić się maiącym Seymie, znaydować się, i po wysłuchaniu tego, co w imieniu Jego Cesarskiey Mości tamże będzie przełożoném, wraz z innemi wiernemi i nayposłusznieyszemi Stanami, wszelkiéy gorliwości dokładać będziesz, by Seym ten gwoli życzeniu Jego Cesarskiey Mości do końca doprowadzonym został.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa łaski Monarchiczne Nayiaśnieyszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 18° Września 1823.

Wielmoznemu Anastazemu

Koztowskiemu.

Malawa:

Cyrkut Sanocki

W IMIENIU
JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIÉY APOSTOLSKIÉY MOŚCI.

Ludwik Hrabia Taaffe, Jego Cesarsko Królewskiéy Mości rzeczywisty tayny Radca i Podkomorzy, Kawaler Orderu Świętego Jana Jerozolimskiego, Współczłonek Stanów Morawii, Styryi i Karyntyi, Gubernator iakotéż Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko Królewska Apostolska Mość chcąc wiernym Stanom Królestw Galicyi i Lodomeryi oznaymić przez Seym pewne postulata, zmierza-

jące do powszechnego dobra i tegoż utrzymania, raczył nayłaskawiéy przeznaczyć na to dzień

18ty Października 1824

Nayiaśnieyszy Pan oczekuie przeto po dowiedzionéy Sobie przez W. WPana wierności i uległości, że na tym, w Królewskiém główném mieście Lwowie odprawić się mającym Seymie, znaydować się, i po wysłuchaniu tego, co w imieniu Jego Cesarskiéy Mości tamże będzie przełożoném, wraz z innemi wiernemi i nayposłusznieyszemi Stanami, wszelkiéy gorliwości dokładać będziesz, by Seym ten gwoli życzeniu Jego Cesarskiéy Mości do końca doprowadzonym został.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa, łaski Monarchiczne Nayiaśnieyszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 12. Września 1824

[illegible]

Przedmioty Obrad Seymowych w roku 1824.

1. Ogłoszenie postulatów i naradzenie się nad tém, co w naywyższych Reskryptach zawierać się, i do deliberacyi Zgromadzonych Stanów przeznaczoném będzie.

2. Naradzenie się, czyli Seym w czasie dotąd zwyczaynym, lub podczas kontraktów Lwowskich odbywać się ma?

3. Czyli kontrakty na miesiąc Luty nie mogą bydź przełożonemi?

4. Deklaracya Zgromadzonych Stanów względem wyznaczenia rocznie 500 fl. M. K. dla Phytographa Kraiowego JP. Professora Witmanna, celem utrzymania Ogrodu botanicznego.

5. Wybór iednego Deputata honorowego z każdego z trzech wyższych Stanów. — Życzący sobie otrzymać iedno z tych mieysc, zechcą się wcześnie zgłosić do Prezydium Stanów.

6. Wybór Deputowanego mieyskiego.

7. Nadanie Indigenatów Kompetentom zgłosić się mogącym.

Wielmożnemu

Anastazemu Koztowskiemu

Cyrkuł Sanocki

Malana

W IMIENIU
JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIEY APOSTOSKIEY MOŚCI.

August Longin Xiążę Lobkowicz, Woiewoda Raudnicki, uxiążęcony Hrabia na Sternsteinie, Pan na Melniku, Biszycach, Drhowli, Czyżowy i Sedlicach; Jego Ces. Król. Mości rzeczywisty tayny Radca i Podkomorzy, czynny Członek czeskiego narodowego Muzeum, towarzystwa prywatnego ku wsparciu ubogich, muzycznego Konserwatorium, tudzież towarzystwa patryotycznego przyiaciół sztuk w Pradze; Gubernator iako też Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko Królewska Apostolska Mość chcąc wiernym Stanom Królestw Galicyi i Lodomeryi oznaymić przez Seym pewne postulata, zmierza-

iące do powszechnego dobra i tegoż utrzymania, raczył nayłaskawiey przeznaczyć na to dzień 16ty Października r. b.

Nayiaśnieyszy Pan oczekuie przeto po dowiedzioney Sobie przez JW. WPana wierności i uległości, że na tym, w Królewskiém główném mieście Lwowie odprawić się maiącym Seymie, znaydować się, i po wysłuchaniu tego, co w imieniu Jego Cesarskiey Mości tamże będzie przełożoném, wraz z innemi wiernemi i nayposłusznieyszemi Stanami, wszelkiey gorliwości dokładać będziesz, by Seym ten gwoli życzeniu Jego Cesarskiey Mości do końca doprowadzonym został.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa, łaski Monarchiczne Nayiaśnieyszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 28go Sierpnia 1828.

Anna Hongin Xiążę Lubomirska

Przedmioty Obrad Seymowych
w roku 1826.

1) Ogłoszenie postulatów i naradzenie się nad tém, co w naywyższych Reskryptach zawierać się, i do deliberacyi Zgromadzonych Stanów przeznaczoném będzie.

2) Wybór iednego Deputata z każdego z trzech wyższych Stanów, tudzież iednego Deputata honorowego ze Stanu Magnatów. Życzący sobie otrzymać iedno z tych mieysc, zechcą się wcześnie zgłosić do Wysokiego Prezidium Stanów.

3) Nadanie Indygenatów Kompetentom zgłosić się mogącym.

Wielmożnemu Anastazemu
Kozłowskiemu
Malawa

Cyrk. Sanocki

W IMIENIU
JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIEY APOSTOLSKIEY MOŚCI.

August Longin Xiążę Lobkowicz, Woiewoda Raudnicki, uxiążęcony Hrabia na Sternsteinie, Pan na Melniku, Biszycach, Drhowli, Czyżowy i Sedlicach; Jego Ces. Król. Mości rzeczywisty tayny Radca i Podkomorzy, czynny Członek czeskiego narodowego Muzeum, towarzystwa prywatnego ku wsparciu ubogich, muzycznego Konserwatorium, tudzież towarzystwa patryotycznego przyiaciół sztuk w Pradze; Gubernator iako też Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko Królewska Apostolska Mość chcąc wiernym Stanom Królestw Galicyi i Lodomeryi oznaymić przez Seym pewne postulata, zmierza-

iące do powszechnego dobra i tegoż utrzymania, raczył nayłaskawiey przeznaczyć na to dzień 15. Października r. b.

Nayiaśnieyszy Pan oczekuie przeto po dowiedzioney Sobie przez W. WPana wierności i uległości, że na tym, w Królewskiém główném mieście Lwowie odprawić się maiącym Seymie, znaydować się, i po wysłuchaniu tego, co w imieniu Jego Cesarskiey Mości tamże będzie przełożoném, wraz z innemi wiernemi i nayposłusznieyszemi Stanami, wszelkiey gorliwości dokładać będziesz, by Seym ten gwoli życzeniu Jego Cesarskiey Mości do końca doprowadzonym został.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa, łaski Monarchiczne Nayiaśnieyszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 22. Września 1827.

Augustyn Longin Xiążę Lubomirski

Wielmożnemu Anastazemu
Kozłowskiemu

Kalawa

Cyrkuł Sanocki

W IMIENIU

JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIEY APOSTOLSKIEY MOŚCI.

August Longin Xiążę Lobkowicz, Woiewoda Raudnicki, uxiążęcony Hrabia na Sternsteynie, Pan na Melniku, Biszycach, Drhowli, Czyżowy i Sedlicach; Jego Ces. Król. Mości rzeczywisty tayny Radca i Podkomorzy, czynny Członek czeskiego narodowego Muzeum, towarzystwa prywatnego ku wsparciu ubogich, muzycznego Konserwatorium, towarzystwa patryotycznego przyiaciół sztuk w Pradze, agronomicznego w Wiedniu, tudzież Członek honorowy towarzystwa naukowego w Krakowie; Gubernator iako też Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko Królewska Apostolska Mość chcąc wiernym Stanom Królestw Galicyi i Lodomeryi oznaymić przez Seym pewne postulata, zmierza-

iące do powszechnego dobra i tegoż utrzymania, raczył nayłaskawiéy przeznaczyć na to dzień 15. Października r. b.

Nayiaśnieyszy Pan oczekuie przeto po dowiedzionéy Sobie przez W. WPana wierności i uległości, że na tym, w Królewskiém głównem mieście Lwowie odprawić się maiącym Seymie, znaydować się, i po wysłuchaniu tego, co w imieniu Jego Cesarskiéy Mości tamże będzie przełożoném, wraz z innemi wiernemi i nayposłusznieyszemi Stanami, wszelkiéy gorliwości dokładać będziesz, by Seym ten gwoli życzeniu Jego Cesarskiéy Mości do końca doprowadzonym został.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa, łaski Monarchiczne Nayiaśnieyszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 22. Września 1828.

Przedmioty Obrad Seymowych w roku 1828.

1) Ogłoszenie naywyższych postulatów i naradzenie się nad tém, coby w tychże do deliberacyi Zgromadzonych Stanów przeznaczoném było.

2) Wybór dwóch Deputatów honorowych ze stanu duchownego, iakotéż dwóch ze stanu Magnatów. Życzący sobie otrzymać te mieysca, zechcą do Prezidium Stanów o to wczesnie prozby podać.

3) Nadanie Indygenatów. Podania zgłaszających się tym celem Osób, na kilka dni przed Seymem w kancellaryi Stanowéy każdemu z Członków głos na Seymie mających przeyrzeć wolno.

Wielmożnemu
Anastazemu Kozłowskiemu
Malawa

Cyrk: Sanock

W IMIENIU

JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIÉJ APOSTOLSKIEJ MOŚCI.

August Longin Xiąże Lobkowicz, Wojewoda Raudnicki, uxiążęcony Hrabia na Sternsteinie, Pan na Melniku, Biszycach, Drhowli, Czyżowy i Sedlicach; Jego Ces. Król. Mości rzeczywisty tajny Radzca i Podkomorzy, czynny Członek czeskiego narodowego Muzeum, towarzystwa prywatnego ku wsparciu ubogich, muzycznego Konserwatorium, towarzystwa patryotycznego przyjaciół sztuk w Pradze, agronomicznego w Wiédniu, tudzież Członek honorowy towarzystwa naukowego w Krakowie; Gubernator jako téż Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko-Królewska Apostolska Mość chcąc wiernym Stanom Królestw Galicyi i Lodomeryi oznajmić przez Sejm pewne Postulata, zmierza-

jące do powszechnego dobra i tegoż utrzymania, raczył najłaskawiéj przeznaczyć na to dzień 18ty Października r. b.

Najjaśniejszy Pan oczekuje przeto po dowiedzionéj Sobie przez W. WPana wierności i uległości, że na tym, w Królewskiém głównem mieście Lwowie odprawić się mającym Sejmie, znajdować się, i po wysłuchaniu tego, co w imieniu Jego Cesarskiéj Mości tamże będzie przełożoném, wraz z innémi wiernémi i najposłuszniéjszémi Stanami, wszelkiéj gorliwości dokładać będziesz, by Sejm ten gwoli życzeniu Jego Cesarskiéj Mości do końca doprowadzonym został.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa, łaski Monarchiczne Najjaśniéjszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 2go Października 1830.

August Longin Xiąże Lobkowicz.

Wielmożnemu Anastazemu

Kozłowskiemu.

O. Sanoch;

Malawa.

W IMIENIU
JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIÉY APOSTOLSKIEY MOŚCI.

August Longin Xiąże Lobkowicz, Wojewoda Raudnicki, uxiążęcony Hrabia na Sternsteinie, Pan na Melniku, Biszycach, Drhowli, Czyżowy i Sedlicach; Jego Ces. Król. Mości rzeczywisty tayny Radźca i Podkomorzy, czynny Członek czeskiego narodowego Muzeum, towarzystwa prywatnego ku wsparciu ubogich, muzycznego Konserwatorium, towarzystwa patryotycznego przyiaciół sztuk, towarzystwa przyiaciół muzyki kościelnéy i pomologicznego w Pradze, agronomicznego w Wiédniu, tudzież Członek honorowy towarzystwa agronomicznego w Leybachu i naukowego w Krakowie; Gubernator iako téż Prezes Stanów w Królestwach Galicyi i Lodomeryi.

Wielmożny!

Jego Cesarsko-Królewska Apostolska Mość w dowód oycowskiéy swoiéy troskliwości o dobro wiernych Stanów Królestw Galicyi i Lodomeryi, raczył

pod dniem 2. b. m. uchwalić, iż Seym w roku bieżącym z powodu cholery nie uśmierzonéy ieszcze zupełnie w téy prowincyi, zwołanym nie będzie.

Atoli celem zawiadomienia wszystkich Członków głos na Seymie maiących, o postulatach królewskich, stosownie do nadanego Stanom przywileiu, oznaymia się ninieyszém: iż Nayiaśnieyszy Pan raczył nayłaskawiéy postanowić na rok administracyiny 1832 dla Galicyi i dla Bukowiny tęż samą ilość podatku gruntowego i urbaryalnego, od czynszu z domów, iako téż od domów podług klass, a to w tym samym stosunku i podług tego samego wymiaru, iak w roku upływaiącym 1831; dozwalaiąc oraz z początkiem następuiącego roku administracyinego 1832, z kwoty dodatkowéy téy saméy ulgi, iaka na rok 1831 dozwoloną była.

Nayiaśnieyszy Pan oczekuie przeto po dowiedzionéy Sobie przez W. WPana wierności i uległości, że wszelkiéy gorliwości dokładać będziesz, aby oznaymione tu c. k. postulata do powszechnego dobra i tegoż utrzymania zmierzaiące, ściśle wykonanémi zostały.

Któreto okazanie wiernego posłuszeństwa, łaski Monarchiczne Nayiaśnieyszego Pana na siebie ściągnie.

We Lwowie dnia 12go Października 1831.

August Longin Xiążę Lubomirski

Wielmoznemu Anastazemu

Kozłowskiemu

Malawa

Cyrk: Sanok

Najaśniejszy Cesarz JMć i Król Najwyższą Uchwałą z dnia 17. Kwietnia r. b. kazał udzielić Stanom Galicyjskim uwagi Wysokich Władz nadwornych nad planem Instytutu kredytowego na Sejmie roku 1825. uchwalonym, oznajmiając oraz swoją najwyższą wolę: iż chętnie przyjąć i zatwierdzić raczy plan Instytutu, któryby celowi swojemu wiernie odpowiadał, zgodnie z prawami wykonanym być mógł, a właścicielom dóbr istotny pożytek przyniósł.

Gdy te Uwagi już w czasie Sejmu tegorocznego nadeszły, a czas był za krótki aby się nad niemi zastanawiać i naradzać - gdy oraz tylko dzieło dokładnie wypracowane pod rozwagę Stanów zgromadzonych przychodzić powinno, więc Stany zgromadzone poruczyły Wyborowi Stanowemu mianowanie Komissyi, która ma tak plan w roku 1825. uchwalony jak poczynione nad nim uwagi Wys: Władz nadwornych ściśle roztrząsnąć, i taki Plan Instytutu kredytowego ułożyć, któryby i potrzebom Kraju dogadzał, i najwyższe zatwierdzenie mógł uzyskać. Tak przerobiony Plan poda Komissya Wyborowi Stanowemu, który go ze swojemi uwagami zgromadzonym Stanom na najpierwszym Sejmie przedłoży.

Aby zaś zawiązanie tak pożytecznego i pożądanego Instytutu było ze szkodą Kraju o cały rok opóźnionem, prosiły oraz zgromadzone Stany Jego C: K: Mść o zwołanie Sejmu nadzwyczajnego na Maj r: 1831. któryby się jedynie tym przedmiotem zatrudnił.

W dopełnieniu powyższej Uchwały Sejmowej Wybór Stanowy Komissyę sejmową do ułożenia planu Instytutu kredytowego na dzień 1. Lutego r: 1831. w Lwowie zgromadzić postanowił; a znając światło doświadczenie i gorliwość obywatelską W. WMPana, wzywa Go niniejszém abyś na dzień wspomniony do Lwowa zjechać i w rzeczonej Komissyi chciał zasiadać.

Dla dłuższego zastanowienia się nad przedmiotem który ma Komissya zajmować, przytacza się tu j. t. plan Instytutu w roku 1825 uchwalony, jako Uwagi nad nim Wysokich Władz nadwornych.

We Lwowie dnia 22 Listopada 1830.

Stróż Lubomirski

Wasilewski

3. 5. Jan 831.

Od Wydziału Stanów Król. Gal. i Lodom

N. 696.

Wielmożnemu Anastazemu

Kozłowskiemu

Ex Offo.

w Malawie

Cyrk Sanockim

№ 317

59

Pierwszem i prawie jedynem źródłem Zarobku kraju naszego jest rolnictwo. Gorliwi Obywatele nie dając się zrazić trudnościa czasow, mimo upadłey ceny ziemiopłodow, mimo ciężących ziemię ciężarow, mimo niedostatku Kapitałow, usiłuią pracą i przemysłem podnosić, albo przynaymniey od zupełnego upadku zachowywać gospodarstwo rolnicze. Lecz z dawna dawała się czuć potrzeba stowarzyszenia, ktoreby myśli odkrycia i doświadczenia pojedyncze upowszechniać, wiadomosci obcych narodow w tysiącznych pismach w obcych językach rozrzucone, i dla tego nie wszystkim dostępne, na ojczystą mowę przenosić, i tak na własność wszystkich klass mieszkańcow kraju naszego przyswaiać, a razem znajomość własnego kraju rozszerzać mogło.

Sey potrzebie dogadzaiąc Nayjaśnieyszy Cesarz i Król Pan nasz miłosciwy naywyższą uchwałą z dnia 14. Lipca r: p: na założenie Ck. galicyiskiego Towarzystwa gospodarskiego zezwolić, i podane sobie od Wyboru Stanow Ustawy tu przyłączone z. Zatwierdzić raczył. — Stosownie do §. 68. tych Ustaw Wybor Stanowy Królestw Galicyi i Lodomeryi wzywa W. WMPana niniejszem, abyś chciał zjechać do Lwowa na dzień Pierwszy Lutego 1831. w celu zawiązania wspomnionego Towarzystwa, wraz z innemi rownie od Wyboru Stanow wezwanemi Obywatelami.

Znaiąc dobrze światło, gorliwość obywatelską W: WMPana o Jego dokładną znajomość gospodarstwa Krajowego, do ktorego wzrostu się dotąd przyczyniałeś, nie wątpi, iż nie tylko przyimiesz na siebie obowiązki Członka Towarzystwa gospodarskiego, ale i do jego skutecznych postępow przykładać się czynnie nie omieszkasz.

We Lwowie dnia 22. Grudnia 30.

Xiąże Lubomirski

Wasilewski

Od Wydziału Stanów Krol: Galicyi i Lodom:

Wielmożnemu Anastazemu

Kozłowskiemu

Ex Offo.

w Malawie

Cyrk: Sanockim

N° 317.

5. 20. Jan 831.

61

Testimonium Baptismi.

Infra sertus praesentibus hisce Litteris publicam fidem facit reperiri in Libris Natorum ac Baptisatorum Ecclesiae parochialis ritus latini in Leszczawa dólna pro pagis: Brzezawa, Dobrzanka, Lumna, & Malawa destinatis, pag. 45
" inscriptionem sequentis tenoris: "Anno Salutis Millesimo octingentesi-
" mo trigesimo quarto (1834) die vero 22da Decembris Admdm Rdus
" Joannes Mydło pro tunc Administrator loci baptisavit Infantem die 17ma
" Xbris 1834 natum, trinomi: Ceslaum, Eusebium Valentinum Mfci & Ge-
" nerosi Domini Anastasii Kozłowski haeredis Bonor Malawa in Circulo
" Sanocensi, et Mficae ac Generosae Dnae Rosae de Krainskie natae, Conjugum
" legitimor filium. Patrini suprafati Infantis fuere: Mficus ac Generosus Dnus
" Edmundus Krainski haeres villae Leszczowate et Mfca ac Generosa Dna Joanna
" Kozłowska post fata p.d. Floriani Kozłowski haeredis in Lippa superstes vidua.

In quor fidem praesens Testimonium Libris Metricalib praeattacta Ecclesiae apprime conforme majoris roboris gratia manu propria subsignatum sigillo Ecclesiastico sub Titulo Sti Joannis Baptistae communiri facio. –

Signat: in Leszczawa dólna die 9na Junij 1835.

Vincentius a Paulo Padewicz

Administrator Ecclesiae parochialis ritus latini in Leszczawa

GUL 4 DEN
L

Extractus Sepulturæ

Infrascriptus recognosco reperiri in Libris Mortuorum Ecclesiæ parochialis Nizankovicensis Circuli Premisliensis sepulturam tenoris sequentis: Anno Domini Millesimo Octingentesimo decimo die decima octava Februarii in pago Zabloce sub Nro Cons: 1 obiit Illustris Magnifica Domina Salomea Kodremska Religionis catholicæ Ritus Latini Annorum sexaginta novem ex morbo ordinario, quæ per Adh. D. Stephanum Dzianott Vicarium Cathedralem Premisliensem, Commendarium Nizankovicensem ac Administratorem Zalkonbergensem in publico Cœmeterio parochiali sepulta est. Quem fidelem Extractum manu propria subscriptum sigillo paro-chiali munitum

Dedi Nizankowice die 11ma Junii 1835.

Jos: Tański Commendarius
Ecclesiæ parochialis Nizankovicensis

1810
62
791
18

Metryka Salomei Kozłow

J.

R.

Copia Vidimata.

Między JW. Justyną z Hrabiów Starczewskich Hrabiną Bawarowską z iedney, a W. Anastazym Hozlowskim z drugiey strony, zawiera się kontrakt kupna i przedaży w następujących punktach: 1mo JW. Justyna z Hrabiów Starczewskich Hrabina Bawarowska maiąc dobra swoie dziedziczne Leszczawka i Rossuszka w cyrkule Sanockim leżące, Libr. Dom. 211. pag 169. inskribowane, takowe ze wszystkiemi należytościami i przynależytościami, ze wszystkiemi zasiewami, Inwentarzem podanemi, budynkami, naczyniami browarzemi, z prawem prezentowania Parochow i windykowania arendow, z gola ze wszystkiemi prawami, iako ie teraz posiada i posiadać powinna, przedaie W. Anastazemu Hozlowskiemu, a to za Summę ryczałtem umowioną 5300 XX holl: wazyckich, mowiąc pięć tysięcy sto Dukatow holl: wazyc: na kamien Bractawskie: a 2do JW. Justyn, przyjmuie niniejszego kontraktu z umowionego szacunku JW. Przedaiącey Summę 2000 XX, mowiąc dwa tysiące Dukatow wyliczyć, przeto z wypłaconey sey Summy niniejszym kwitnie się. 3tio Chociaż W. Justyn ma od dnia dzisieyszego stale się tych dobr Dziedzicem, iednakże goniceważ te Dobra po teraźniczo są W. Kazimierzowi Gozdowiczowi w dzierżawie wypuszczone, i ta posessya iego na dnia 1. Kwietnia 1836. kończy się, przeto Dobra te W. Justynianowi, po skończonej tey dzierżawie, dopiero na dnia 1. Kwietnia 1836 Roku w fizyczną posessyą oddane zostaną, po którym oddaniu, 4to W. Justyn obowiązuie się, na dnia 15. Czerwca 1836. z umowionego szacunku Summę 2000 XX holl: waz. mowiąc dwa tysiące Dukatow holl: wazyckich na kamien Bractawskie JW. Przedaiącey we dwie wypłacić, a na wzaiem JW. Przedaiąca od wypłaconey sobie teraz Summy 2000 XX, po oddaniu fizycznej posessyi tych dobr, procent po 5ioo W. Justyniana wypłaci, lub przy wypłacie tey drugiey raty potrąci. 5to Wszystkie długi, te wyszczególnione Dobra Leszczawka i Rossuszka długi obciążaiące, wyiąwszy ciężar dziesięciny, Libr. Dom. 157. n. on. 11. 12. i 13 inskribowaney, sama JW. Przedaiąca wyeskontuie własnym swoim kosztem na siebie ciężar obowiązek, po którym

krayney exhabelowaniu obowiązuie się W. Supplikuiący, reszty ziącey oszacowaney Summy 1000 ℔, mowiącey Tysiąc Duhatów holl: wraz: na Imienia Brac, tamoshi, wraz z procentem rocznie po 5ioro od dnia oddania na dobra tychże płacić się maiącym, JM. Przedaiący zaraz nabywaiącego 15. Czerwca we Lwowie wypłacić. 6.to Administracya lasow rządowych tychże Dóbr natychmiast się W. Supplikuiącemu oddaie, wraz z drzewa leśnemi iako do rzeczami tychże, iednakże Tenże W. Supplikuiący obowiązany będzie, do czasu aż w fizyczną possessyą odebrania tychże Dóbr, wrazliwszemu ich Possessorowi z tychże lasów tyle, drzewa wydawać, ile tenże na swoim Gruncie potrzebuie dziesiątey na pozwalaiąc. 7. JM. Przedaiący obowiązuie się z przedanych tychże Dóbr, możebne podatki i ciężary gruntowne, aż do ostatniego Września 1836. Roku zapłacić, i przy oddaniu tychże Dóbr swiadami się wywiesć. 8. Dokumenta i inne papiery do tychże Dóbr ściągaiące się, iakie JM. Przedaiący ma przy Sobie, wraz W. Supplikuiącemu wręczyć ieszcze zaś, a szczególnie kwity podatkowe, akta urbanyalne i inne, iakie być mogą, ieżeli nie przedtey, to przy oddaniu fizycznej possessyi tychże Dóbr JM. Przedaiący W.mu Supplikuiącemu odda, lub u kogo będą, odebrać mu pozwala, natomiast 9. Bezpieczeństwo i hypotekę reszty ieszcze szacunkowey Summy 3700 ℔ holl: mowiącey Trzy tysiące siedmset Duhatów holl: W. Supplikuiący na tychże samych Dobrach Leszczarska i Rossuszka dla JM. Przedaiącey zapisuie i intabulować pozwala. Obowiązuie się tenże obydwie strony przy Swiadkach, bez ich i Successorow anych uszkodzenia, małemi rewersami podpisuiąc, i takowy na przedanych tychże dobrach Leszczarska i Rossuszka intabulować pozwalaiąc. Działo się w Przemyślu dnia 31.go Lipca 1835. Roku. Sub Syna z Charczemskich Dra Bina Baronowska m/p (L.S.) Anastazy Sadzewicz Hozlowski m/p (L.S.) Jako przyiaciel i Swiadek podpisuie. X. Józef z Sielca Wisoblawski kanonik Katedralny Przemyski m/p (L.S.) Jako Swiadek podpisuie Wacław Hrabia Dembinski m/p. Jako Swiadek podpisuie Jan Dabrowski m/p (L.S.) Ingrossatum. Decret. in Consilio C. R. Leop. Nobil. Leopoli die 21. Julij 835 Weber m/p. Praesens documentum oppid. C.R. prov. Galic: Tabulas Lib: Instr. 382. pag. 20. ingrossatum in ejusq. fundamento D. Anastasius Sadzewicz Hozlowski pro

pro proprietareo bonorum Leszczawka & Rossuszka teste Lib: Dom: 267. pag. 384. n. 12. hær: intabulatus est. Leopoli die 5. Octb 1835. (L.S.) Cajetanus Marin m/p. C.R. Tabulæ galic. V. Registrator.

Col——————ta——————tum

A hanc Copiam suo cum originali Symbro 40fu proviso de verbo ad verbum conformem esse testor.

Datum in Domno Malawa d. 15. Decemb 835.

Kraus
Galiz. Richter

A.

№ 297
1840.

Stany Królestw Galicyi i Lodomeryi na Sejm w r. 1839. zgromadzone, uprzedzając zawiązanie się galicyjskiego Towarzystwa kredytowego, wybrały Sąd polubowny, który według ustaw Towarzystwa kredytowego, między tymże Towarzystwem, a Członkami jego zajść mogące spory ma rozstrzygać.

Wybór Stanów Zgromadzonych padł na Jana Woyczyńskiego; Michała Justanowskiego, Doktora praw i Adwokata krajowego; Kazimierza Badeniego, Krajczego koronnego, orderu Leopolda Kawalera; Dawida Jendrzejowicza; Adama Cybulskiego, Doktora praw i Adwokata krajowego, i Anastazego Kortowskiego.

Gdy Najjaśniejszy Cesarz Pan i Król Uchwały Sejmu roku 1839. tąskawie zatwierdzić raczył; uwiadamia się niniejszem WWMCPana o padłym nań wyborze na Sędziego polubownego Towarzystwa kredytowego z tym dodatkiem, iż zaraz po zawiązaniu się rzeczonego Towarzystwa do pełnienia włożonych na się przez Zgromadzone Stany obowiązków wezwanym zostanieszo.

We Lwowie dnia 6. Grudnia 1841.

Jan Karty Hr Stadnicki

Wasilewski

Od Wydziału Stanów Królestw Galicyi i Lodomeryi.

Nº 29 LEMBERG 1840 4. DEC. Wielmożnemu Anastazemu

Korłowskiemu

Ex Offo

Malawa

Cyrk. Sanocki.

Dubiecko

SANOK
14 DEC

Wielmożny Mości

Dobrodzieju!

List WWPana Dobr: z dnia 12 Lipca do mnie pisany, d: 6 Sierp: r. b. odebrawszy pospieszam z odpowiedzią, i dopełniaiąc żądania WWPana Dob: mam zaszczyt przesłać Mu następuiące objaśnienie. —

Naypierw co do Szkoł wyższego rzędu w wymienionym przedmiocie: Tych oddzielnych nie mamy, dla wspoł braci Naszych w tułactwie będących. Przychylność iednak Rządu tuteyszego tak iest Nam sprzyiazna, iż w razie potrzeby, i żądania, Rząd chętnie pozwala wspoł ziomkom naszym uczęszczania do istnieiących tutay naylepszych rządowych instytutow: dodać iednak powinienem; że w tey chwili prawie nie mamy uczęszczaiących na wyższe te nauki. W pierwszych latach, Bracia Nasi dosyć licznie i regularnie uczęszczali wspomnione Instytuta, a przechodząc w nich stopniowo nauki, doskonalili się w wykładanych przedmiotach: lecz pomimo nabytych tych wiadomości, nie mogli byli poprzestać na tem: potrzeba utrzymania się, i zapewnienia sobie bytu, zmuszała Braci Naszych oddawania się naukom zapewniaiącym łatwieysze zarobkowanie i umieszczanie się; i dlatego po większey części kształcili się już to na Indzynierow cywilnych już to w naukach gornictwa, hemii i tem podobnych, A chociaż wielu z Naszych przez ciągłe uczęszczanie do Bibliotek rządowych i czytanie znakomitszych dzieł nie przestaią nabierać co raz nowych i gruntowniey szych wiadomości, można iednak powiedzieć, że prócz małych excepcyi oddaiących się wyłącznie tem wyższym naukom prawie teraz nie mamy. —

Co zaś do Szkoły małych dzieci: Szkoła ta czyli raczey pensia,

pensya, początkowo założona z daru ś: p: Hrabiny z Sanguszków Małachowskiey złożonego przez posła Jana Ledochowskiego, i ze zbieranych na ten cel Offiar, nie tylko że się utrzymuie, ale istnienie Jey co raz iest pewnieysze, i co raz większe przyszłość zapewniające: gdyż sprzyiający Nam Rząd tuteyszy za szczególnym staraniem Jenerała Dwernickiego i posła Ledochowskiego, jako Założycieli tey że Szkołki nie tylko że przychodzi w pomoc prawie do połowy kosztów, i to w miarę powiększa-jącey się liczby uczniów, ale nadto przez dodanie Inspek-tora rządowego, i nadzór swoy, tak byt, jako i dobry kierunek szkoły tey zapewnia. A szkoła ta początkowo na 12 mło-dzieży założona dziś 53 stałych uczniów liczy, nadto 6 externów, czyli przychodzących. — Tak więc dobroczynne Offiary ustalaiąc byt tey Szkołki, nie tylko że zapewnia-ją na przyszłość usposobionych współziomków Oyczyzny Naszey, ale nadto Offiary te stawiaią w możności Założycieli, powiększania liczby uczącey się młodzieży, a tem samem niosą rzetelne pomoc i ulgę w niedostat-ku będącym familiom. — Nie potrzebuię się dłużey rozpisywać nad celem, i użytecznością tey szkoły; szlachetne bowiem uczucia ożywiające prawdziwie obywatelskie Serce Jego łatwo ie sobie przedstawi i poymie, i dla tego pełen podchlebney nadziei że WWPan Dobrodziey nie zmienisz raz powziętego przedsięwzięcia, i obierając mnie za pośrednika, czyli wypełniciela poleceń swoich, na ręce moie zapowiedziane pomoc przysłać raczysz. Przytem mam sobie za przyiemny obowiązek podzień-kować WWPana Dob: za podchlebne Jego dla mnie wyrazy, a starając się godnie odpowiedzieć zaufaniu

Którym

70

którym mnie zaszczycać raczysz, starać się będę
przekonać WWPana Dobr. o wysokim poważaniu
z jakim mam zaszczyt wyznać mnie
WWPana Dobrodzieja poważającym
i życzliwym Bratem
Jawroński.

Paryż dnia 8 Sierpnia 1845 r.
Rue d'Antin. № 6.

à

Monsieur

Monsieur Anastazy
Kozłowski

à
Malawa.

Wielmożny Mości Dobrodzieju!

Kilko dniowa słabość moja jest powodem spoźnienia dania WWPanu Dob: żądaney wiadomości, że list Jego pisany ze Lwowa zdatty 20 Sierp: r: b: i zawiadamiający mnie o przysłaniu na ręce moje 3502 fr: w dniu 7 8bra został mnie przez Bankiera Rougemond wręczony, a razem tenże Bankier wypłacił mnie 3505 fr, z odebrania których podnoynym kwitem pokwitowawszy, wzmiankowane pieniądze stosownie do odebranego polecenia na cel przeznaczony złożyłem, kwit urzędowny w ziołem, i ten przy pierwszej sposobności, starać się będę przesłać WWPanu Dobrodzieiowi. —

Opiekujący się wychowaniem młodzieży naszey polecili mnie oświadczyć WWPanu Dob: nayczulsze podziękowanie za podchlebne dla nich wyrazy. Imieniem zaś sześćdziesiąt uczącey się młodzieży naszey, nie będę usiłował wynurzyć wdzięczności ich, bo prawe i obywatelskie uczucia WWPana Dob: i Jemu podobnych w własnym czynie naylepsze nagrodę i zadowolnienie znaleść potrafią: a wzrastające te młode pokolenie w przyszłości stając się użytecznemi Ziomkami tem samem zdolni będą wywiązać się z świętego obowiązku wdzięczności. —

Miło mi jest że ta okoliczność dała mi sposobność zrobienia choć listownie

tale

tak zaszczytnej dla mnie znajomości;
zawsze gotów dopełniać wszelkie polecenia
i żądania WWPana Dobr: starać się będę
zasługiwać na tę podchlebną opinię Jego
które w liście Swym o mnie wyrazić
chciałeś.
List od przyjaciela mego Ziomka Ordy
dołączam. A teraz proszę WWPana Dobr:
przyjąć wyrazy wysokiego i rzetelnego
poważenia z którym mam zaszczyt
zostawać WWPana Dobrodzieja
Życzliwym i poważającym Go
Bratem.
Gawroński

Paryż dnia 14. Paździer.
1845 r. Rue d'Antin № 6

Listy Generała Sawrymowskiego
dziękujące Anatazemu
Kozłowskiemu za zarząd
z loterii w Malawie
dla szkoły polskiej
w Paryżu i kurs
rady wychowania
2 r 1845

72

Rada Wychowania Narodowego dzieci Wychodźców polskich, odebrawszy od Szanownego Jenerała Gawrońskiego Trzy tysiące pięć Set pięć franków, przesłane na ręce Jego dla Szkoły, ma sobie za obowiązek złożyć podziękowa=nie Jenerałowi za przychylne pośrednictwo i prosić Go aby oświadczył Osobie od której ten dar pochodzi, w Imieniu Sześćdziesięciu uczniów, największą wdzięczność za tę opiekę, która im daje sposobność odbie=rać w Szkole Polskiej chociaż na obcej ziemi, narodowe Wychowanie.

Paryż, dnia 8 Października 1845. –

Prezes Jenerał Dwernicki
Wice prezes Bierzac
Jenerał Sznaudt
Ludwik Pągowski
Mikołay Mierzejewski
R. Wesołowski
A. Rogoński

Jaroszewski
Sekretarz Rady.

1845

		S. 4 L. A.			S. 4 L. A.
1	"	Romuald Żurowski	39	"	Popiel
2	"	Romuald Żurowski	40	"	Pohorecki
3	"	Wiktor Złocki	41	"	X: Jan Cieśmirski
4	"	Karol Płocki	42	"	Korwin
5	"	Szymon Ośmiałowski	43	"	Rafał Niesiołowski
6	"	Leon Krajewski	44	"	Rudolfina Raszewska
7	"	Antoni Wisłocki	45	"	Leon Nowosielecki
8	"	Ludwik Dunin	46	"	Zabierzewski
9	"	Tadeusz Urbański	47	"	X: Antoni Ujson
10	"	Tadeusz Urbański	48	"	Teofil Kozicki
11	"	Sabina Koniecka	49	"	Erazm Leszczyński
12	"	Antoni Bal	50	"	X: Jan Cieśmirski
13	"	Franciszek Bal	51	"	
14	"	Antoni Załęski	52	"	
15	"	Wiktor Łęphowski	53	"	Honorata Drochajowska
16	"	Amelia Korwinowa	54	"	
17	"	Franciszek Bal	55	"	
18	"	Xawery Polanowski	56	"	Antoni Jaruntowski
19	"	Wiktor Łęphowski	57	"	Izabella Humnicka
20	"	Marceli Koniecki	58	"	Ed. Miecki
21	"	Wiktor Hr: Humnicki	59	"	Anas. Kostowski +
22	"	Franciszek Humnicki	60	"	AB.
23	"	Wiktor Humnicki	61	"	
24	"	Franciszek Humnicki	62	"	
25	"	Wiktor Humnicki	63	"	
26	"	Wiktor Humnicki	64	"	
27	"	Wiktor Humnicki	65	"	Wojczyński Jan
28	"	Franciszek Humnicki	66	"	
29	"	Franciszek Humnicki	67	"	
30	"	Br: Brunicki	68	"	
31	"	Filipina Korwinowna	69	"	
32	"	Marcelina Jaruntowska	70	"	
33	"	Pohorecki	71	"	Myślatycze
34	"	Emelia Naxen	72	"	Myślatycze
35	"	Włodzimierz Kostowski +	73	"	Myślatycze
36	"	Antoni Jaruntowski	74	"	Chodylski
37	"	Amelia Jaruntowska	75	"	Myślatycze
38	"	" "	76	"	Myślatycze

Kr. Nowosielecki

Bruno Kostowski

Wojczyński

Smarzewski

S. 4. L. A.

77 Balice
78 Myslatyce
79 Balice
80 Myslatyce
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90

Skr. Mar.

Karolina

S. 4. L. B.

1 Zygmond Rossowski
2 Franciszek Zakotyński
3 Andrzej Bal
4 Uyson X
5 Nikodem Wietocki
6 Leon Krajewski
7 X. Michael Rastawiecki z Bóbrki
8 Ks. Barański
9 Julian Kun
10 Alexander Zatzki
11 Konarska
12 Konarska ⊕
13 Humnicka
14 Chodylska
15 Konarska
16 Tyrsys Kozłowski
17 Konarska
18 Konarska ⊕
19 Tyrsys Kozłowski
20 Humnicka
21 Aniela Jaruntowska
22 Lincia Jaruntowska
23 Nowosielski Józef
24 Maurycy Kraimki
25 Maurycy Kraiński
26 Maurycy Kraiński
27 Maurycy Kraiński
28 Maurycy Kraiński
29 Emelia Nachtsheim
30 Mała Emelia Nachtsheim
31
32
33
34
35 Róża Kozłowska ×
36
37
38 Józef Nowosielski
39

Zatzki
Antoni
Dr. Konarska
Józef

S. 4. L B

40 "
41 " Kraiński Edmond
42 " Alexander Gniewosz
43 " Aleksander Gniewosz
44 Aleksander Gniewosz
45 " Kraińska Katarzyna
46 Kraińska Baltazara
47 Alexander Gniewosz
48 Alexander Gniewosz
49 Towarzystwo kart
50 Laskowski Kanty
51 "
52 } Załuż
53 }
54 Józef Nowosielecki
55 }
56 }
57 } Załuż
58 }
59 }
60 " Laskowski Kanty
61 Pochorecki
62 Grotowscy
63 Józef Popiel
64 Jaś Korwin
65 Zygmund Kostowski +
66
67 Pochorecki
68 Józef Popiel
69
70 Pochorecki
71 " Rylski
72 Rey
73 Rey
74 H. Jendrzejowicz
75 Włodzimierz Bobrownicki
76 H. Jendrzejowicz
77 Świderski
78 Zajączkowski

S. 4. L B

79 " Boźnański
80 Rey
81 " Rylski Wincenty
82 " Zaręba Franciszek
83 Franciszek Truchulawski
84 " Stanisław Brześciański
85 Adam Brześciański
86 " Henryk Brześciański
87 " Bogusz Lucian
88 " Teofil Ostaszewski
89 Felix Urbański
90 " Stanisław Brześciański

No: 4 — Lit. C

1		Ustaw Kobuzowski
2		Emeryk Kobuzowski
3	Gabriel Załęski	Al. Gliniecki
4		Salomea Załęska
5		Salomea Załęska
6		Gabriel Załęski
7		Gabriel Załęski
8		Gabriel Załęski
9		Romualda Załęska
10		Salomea Załęska
11	"	Załuż
12		Załuż
13	Jakob Niklor Jureczkowa	Trzecieski Franciszek
14		Trzecieski Franciszek
15		Zarszyn
16		JWie
17		Trzecieski Franciszek
18		Zarszyn
19		Trzecieski Franciszek
20	"	~~Zarszyn~~ Hoszany
21		Józef Konarski
22		Józef Konarski
23		Józef Konarski
24	Konarska Kuz	Stokłosiński ⊕
25		Stokłosiński ⊕
26		Tytus Krajewski
27		Helena Ziętarska
28		Antoni Załęski
29		Michał Dydyński
30	"	Romualda Załęska
31		Kazimierz Ostaszewski
32	Edmund Krajiński Jureczkowa	Olimpia Krajińska
33		Helena Ostaszewska
34		Julia Krajińska
35		L. Czaszyński
36		Antonina Krajińska
37		Józef Niesiołowski
38		Lucian Krajiński
39		Alexandra Rogojska
40	"	Petrus Krajiński
41	"	Zakliczyna
42	Józef Jurecz	Strzelecki Gulazy
43		Tyska
44		Tyski

45	Nowosielski Kowa	Skrzyńska
46		Waligórski
47		Waligórski
48		Węglowski
49		Józef Nowosielski
50	"	Terlecki
51		Tyrsys Kutowski
52		Franciszek Humnicki
53	Brunc	T. Kortowski
54		Franciszek Humnicki
55		T. Kortowski
56		Franciszek Humnicki
57		T. Kortowski
58		Franciszek Humnicki
59		T. Kortowski
60	"	T. Kortowski
61	" Tokan	
62		
63		Ziembicki
64		
65		
66		Stobiecki
67		Stobiecki
68		Szmiedt
69		Szmiedt
70	"	Szmiedt
71	"	Niebocko
72	Jakob Niklor Jureczkowa	Hoszany
73		Kąty
74		Julia Laskowska
75		Zarszyn
76		Trzecieski Franciszek
77		Trzecieski Franciszek
78		Zarszyn
79		Niebocko
80	"	~~Eleonora Dembińska~~ Hoszany
81	Gabriel Załęski	Eleonora Dembińska
82		Elaura Dembińska
83		Laura Dembińska
84		~~Wanda~~ Laura Dembińska
85		Wanda Dembińska
86		~~Eustachy~~ Wanda Dembiński
87		Eustachy Dembiński
88		~~Antoni~~ Eustacy Dembiński
89		Antoni Dembiński
90	"	~~Antoni~~ Antoni Dembińska

Nr	S. 4. L. A.	Los myg	
1.	Zuroski Romu L	25	Zuroski Romuald
2.	D° L	2	Zuroski Romuald
3.	Złocki Wiktor		Złocki Wiktor
4	Płocki Karol L	7	Płocki Karol
5	Ośmiałoski Szymon	29	Osmiałoski Szymon
6	Krajeski Leon		Krajeski Leon
7	Wisłocki Anton		Wisłocki Antoni
8	Dunin Ludwik		Dunin Ludwik
9	Urbanski Tadeusz		Urbanski Tadeusz
10	D°		Urbanski Tadeusz
11	Kuniecka Sabina	23	Kuniecka Sabina
12	Bal Antoni		Bal antoni
13	Bal franciszek		Bal franciszek
14	Załęski antoni		Załęski antoni
15	Łepkowski Wiktor	6	Łepkowski Wiktor
16	Korwinowa		Korwinowa
17	Bal franciszek		Bal franciszek
18	Polanoski Xawer:		Polanowski ksawer
19	Łepkowski Wiktor		Łepkowski wiktor
20	Kuniecki Marcel		Kuniecki Marcel
21	Słumnicki Wiktor		Słumnicki Wiktor
22	Słumnicki franciszek	10	Słumnicki franciszek
23	D° Viktor	19	[redacted]
24	D° franciszek		Słumnicki franciszek
25	D° Wiktor		Słumnicki wiktor
26	D° D°		Słumnicki Wiktor
27	D° D°	4	[redacted]
28	D° franciszek		Słumnicki franciszek
29	D° D°	28	Słumnicki franciszek
30	Brunick Br		Brunicki Br
31	Korwinowna filip	3	Korwinowna filip:
32	Jaruntoska Marcel	18	Jaruntowska Marcel
33	Pohorecki		Pohorecki
34	Nadem Emeli	9	Naten Emelii
35	Kozłowski Włodzi:		Kozłowski Włodzi
36	Jaruntoski Ant	11	Jaruntoski Antoni
37	Jaruntowska Aniela	17	Jaruntoska Aniel
38	D° D°		Jaruntoska Aniela
39	Popiel		Popiel
40	Pohorecki		Pohorecki
41	Ciecimirski X		Ciecimirski X
42	Korwin		Korwin
43	Niesiołowski Rof	16	Niesiołowski Rof
44	Raszewska Rudol:		Rupenska Rudol
45	Nowosielecki Leo		Nowosielecki Leon

Zuroski Romuald

Antoni Zuroski

Załęski

Nr	S. 4. L. A.	Los myg	
46	Zabierzewski	21	Zabierzewski
47	Uison X		Uison X
48	Kozicki Teofil		Kozicki Teofil
49	Leszczynski Erazm		Leszczynski Erazm
50	Ciecimirski X		Ciecimirski X
51	Drohojowska Filono		Drohojowska Filono
52	dto	20	Drohojowska Filono
53	dto		Drohojowska Filon
54	dto		Drohojowska Filono
55	dto	5	Drohojowska Filono
56	Jarmutowski Ant		Jarmutowski Ant
57	Flumnicka Izabela		Flumnicka Izabela
58	Mieski Edm. z Lucyt		L
59	Kozłowski Anast		Kozłowski Anast
60	AB-	30	[redacted]
61	Wojczynski Jan		Wojczynski Jan
62	do		Wojczynski
63	do		Wojczynski
64	do		Wojczynski
65	do	26	Wojczynski
66	do	13	Wojczynski
67	do		Wojczynski
68	do		Wojczynski
69	do		Wojczynski
70	do	22	Wojczynski
71	Myślatycze	8	Myślatycze
72	do		Myślatycze
73	do		Myślatycze
74	Chodylski	12	Chodylski
75	Myslatycze	27	Myslatycze
76	do		Myślatycze
77	Balice		Balice
78	Myslatycze		Myslatycze
79	Balice	15	[redacted]
80	Myślatycze	1	[redacted]
81	Gorski Jan		Gorski Jan
82	do		Gorski Jan
83	I. I		[redacted]
84	I. I	24	I I
85	Wieniawski Jgna		Wieniawski Jgn
86	I. I		I I
87	I I		I I
88	Nachtstein Karoli:		Nachtstein
89	I. I	14	I I
90	I. I.		I I

Nro	S. 4. L. B.	Los wyg.	
1	Rossowski Zygm		Rossowski Zygmunt
2	Zokutynski		Zakotynski
3	Bal Andrzej	5	Bal Andrzej
4	Ulison X		Ulison X
5	Wistocki Nikodem	23	Wistocki Nikodem
6	Krajeski Leon L	1	Krajewski Leon
7	Rastawiecki X		Rastawiecki X
8	Barański		Barański
9	Kun Julian		Kun Julian
10	Załęski Alexand		Załęski Alexan
11	Konarska		Konarska
12	Konarska	2	Konarska
13	Solumnicka	14	[redacted]
14	Chodylska	18	Chodylska
15	Konarska		Konarska
16	Kozłowski Tyrs		Kozłowski Tyr
20 ~~17~~	Solumnicka		Solumnicka
21 ~~18~~	Jarmutoska Aniela		Jarmutoska Aniela
17 ~~19~~	Konarska	4	[redacted]
~~20~~ 18	Konarska	12	Konarska
19 ~~21~~	Kozłowski Tyrsis		Kozłowski Tyrsis
22	Jarmutoska Lincea		Jarmutoska Lincea
23	Nowosielecki Józef		Nowosielecki Józef
24	Kraiński Max (na licytacie)		L
25	do		[redacted]
26	do		
27	do		
28	do		
29	Nachtscheim Emili	28	Nachtscheim Eme
30	do mała		Nachtscheim Aptité
31	Smarzeski Sew		L
32	Borowska Józefa		Borowska Józefa
33	Smarzeski Sewer (licytacie)	3	[redacted]
34	do		
35	Kozłowska Róża		Kozłowska Róża
36	Florach Seweryn		Florach Seweryn
37	Smarzeski Sewer (licytacie)		L
38	Nowosielecki Józef		Nowosielecki Józef
39	Smarzeski Sewer (licytacie)	19	L
40	Smarzeski Sewer		L
41	Kraiński Edmund		Kraiński Edmund
42	Gniewosz Alexand		Gniewosz Alexand
43	do	8	Gniewosz Alexand
44	do	21	Gniewosz Alexand
45	Kraińska Katarzy	10	Kraińska Katarzyna

№	S. 4 L. B.	los wyg	
46	Kraińska Baltaz	25	Kraińska Baltazar
47	Gniewosz Alex	7	Gniewosz Alexand
48	d°	6	Gniewosz Alexand
49	Towarzysta z Jureczka		Towarzystwo z Jureczk
50	Laskowski Kanty		Laskowski Kanty
51	Załuż		Załuż
52	d°		Załuż
53	d°	22	Załuż
54	Nowosielecki Józef		Nowosielecki Józef
55	Załuż		Załuż
56	d° L	17	Załuż L
57	d°		Załuż
58	d°		Załuż
59	d°		Załuż
60	Laskowski Kanty		Laskowski Kanty
61	Pohorecki		Pohorecki
62	Grotowscy		Grotowscy
63	Popiel Józef	15	Popiel Józef
64	Korwin Jaś		Korwin Jaś
65	Kozłowski Zygmund		Kozłowski Zyg
66	Silumnicka Mik	24	Silumnicka Mik
67	Pohorecki	30	Pohorecki
68	Popiel Józef		Popiel Józef
69	Silumnicka Mik		Silumnicka Mik
70	Pohorecki L	29	L Pohorecki
71	Rylski		Rylski
72	Rey	27	[redacted]
73	Rey		Rey
74	Jędrzejowicz Sol		Jędrzejowicz Sol
75	Bobrownicki Włodz		Bobrownicki Włodz
76	Jendrzejowicz Sol.		Jędrzejowicz Sol
77	Swiderski		Swiderski
78	Zajączkowski	13	Zajączkowski
79	Boznański	16	Boznański
80	Rey		Rey
81	Rylski Wincenty		Rylski Wincenty
82	Zaręba Franciszek L	26	L Zaręba Franciszek
83	Truskolaski Fran	20	Truskolaski Franci
84	Brzesciański Stanis L	9	L Brzesciański Stanis
85	d° Adam		Brzesciański Adam
86	d° Henryk		Brzesciański Henryk
87	Bogusz Lucyan		Bogusz Lucyan
88	Ostaszewski Teofil		Ostaszewski Teofil
89	Urbański Felix	11	Urbański Felix
90	Brzesciański Stanisł		Brzesciański Stanisł

№	S. 4. L. C.	los myg	
1	Kobuzowski czesław		Kobuzowski czesław
2	Kobuzowski Emeryk		Kobuzowski Emery
3	Gliniecki Al		Gliniecki Al
4	Zatyska Salomea		Zatyska Salomea
5	d° d°		Zatyska Salomea
6	Zatyski Gabryel		Zatyski Gabryel
7	d° d° L	15	Zatyski Gabryel
8	d° d°	2	Zatyski Gabryel
9	Zatyska Romualda		Zatyska Romual
10	Zatyska Salomea	19	Zatyska Salomea
11	Zatuż		Zatuż
12	Zatuż		Zatuż
13	Trzeciecki francisz		Trzeciecki fran
14	d° d°	28	Trzeciecki fran
15	Zarszyn		Zarszyn
16	JWa L	17	JWa
17	Trzeciecki francisz		Trzeciecki fran
18	Zarszyn	7	Zarszyn
19	Trzeciecki francisz	9	Trzeciecki fran
20	Słoszany		Słoszany
21	Konarski Józef		Konarski Józef
22	d° d°		Konarski Józef
23	d° d°		Konarski Józef
24	Stokłosinski X		Stokłosinski X
25	d° d°		Stokłosinski X
26	Krajewski Tytus		Krajewski Tyt
27	Zietarska Jolelena		Zietarska Jolel
28	Zatyski Antoni		Zatyski Ant
29	Dydynski Mikał	14	Dydynski Mik
30	Zatyska Romuald	30	Zatyska Romu
31	Ostaszeski Kazimierz		Ostaszewski Kaz
32	Kraińska Olimpia		Kraińska Olimp
33	Ostaszewska Jolelena	27	Ostaszewska Jolele
34	Kraińska Julia		Kraińska Julia
35	Czaszynski X.		Czaszynski X
36	Kraińska Antoni		Kraińska Anto
37	Niesiołowski Józef		Niesiołowski Jó
38	Kraiński Lucyan	29	[redacted]
39	Rogojska Alexand	12	Rogojska Alex
40	Kraiński Piotrus		Kraiński Piotrus
41	Zakliczyna		Zakliczyna
42	Strzelecki Gilazy		Strzelecki Gilazy
43	Tyska		Tyska
44	Tyski		Tyski
45	Skrzynska		Skrzynska

Nr	S. 4. L. C.	los wyg	
46	Waligorski		Węglowski
47	Węglowski		Węglowski
48	Nowosielecki Józef	22	Nowosielecki Jo
49	Waligorski	21	Waligorski
50	Terlecki		Terlecki
51	Kostowski Tyrsis	24	Kostowski Tyrs
52	Słumnicki francisz	21	Słumnicki fran
53	Kostowski Tyrsis		Kostowski Tyr
54	Słumnicki francisz		Słumnicki fran
55	Tyrsis Kostowski		Kostowski Tyr
56	Słumnicki francisz	23	[redacted]
57	Tyrsis Kostowski	8	Kostowski Tyrs
58	Słumnicki francisz		Słumnicki francisz
59	Tyrsis Kostowski		Kostowski Tyrs
60	Tyrsis Kostowski	1.	Kostowski Tyrs
61	Ziembicki	16	Ziembicki
62	dto		Ziembicki
63	dto	6	Ziembicki
64	dto	13	Ziembicki
65	dto		Ziembicki
66	Stobiecki		Stobiecki
67	do		Stobiecki
68	Szmiedt		Szmiedt
69	do		Szmiedt
70	do		Szmiedt
71	Niebocko		Niebocko
72	Floszany		Floszany
73	ks. Ag.	26	[redacted]
74	Laskowska Julia	20	Laskowska Julia
75	Zarszyn		Zarszyn
76	Trzecieski francisz		Trzecieski fran
77	do		Trzecieski fran
78	Zarszyn	3	Zarszyn
79	Niebocko		Niebocko
80	Floszany	10	Floszany
81	Dembinska Eleon		Dembinska Eleo
82	do do	5	Dembinska Eleo
83	do Laura		Dembinska Laur
84	do Laura		Dembinska Laur
85	do Wanda	11	Dembinska Wand
86	do do		Dębinska Wand
87	Dembinski Eustachy		Dębinski Eustas
88	do do		Dębinski Eustach
89	do Antoni	18	Dembinski Antoni
90	do do	25	Dembinski Antoni

Nr	S. 4. L. D.	Los Nr 79	
1	Iszrzejewicz Jan		Iszrzejewicz Jan
2	"		Iszrzejewicz Jan
3	"		Iszrzejewicz Jan
4	"		Iszrzejewicz Jan
5	"	17	[redacted]
6	"	16	[redacted]
7	"		Iszrzejewicz Jan
8	"		Iszrzejewicz Jan
9	"	8	[redacted]
10	"		Iszrzejewicz Jan
11	Jan gorski		Gorski Jan
12	Górski Maciej		Gorski Maciej
13	"		Gorski Maciej
14	"	14	Gorski Maciej
15	"	15	Gorski Maciej
16	przedzieriski		przedzieriski
17	Runge		Runge
18	przedzieriski		przedzieriski
19	Wolski		Wolski
20	Stadnicki Jan		Stadnicki Jan
21	Mystatycze	11	[redacted]
22	Balice		Balice
23	Mystatycze		[redacted]
24	Micewski Ojciec		Micewski Ojciec
25	Balice		Balice
26	Slumnicka Mich		Slumnicka Mich
27	Mystatycze	29	Mystatycze
28	Balice		Balice
29	Slumnicka M	26	Slumnicka M
30	Kozlowski Bronislaw		L
31	Jaśmisz L		Jaśmisz L
32	"		Jaśmisz L
33	Trzecieski Franciszek		Trzecieski Franciszek
34	Slonzany		Slonzany
35	Trzecieski Franciszek		Trzecieski Franciszek
36	Karszyn		Karszyn
37	Trzecieski Franciszek	19	Trzecieski Franciszek
38	"		Trzecieski Franciszek
39	Slonzany	5	Slonzany
40	Wiktor Jakób		Wiktor Jakób
41	Krawiecy Eugeniusz		Krawiecy Euge
42	"		Krawiecy Eug
43	"		Krawiecy Eug
44	"	7	[redacted]
45	"		Krawiecy Euge

№	ś. M. L. D.	Ks. Proj	
46	Słomnicka Izabela		Słomnicka Izabela
47	do		Słomnicka Izabela
48	do	25	[redacted]
49	Olszewski Kajetan		Olszewski Kajetan
50	Słomnicka Izabe		Słomnicka Izabela
51	Lipscy felix i Paulina		Lipscy fe: i Pau
52	do		Lipscy fe i Pau
53	do		Lipscy fel i Pau
54	do		Lipscy fel i Pau
55	do		Lipscy fel i Pau
56	do		Lipscy fel i Pau
57	do	23	[redacted]
58	do	30	[redacted]
59	do		Lipscy fel i Pau
60	do		Lipscy fel i Pau
61	Iwanejewicz	2	[redacted]
62	Lewicka	22	[redacted]
63	Bystrzanowski		Bystrzanowski
64	Iwanejewicz	10	[redacted]
65	do		Iwanejewicz
66	Smarzewski Jewer	4	L
67	do	28	L L
68	do	21	[redacted]
69	do		L
70	do	24	L
71	Lucki	16	Lucki
72	Słomnicki Alfred		Słomnicki Alfred
73	Szelecki Józef		Szelecki Józef
74	Grotowscy		Grotowski
75	Grotowscy		Grotowski
76	Słomnicki Jan		Słomnicki Jan
77	Pieściorowski Mar	12	Pieściorowski Mar
78	Obuszkiewicz L		Obuszkiewicz L
79	Maciejko Józef	1	Maciejko Józef
80	Pieściorowska Wikt		Pieściorowska Wikt
81	Lucki		Lucki
82	Pieściorowska Sybil	13	Pieściorowska Sybi
83	do Józef		Pieściorowska Józef
84	Słomnicki Józef		Słomnicki Józef
85	Grotowscy	20	[redacted]
86	Grotowscy		Grotowski
87	Maciejko Józef	3	Maciejko Józef
88	Obuszkiewicz L	18	Obuszkiewicz L
89	Słomnicki Wład	9	Słomnicki Wład
90	Pieściorowski R	27	Pieściorowski R

Nr	S. 4. L. E.	Lat wyj.	
1	Zatzky felixowie		Zatzky felixowa
2	dto	26	[redacted]
3	dto	22	[redacted]
4	dto	8	[redacted]
5	dto		Zatzky felixowa
6	dto	14	[redacted]
7	dto		Zatzky felix
8	dto	25	[redacted]
9	dto		Zatzky felix
10	dto		Zatzky felix
11	Krasicki Maciej		L
12	Krasicka Leonora	11.	L
13	Krasicki Maciej	29	L
14	do		L
15	Krasicka Ida		L
16	Krasicki Maciej		L
17	do		[redacted]
18	Pawinski z Pawlik Dob.	12	[redacted]
19	Krasicka Aleksand.	9	[redacted]
20	z Joteyko Krasicki Aleksander		Krasicki Aleksander
21	Winnicka Leon		Winnicka Leon
22	do		Winnicka Leon
23	do		Winnicka Leon
24	do		Winnicka Leon
25	Winnicki Ales		Winnicki Ales
26	Madejski Al.	18	[redacted]
27	Roelkenberg		Roelkenberg
28	Winnicki Ale	5	[redacted]
29	do		Winnicki Ale
30	do		Winnicki Ale
31	Terlecki felix		Terlecki felix
32	Rzuchowska Rosa		Rzuchowska Rosa
33	Laskowska Lud		Laskowska Lud
34	Osmialowski Seym		Osmialowski Seym
35	Krajewska Kalasz		Krajewska Kalasz
36	Zielarski Jr		Zielarski Franc
37	Laskowska Ka		Laskowska Ka
38	Zielarska Salom		Zielarska Salomea
39	Wiesiolowska Jo.		Wiesiolowska Jo
40	Stummicki Franc	17	[redacted]
41	Rudkowski J		[redacted]
42	do		
43	do		
44	do		
45	do	30	L

Liwy Ia
Ex Kapitel Krakowskie

№	S. 4 L. E.	los wyg	
46	Pawlekorki G.	4	L
47	d°		L
48	d°	16	L
49	d°		L
50	d°		L
51	Weissenvolff Paul		[redacted]
52	d°	7	[redacted]
53	d°		[redacted]
54	d°	6	[redacted]
55	d°		Weissenwolff Pau
56	Weissenvolff Ther		Weissenwolff Ther
57	ditto		Weisenwolff Ther
58	ditto	1	[redacted]
59	ditto		Weissenwolff Ther
60	ditto	19	[redacted]
61	Skrzynski Wincent	27	L
62	d°		L
63	d°		L
64	d°		L
65	d°		L
66	d°	2	[redacted]
67	d°		[redacted]
68	d°	3	[redacted]
69	d°		[redacted]
70	d°	20	[redacted]
71	Szmiedowa Urszula } lotnych	13	[redacted]
72	Koczanowicz X. z Dubic		Koczanowicz X z Dub
73	d°		Koczanowicz X z Dub
74	d°	24	[redacted]
75	d°		Koczanowicz X z Dub
76	d°	28	[redacted]
77	Poprawski ks. z Dub.		Poprawski X z Dub
78	d°		Poprawski X z Dub
79	Brauwez Leo z X. z Dub		Brauwez X z Bachor
80	d°		Brauwez X z Bachor
81	Kieszkowski Adam	23	Kieszkowski Adam
82	Filipina Rozborska	21	Rozborska Filipina
83	Rozborska Aniela	10	[redacted]
84	Sołtysik z Zabłocia		Sołtysis z Zabłocia
85	Gogolewski Leonard		Gogolewski Leonard
86	Jankiewicz z Zabłoc		Jankiewicz z Zabłoc
87	Bogdanska E		Bogdanska E
88	Rozborska Kamilla		Rozborska Kamila
89	Miczalski W. z Trojowy	15	[redacted]
90	Wojciechowski z Trojowy		Wojciechowsk z Trojow

przeznacza na licytacyę

przeznacza na licytacyę

№	S. 4. L. F.	los mygr	
1	Ladzin		Ladzin
2	d°		Ladzin
3	d°	9	Ladzin
4	d°		Ladzin
5	d°		Ladzin
6	Zmienica	27	Zmienica
7	d°		Zmienica
8	d°		Zmienica
9	d°		Zmienica
10	d°		Zmienica
11	Skrzynski L		[redacted]
12	d°		[redacted]
13	d°		L
14	d°	24	L
15	d°	13	L
16	Skrzynski L		Skrzynski L
17	d° d°	11	[redacted]
18	d° d°	2	[redacted]
19	Skrzynska Emilia	16	[redacted]
20	d°		Skrzynska Emilia
21	Krasicky Edmund		[redacted]
22	d°		[redacted]
23	d°		[redacted]
24	d°		[redacted]
25	d°	17	[redacted]
26	d°	5	L
27	d°		L
28	d°	20	L
29	d°		L
30	d°		L
31	Sulzbek Alois	8	Sulzbek Alois
32	Pieniążkowa W		Pieniążkowa W
33	Longchamps		Longchamp
34	Cieszanowska		Cieszanowska
35	Wolski	21	[redacted]
36	Stadnicki		Stadnicki
37	Depatowicz		Depatowicz
38	Stran Stanisław		Stran Stanisł
39	Szlapowna Katarzyn		Szlapowna Katar
40	Longchamps		Longchamps
41	Dwernicki Wincent		Dwernicki Wincent
42	d°		Dwernicki Wincent
43	d°	14	Dwernicki Winent
44	d°		Dwernicki Winent
45	d°	18	Dwernicki Winent

na licytacyę

przeznaczają na licytacyę

№	S. 4 L F	los wyg	
46	Dwernicki Wincenty	28	Dwernicki Wincent
47	d°		Dwernicki Wincent
48	d°		Dwernicki Wincent
49	d°		Dwernicki Wincent
50	d°		Dwernicki Wincent
51	Edmundo: Krasiccy		L
52	dto		L
53	dto		L
54	dto	25	L
55	dto		L
56	dto		L
57	dto		L
58	dto	19	L
59	dto		L
60	dto	26	L
61	dto		L
62	dto	4	L
63	dto	22	L
64	dto	29	L
65	dto		L
66	dto	12	L
67	dto		L
68	dto		
69	dto		
70	dto		
71	dto		
72	dto		
73	dto	15	L
74	dto		L
75	dto		L
76	dto		L
77	dto		L
78	dto	7	
79	dto		L
80	dto		L
81	Krasicki Kazimierz	23	L
82	d°		L
83	Brzostowska Konst		L
84	d°		L
85	d°	3	L
86	Męcinska		L
87	Staszewski X.	30	L
88	d°	1	L
89	Krasiccy Edmund	6	
90	d°	10	

№	S. 4. L. G.	los mygr	
1	Tyszkowski Wincent	16	[redacted]
2	dto		Tyszkowski Wincent
3	dto	11	[redacted]
4	dto	29	[redacted]
5	dto	19	Tyszkowski Win
6	dto		Tyszkowski Win
7	dto		Tyszkowski Win
8	dto	2	[redacted]
9	dto		Tyszkowski Win
10	dto		Tyszkowski Win
11	Truskulaski Antoni		Truskulaski Ant
12	dto		Truskulaski Ant
13	dto		Truskulawski Ant
14	dto		Truskulawski Ant
15	dto		Truskulawski Ant
16	dto		Truskulawski Ant
17	dto		Truskulawski Ant
18	dto		Truskulawski Ant
19	dto	24	[redacted]
20	dto		Truskulawski Ant
21	Niesiolowski D	3	[redacted]
22	D		Niesiolowski Do
23	D		Niesiolowski Dom
24	Gozdowicz Euzebia	9.	Gozdowicz Euzebia
25	Dulębianka Zuzanna		Dulębianka Zuzanna
26	Bogusz Paulina		Bogusz Paulina
27	Gozdowicz Euzebia	14	Gozdowicz Euzebia
28	Malawo za Karty L	5	L Malawa za Karty
29	Bogusz Paulina	6	Bogusz Paulina
30	Gozdowicz Euzebia		Gozdowicz Euzebi
31	Wiktor Jakób		Wiktor Jakób
32	D	8	Wiktor Jakob
33	D		Wiktor Jakób
34	Wiktor Stanisław		Wiktor Stanisł
35	D		Wiktor Stanisł
36	D	30	Wiktor Stanisł
37	D		Wiktor Stanisł
38	D	27	Wiktor Stanisł
39	Słomnicki Franciszek		Słomnicki Franciszek
40	Kozłowska Bronisł	20	Kozłowska Bronisł
41	J.P.	28	L
42	Fel		L
43	Joz		[redacted]
44	J.P.		[redacted]
45	Fran	[illegible]	L

na przedaż lub 6 cyfrach

№	L. 4. L. G.	los wyg	
46	Majewska F		L
47	~~Majewski~~ Franc	22	L
48	Felix		L
49	Józef		L
50	Majewski Józef		Majewski Józef
51	Trzeciński Tytus		Tytus Trzeciński
52	do		Trzeciński Ty
53	do	13	Trzeciński Tytu
54	Ostaszewski Teof		Ostaszewski Teof
55	do	21	Ostaszewski Teof
56	Doleniawski	4	Doliwianski
57	do		Dolimanski
58	Mieczysław Dar	18	Darowski Mieczy
59	do		Darowski Mieczy
60	do	25	Darowski Mieczy
61	Solumnicka Solelena	17	[redacted]
62	do	26	[redacted]
63	do		Solumnicka Solelena
64	do		Solumnicka Solelena
65	do	23	[redacted]
66	Solumnicka Rozalia		Solumnicka Rozal
67	do		Solumnicka Rozal
68	do		Solumnicka Rozal
69	do		Solumnicka Roz
70	do		Solumnicka Rozal
71	Kozłoski Tyrsis		[redacted]
72	do		L
73	Gębarzeski		Gębarzeski
74	Kozłowski Bru		L
75	do		L
76	Kozłowski Anast		Kozłoski Anast
77	do	1	Kozłowski Anast
78	Gębarzeski	7	[redacted]
79	Rogujski Jędrzej		Rogujski Jędr
80	Rogujska		Roguiska
81	n		L
82	n	15	L
83	n		L
84	N N	10	L
85	n		L
86	n		L
87	Kozłowski Bruno	12	L
88	N N		L
89	Kozłowski Bruno		L
90	do		

[redacted]

Nr	S. 4. L. A	Spis fantów ze serii już podzielonej
1.	Zegarek toaletowy	od Korwinowej
2	Koszyczek porcelanowy	„ Stobieckiej
3	flakonik selidynowy	„ Krasińskiego Maurycego
4	Konewetka na śmietanke szafirowa z dn	od Jdr. Hummicka Wiktorowa
5.	Garnuszek na śmietankę z kwiatami	Datè Korzkowsey
6.	Poduszeczka na szpilki na podst: rulet	„ Korzeniowski Bruno
7	filiżanka porcelanowa	„ Jdr. Konarska
8	Pudełko z klamrami	„ Katzka Salomea
9	Sekretarzyk podróżny z papierami opra:	„ Krasińska Lucyanowa
10	Pudełko z bukietem: Numizmatami	„ Korwinowa i Bronisława
11	Pulpit do Czytania Książek	„ Korzeniska Bronisł
12	Torbeczka na tiule papierk: i Wstęg:	„ " "
13	Tacka Szamoa z rózg	„ Jdr: Krasicka Maryanna
14.	Cygarenka podręczna	„ Korzeniski Amarelizy
15	Woreczek amerantowy	„ Jrzeciska Franciszka
16	Pularesik na bilety	„ Skrzyńska Wincentowa
17	Szkiełka Amarantowe z papier	„ Jdr. Krasicka Leonardowa
18	Herby lilia z szamoa na drzewo	„ " " Jabłonska
19	Podkładka Atłasowa z Kwiaty	„ Jdr Jlummicki Wiktor
20	Czepeczek biały z pasowem wstęg	„ Kabalerowa
21	Wzorek z Kuropatwami	„ Jdr. Hummicka Wiktor
22	Szkatułka Selidynowa z kwiaty	„ Nikor Jan
23	Pulares z bukietem	„ Jdr Dembowska Gustawa
24	12 Wzorków w Koperci	Lonczanepo
25	Woreczek zielony z lisa	„ Ziembicka
26	Tacka Pluciorkowa	„ Siedlecka Bronisława
27	Czarka krzyształowa z pokrywą	„ Jdr Jlummicka Michał
28	Chusteczka wiśniowa w aksamitne kwiat:	„ Jdr. Drohojowska Jenerykowa
29.	Szkiełka w lień	„ Ziembicka
30	Butelka francuzka	„ Rogowska

№	S. K. L. B.	
1.	Wazonik szklany w kwiaty	Dała Pani Krasicka Leonardowa
2.	filiżanka porcelanowa złocona	„ Pani Konarska
3.	Pantofelek aksamitny	„ Pani
4	Szklanka w srebrnej oprawie	„ Gebultowska
5	flakonik szklany kolorowy	„ Pani Stummerska Zofia
6.	Koperczyk amarantowy z złotem	„ Maurycy Krasicki
7	Zegarek	„ Pani Stummerska Jan
8	Pudełko sosnowe białe	„ „ Stummerska Zofia
9.	Poduszka z piórem	„ Gebultowska Sylwia
10.	Koszyk na robotę wyszywany	„ Sarnowska Aniela
11	Pantofelek aksamitny pąsowy	„ Pani Stummerska Wikt
12	Taśma do Dzwonka ozdobna	„ Krasińska Leonardowa
13	Raiski Ptak pierko zarabiany	„ Szczytowska Urszula
14	Czepek orzeszowy z Kwiatka	
15	Torbeczka plecona szafirowa	„ Krzyżanski Bruno
16.	Trzewiczki szczerbne niebieskie	„ Pani Konarska
17	Szkiereczka Posiadator flakonu	„ Pani Krasicka Edmund
18.	Podkładka pod zegarek szczerba	„ Pieniążkowska
19.	Cygarniczka z literami S. S.	„ Krzyżanski Bruno
20.	Cygarowska w srebro oprawna	„ Pani Anastazy
21	Pudełko w kształcie pióroga z Numizmat	„ Korwin Gesi
22.	Wzorek Modna Robota	„ Pani Konarska
23	Woreczek aksamitny amarant złotem	„ Dalorska
24	Pierścionek złoty	„ Korwinowa
25.	Okulary w srebro oprawne	„ Lewalski
26	Pantofle pantofelowy niebieski	„ Pani Krzyżanowska
27	Kwiatuszek Wizytowy czerwony	„ Pani Niemirowa
28	pudełko papierowe Mosterkiem Dorobek Damski	„ Pani Iwanowska
29	Szkiereczka Kolona w złoto przerabiana	„ Pani Krasicka Eugenia Pogorzelska
30	Szklanka ozdobna filigranowa	

N.	S. P. C.	
1.	Skrzynczka na Cygara paiorkami [illegible]	Sek. Kabatowna
2.	Miednicka z Kubkiem z szkła prasow	" Wiktor Jakób
3.	Szklanka Szafowa z białym	" Kozłowski Bruno
4.	Róg obfitości na Kwiaty	" Hr. Stummerka Helena
5.	Konewczka zielone szklanna	" Szmydtowa Magda
6.	Garnuszek fajansowy z olbz	" Korzeniowa
7.	Flakonik z perfumami	" Hr. Stummerki Jan
8.	Koszyk na wazon plecion	" Hr. Stummerka Wikt
9.	Maszynka do obrazania fajek	" Kozłowski Kwiatkowy
10.	Pudełko z Cukierkami	" Kozłowska Bronisł
11.	Torba podróżna z Kieszeni	" Kozłowska Róża -
12.	Czapka pasowa rogata z ego	" Hr. Komarska
13.	Torbeczka na bilet	" Piaseczyńska
14.	Kapturek Amarantowy	" Laskowska Emilia
15.	Fartuszka flonsowa	" Kozłowska Róża
16.	Fasemka paiorkowa do Cygarka	" Hr. Komarska
17.	Noreczek paciorkowy damski	" Niesiołowska Karola
18.	Mereky allasowe haftowane	" Hr. Krasicka Ermenegarda
19.	Pudarnik na Bilety	" " "
20.	Wzorek Krowy	" " Hr. Stummerka Wikt
21.	Cygarniczka Lidia	" " " i Wiktor
22.	Szkiereka orzechowa z pensonem	" Ruszczyńska Adolfina
23.	Flakonik Gipsowy	" Ulanowska Laurencja
24.	Serwisik do kawy bawełniko	Korzeniowska Filipina
25.	[illegible] Torbeczka [illegible]	" Rzepnicki Hr. Dawid
26.	Flakonik czarny z złotem [illegible]	" Dobicka -
27.	Pudełeczko z zamkiem pasem z Klebrzy	" Dobicka -
28.	Torbeczka ze [illegible]	" Smarzewska Magdalena
29.	Woreczek paciorkowy damski	" Gurska Janina
30.	Kornizonów Stolik	

№	S. A. L. D.	
1.	Dzbanek porcelanowy kolorko	data Kozłowska Róża
2.	Szklanka Srebrzysta w srebrne kwiaty	„ Kozłowski Tytus
3	Maszynka do golenia pasy	„ Kozłowski Aleksy
4.	Sudetka z Numizmatami	„ Kozłowska Bronisła.
5	Stoleczek orzechowy podwojny	„ Kozłowska Bronisła
6	Kubek biały na kwiaty	„ Jdr. Kwiatkowska Helena
7	Konewecka biała z złotem wiszka	„ Krajewski Edmund
8.	Flakonik amarantowy w srebrne kwiaty	„ Korwin
9	Serwetka Haftowana	„ Szmydtowa Magdal
10	Szkatułka czarna w Szalmezyki	„ Kozłowski Bruno
11	Woreczek papierkowy z Klamerką	„ Jasinska
12	Jasienieczka czarna papierkowa i pióro	„ Jdr. Konarska i Siemiątek
13	Druty oprawne w futeraliku	„ Korwin
14	Jaszki małe z małą łyżeczką	„ Jdr Konarska
15.	Cukierka biała z pozłotem	„ Pieciorowska
16.	Kapturek papierkowy	„ Rosowska Antonina
17	Torebeczka wzorowa z Zielonym	„ Jdr. Krajewska Edmundowa
18.	Cygarniczka papierkowa biała oprawna	„ Załuska Aleksandrowa
19	Serwetka Jasi wzorek	„ Jdr. Konarska.
20.	Korzyczek pajpinowy	Jarmulska Daniela
21.	Kobyzyk ścienny włóczka szkiany	Jordanowna Zuzia
22.	Poduszeczka do szpilek na kanwie jedwabny	Laterska
23	Flakonik Srebrzysty	„ Kozłowski Bruno
24	Taśma włóczkowa robota	„ Korwinowna Filip
25	Pudełeczka pod zegarek na atłasie rozowym	„ Zienkiewicz
26	Torbeczka rozowa z Zielonym w Pasie	„ xx
27	Kwiatus Krzyżykowy	„ Pawlikowska Jan
28	Jabłuszka zielona z amarant.	„ Jdr Siemiątek Mikoł
29.	Maśkiewka biała bardakowa z Zielonem Pasy	„ Dzieci z Mszczy
30	Torba podróżna w Kwiat	Rogulski Jerzy

№	S. A. L. E.	
1.	Matka Boska w złotej ramie	dał Tytus Kozłowski
2	Dzbanuszek czerwony z białym	" " "
3	Kielich na kwiaty biały z złotem i list	" Bruno "
4	Katamarzyki w pułkfontowej oprawie	" Zygmunt "
5.	Szklanka fajfirowa prasowana	" Babura
6	Flakonik amarantowy rżnięty	" Ks Słowikowska Helena
7	Kołnierz słomiany	" Kozłowska Róża
8	Krzesełeczko na szpilki	" Niesiołowski Dominik
9	Czarczaka biała z złotem brzeg pozł.	" Kozłowski Stanisławy
10	Cygarniczka papierkowa z złotym	" Wiktor Jukób
11	Facki białe z niebieskim	" Ks Konarska
12	Wzorek plus	" "
13	Czapeczka lilia z białym	" Kozłowska Bronisława
14	Cygarniczka w tapicerce jeleniej	" Kozłowski Stanisławy
15.	Torba niebieska z Amarantowem	" Sarzentowskie Amelia
16.	Pudełeczko z pułkiem i 2. Zł. pols: rozet.	" Edmund Krajewski i Wincenty Zakrz
17	Kapturek na kamuszce jedwabnej biały	" Ks Słowikowski Wiktor
18	Woreczek na pieniądze amarant z złotem	" Ks. Krajewska Edmundowa
19	Koszyk pozowy z pertami przez	" Gibertowska Silwia
20.	Pszczółki i Szczerbiec	" Rosowska
21.	Stoleczek biały z czerwonym	" Lewkowska Kunlowa
22	Szpilkowniczka na bisy aksamitka z paw:	" Wiktorowa z Janowa
23	Fakierka orzechowa z Niebieskim	" Zatorska
24	Talerz metalowy zielony w liście	" Longchamps
25	Torbeczka Dorciana na klucze	" Ziembicki
26	Cygarniczka słoja papierkowa mieb.	" Szpakowskie z Zastawia
27	Skrzyneczka na cygara z bukietem	" Kaluzynska Klubecka
28	Kielich czerwony z złotem i kwiaty na cukier	" Ks Drohojowska Lewory—
29.	Maciejkowski biały kwiatami rozmaitemi	" Dzieci z Mordy—
30	Robota na Torbę w tureckowe	" Rayewska

№	S. H. L. F.	
1	Swirek płócienny obrazek robiony	Dat. Niesiołowska Rafałowa
2	Kubek na kwiaty biały z złotem wzorem	" Kozłowski Bruno
3	Szklanka szlifowana z poszrypem pobr	" Ld Krasicka Mieczysł
4	Pałkonik rzeźbiony z Białym	" Morzowa
5	Dzwonek amarantowy szklanny	" Hr. Plemmnicka Justyna
6	Konewczka szklanna biała z złotem pask	" Sowiński Ludwik
7	Cygarniczka Stojąca papierowa	" Kozłowski Bruno
8	Pudełko na Cygarek	" " "
9	Torba podróżna	" Jaruntowska Karolina
10	Flaszek szklanny czerwony biały	" Kozicki Teofil
11	Pudełeczko z papierkami	" Ld Plemnicka Justyna
12	Lont do zapalania cygarów i Papierki	" Kozłowski Anast. Leocia Ja
13	Czapka psowa z czarnem	" Tułowski Antoni
14	Torbeczka Lilea z białym z Czerwonym	" Krzywicowa Fabryna
15	Tasiek C biały z amarantowem	" Ld Krasicka Leonora
16	Wzorek Lawek	" " Plemnicka Wiktorina
17	Pudlares Safianowy	" " "
18	Woreczek paciorkowy z Kamerką i Guzikiem	" Bulsowa Teofila
19	Sakwa z złota z lilia	" Jaruntowska Amelia
20	Kapturek psowy bibułowy	" Kozłowski Amarzy
21	Cygarniczka safianowa psowa	" " "
22	Koszyk na Ściany na Kanwie jedwabnej	" Zaleska
23	Czaperzka szafirowa szklanna	" Kozłowski Amarzy Longchamps
24	Imbryczek porcelanowy	" Jaworska Ziembicki
25	Pelerynka Czarna Pudlowa	" Pawlikowa Grabka
26	Wizerunek na Torbę płócien	" Ld Drohojowska Leon
27	Szklanka krzyształowa z bicrem wewnątrz	" Piszczkowska
28	Czapeczka trójkolorowa szyta perłami i Jedwabiem	" Ala Krasicki
29	Bransoletki Stalowe	
30	Wizerunek na szkle Ld. Krasickiego Kuno i Frowy Jan	

№	S. z L. G.	
1.	Lampka na perłamutrowa podstawie	Pani Trzeciecka Franciszka
2	Ekran ik	„ Wiśniewskiej
3	Klamka Amarantowa w kolorze biały	„ Kwiatowski Bruno
4	Flakonik biały szklisty	„ Kozłowska Bronisława
5.	Pudełka papierowe na robótki	„ Pani Pani
6	Koszyczek Selezyjowy szklanny	„ Pani Hummicka Justyna
7	Kieliszek Amarantowy	„ „ Konarska
8.	Tacki pąsowe z szarem	„ „ Pani
9.	Na ocet olej fajansowe flaszy	„ Kozłowy Anast
10	Stoliczek pod nogi niebieski	„ Zalizka Romualda
11.	Pantofelki na zegarek biały	„ Nieciecki Dominik
12	Pudełko papierkowy	„ Rosowska
13	Szkiereka z Stalkami złotemi przez	„ Skrzynska
14	Woreczek szafirowy z amarant	„ Krawiska Emanuelowa
15.	Torbeczka dziecinna papierowa zpasowan	„ Pani Krasicka Emanuelowa
16	Trzewiczki pąsowe	„ „ Konarska
17	Torbeczka w kwiatkowa pąsowa	„ Balowa
18.	Cygarownica porcelanowa	„ Jarentowski Aut
19	Pudełko z Numizmatami	„ Jarentowska Lucia i Kozłowy
20	Torbeczka z cukierkami	„ „ „
21	Czapka karmazynowa złotem wyszyt	„ Pani Hummicki Wiktor
22	Szparkasa szklanna portacana	„ Groziewy
23	Poduszeczka biała pełnii haftowana	„ Pani Dębińska
24.	Pantofle roguszkowa robota	„ Kiembicki
25	Salkowka pąsowa w cień	„ Lepkowski z Zastawia
26	Podstawka pod czynonk w gąsie Judaszo	„ Lepska Paulina
27	Tasma do Szmaka 3 kolorowa ofiarow	„ Gniewoszewa Pani
28	Czarnska na mapo papierowa flakowa	„ Skrzynska Ruszon
29	Szkapierzyk kon para	„ Kiewicowska.
30	Pierscionek z Turkusikami	Bogdanowiczowa

92 6 Tulipan zielony na kwiaty — — od P: Heleny Humnickiéj
93 1 Wazonik biały w kwiaty, na kwiaty — — Detto
94 2 Flakonik kryształowy z złotym, czerwony — Detto
95 5 Czapka ponsowa złotym wyszywana od P: Wiktora Humnickiego
96 2 Kapciuch na kanwie jedwabnéj pelami — — Detto
97 6 Cygarniczka safianowa lila — — Detto
98 4 Zajączek — — — od P: Jacia Humnickiego —
99 3 Garnuszek na śmietankę biały z złotym od P: Schmidtowy
100 6 Koneweczka na śmietankę zieloną z złotym Detto
101 1 Flakonik z perfumami — — — Detto
102 5 Lampa na postumencie pakwonkowym od P: Trzcińskiéj
103 7 Woreczek na pieniądze czarny w kwiatki — — Detto
104 6 Miedniczka z kubkiem biała szklanna od P: Jakóba Wiktora
105 2 Cygarniczka na papierowéj kanwie paciorkami — — Detto
106 3 Torbeczka lila z zielonym włóczkami od P: Filipei —
107 7 Filiżanka niebieska porcelanowa — — od P: Krasickich Edmondów
108 4 Wazon na kwiaty, czarny w kwiaty — Detto
109 6 Pantofle różowe aftowane pelami — — Detto
110 2 Torbeczka dziecinna niebieska z czerwonym Detto
111 6 Pularesik biletowy niebieski z żółtym — Detto
112 2 Woreczek ponsowy z złotym — — Detto
113 4 Sakiewka popielata ze stalkami — Detto
114 7 Sakiewka czerwona z złotemi paciorkami Detto
115 7 Tacka szamoa z różą — — od P: Maryni Krasicki
116 3 Szklanka z srebrną nakrywką — — od P: Michasia Krasickiego
117 7 Pantofle, szamoa pelo przerabiane od P: Henryki Krasicki —
118 4 Taca włóczkami zarabiane sieczką od P: Urszuli Szmidtowy
119 3 Tacka 6 białe z ponsowym — — od P: Eleonory Krasicki
120 3 Poduszka z przem tło niebieskie od P: Zofii Łaszczyńskiéj
121 6 Pudełko na cygara ze szkłem od P: Antoniny Kabat
122 7 Czypeczek włóczkowy biały z ponsowym — Detto
123 7 Palipit do czytania książek — od P: Broni Kozłowe
124 2 Czapka biała z lila — — Detto

125 2 Szklanka szafirowa szklanna — — — od P. Balowéj
126 5 Torbeczka włóczkowa ponsowa w cień — — od P. Anny Balówny
127 3 Woreczek paciorkowy z klamerką najczęstszy — — od P. Teofili Balówny
128 1 Woreczek paciorkowy mniejszy bez klamerki — — od P. Jasnowski
129 3 Czapka włóczkowa ponsowa z czarnym szlaczkiem od P. Antoniego Załęskiego —
130 4 Święty Piotr paciorkami — — — od P. Niesiołowskiéj
131 6 Sakiewka ponsowa z orzechowym i złotym od P. Kaniewskiéj
132 1 Cygarniczka paciorkami w białéj oprawie od P. Alexandrowéj Załęski
133 6 Woreczek paciorkami mniejszy z klamerką od P. Korneli Niesiołowski
134 3 Piórko paciorkami — — od młodzéj Niesiołowskiéj
135 Pudełeczko ze szkłem z numizmatami od Dicuzi Załęskiéj —
136 5 Ekranik do świecy na papierowéj kanwie, od P. Pieściorowskiéj
137 1 Czapka biała bawełniana z ponsowym — — Detto
138 4 Podkładka do zegarka z girlando — — Detto
139 6 Torbeczka na tiulu różowym atłasem podłożona — Detto
140 4 Pudełko ścienne na papiery włóczkami — od P. Justyny Humnickiéj —
141 Torba duża w arabeski — — od P. Janowy Jasiontowskiéj
142 Pudełko z bukietem u wierzchu z numizmatami od P. Linci Jasiontowskiéj
143 5 Torbeczka papierowa z cukierkami — — Detto
2 Kałamar
2 [illegible]

89

Wielmożny Mości

Dobrodzieju!

Powrót do kraju Szanownych Ziomków i Ich przyjazne zezwolenie nastręcza mi żądaną sposobność uiszczenia się z przyjętego zobowiązania odesłania oryginalnego kwitu na summę na ręce moje przysłane: w dopełniając z przyjemnością ponawiam wyrazy wysokiego poważania z jakiem mam zaszczyt zostawać WWPana Dobr.

Życzliwym i wysoce Go poważającym

Bratem Jawronik

Paryż d 12 Listopada
1845 roku

Rue d'Antin 6

91

№ 525.

WOLNOŚĆ, RÓWNOŚĆ, BRATERSTWO.

Rada Narodowa

ziemi Sanockiéj.

Obywatelu!

Na plenarnem posiedzeniu dnia 24 Sierpnia zostałeś obrany członkiem czynnym Rady tutejszej. Uwiadamiając Cię o tym – miło nam iest zaprosić Cię byś zaszczycał nas obecnością Twoją na posiedzeniach tygodniowych i chciał swiatłem i dowiedzioną miłością sprawy Narodowej wspierać nasze czynności.

Pozdrowienie i Braterstwo

Sanok 26 Sierpnia 848

Romuald Żurowski
Sekretarz

Laskowski
Prezydujący

Obywatelowi Anastazemu Kozłowskiemu

w

Malawy

Z Rady Narod: Ziemi Sanockiej

525

SANOK
28 IUG.

Do

Obywatela Anastazego

Kozlowskiego

Przemysl

w

Malawy

Ich unterfertigter Herr Nikolaus Kozlowski k.k. Lieutenant und Major
d. ob. jüdigen Eigenthümer der beschriebenen Waffen, bescheine in Kenntniß zu
nehmen Malawa den 18 Decemb. 1848 Kozlowski

Schein

Diese nachbenannte Waffenstücke, welche Gegenstände an die
Militär-Conscription in Zobromil abzugeben sind; und zwar:
a) Ein Paar lange türkische Paysel-Pistolen mit ausschiebenden
Läufen Abzugsfedern am Lauf und Lothstutz in Werth von 10 fl C.M.
b) Ein Paar englische Doppel-Pistolen mit breiten Läufen und mit
der Aufschrift Richard London am Schloß und Lauf in Werth
von 20 fl. C.M.
c) Ein Paar gemeine Pistolen mit Feuerschlössern, und Lothstutz
von Messing mit Abzugsfedern, in Werth von 8 fl C.M.
d) Ein neuer Abzugsrohr mit einem Feuerschloß, der Lauf zum
Abschrauben in Werth von 5 fl C.M.
e) Ein Abzugsrohr mit einem Feuerschloß, ein kürzerer Lauf.
f) Ein Flintenlauf mit der Aufschrift Legalas London in Werth
von 20 fl. C.M.
g) Ein Büchsen-Lauf mit einem ungemessenen Lagermaß in Werth 8 fl C.M.
h) Ein Tschibuk-türkischer Aufsatz aus Messing mit einem Kugelmaße
Faust in Werth von 8 fl C.M.
i) Ein gerader Säbel mit der Aufschrift Peter v Kiefneis in Werth
von 10 fl C.M.
j) Ein türkischer mit Gold verzierter Säbelklinge in Werth von
14 fl C.M.
k) Ein gerader gemeiner und ein krummer polnischer messingener
Hirschfänger jeder in Werth von 6 fl C.M.
l) Zwei kurzen Säbel mit Lederner Scheide in Werth von 8 fl C.M.
m) Ein Pistolenlauf mit Gold verziert und mit einer ungemessenen messingen einer Abzugsfeder in Werth von 10 fl C.M.
n) Ein Jagdmesser und ein Dolch in Werth von 1 fl C.M.

Die obbenannten Waffenstücke sind mit den Waffen des
Nikolaus Kozlowski in einem Holzernen Kasten verpackt

Malawa den 20 Jäner 1849

Anastasius Kozlowski
Edler v Malawa

richtig übernommen Zobromil den 1ten Feb. 1849
von Wachtmeister Loyka Corps

Naiiaśniejszy Panie!

Stany Xięstw Galicyi y Lodomeryi Listem W.C.K.Mci pod dniem 16. Września r.b. w Stolicy danym zwołane, a na dniu 27 miesiąca y Roku nayprzyzwoitszą postawiwszy W.C.K.Mci, które ciż w Izbie zgromadzenia Seymowego ogłoszonemi zostały.

Obrazilibyśmy tę ufność, którą pokładamy w sprawiedliwości W.C.K.Mci, y pokazalibyśmy W.C.K.Mci mniey względem naszey Oyczyzny Obojętności, taiąc to bolesne czucie, iakim przeięci ciężkiemi losy ogro„mnym podatku zimowym, wszystkie siły nadzyiek naszych przechodzą„cym.

Umiemy miłościwy Panie! uczynić różnicę co iest w postanowieniach przez W.C.K.Mci, iako Pana sprawiedliwego, a co iest przez mylny Rachuby— po„stanowienie W.C.K.Mci. abyśmy od Dochodów zimowych iż od sta dodali na potrzeby Państwa, y w tym widzimy umiarkowanie Pana, który pomiędzy naygłęboszych wydatkach Państwa swego, nieprzestaie mieć na baczeniu Oku potrzeby y stosunki ludu, Berąc Jego od Oparzności odległego.

Lecz miłościwy Panie! wyrachowany podatek zimowy, zwyższający na Właścicielow ziemi do 2,101,306. złRen. 39. kr. w Kurancyach pieniędzach, a. przez na Gminy rolnicze do 2,784,913. złRen. 57. kr. w papierach postanowiony, nieodpowiada na żaden sposob zasadom przez W.C.K.Mci w nakładaniu na nas podatkow przyięty, y nimoże być iak mylną Rachubą, która ze stanem y położeniem tych krai bardzo zgodzić się nimoże.

Nieuchemy długim pismem nadużywać cierpliwości W.C.K.Mci, y powtarzać to wszystko, co o stanie Oyczyzny naszey, Wybór Stanowy przed Oczy W.C.K.Mci przedstawił,— Ograniczamy się więc na dobra ogolnych Ministrow, którzy Ojcowskie W.C.K.Mci rozważy a sprawiedliwość rozwiąże.

Naypred: Dochody które w naszych Wyznaniach poczętkowych są obyte niemi nosza iak 4,457,904. złr. mogły one się podnieść z podniesieniem Szacunku płodów ziemskich, ale z drugiey strony na sprawiedliwą zasługuią uwagę iż od czasu podanych Kassiom kosztu kultury, zapłaty służących, wprowadzeni Mandatariuszow y Justicyariuszow, wiele iak poczęściowi pomnożyły te koszta, które z Dochodów wyznanych, potrącenie miały,— Zasługuie „nadto na sprawiedliwą Uwagę, y ta okoliczność, iż niektore z Dochodów wyznanych całkiem zniszczonemi, niektore zaś iak są Dochody z Arędy, przez wprowadzone czopowe y nadostatek ludu wiejskiego, znacznie uszczuplonemi zostały,— gdy te czyny są niezaprzeczonemi, iakie mniemamy, iż Dochody dobr podniesty się prawie nieznacą, bo w miarę postanowionego teraz podatku, potrzeba aby czynily Rocznie 17,510.883 złr.

Powtore. Dochody nasze na dwie główne części się dzielą, na Dochody z robocizny Wsi należące, pod któremi cały Dochod z Ziemi iest obięty, y na Dochody z gotowizny, do których szczególnie czynsze y Arędy Propinacyine należą,— Ten ostatni Rodzay przychodow, wynosi z wszelky samey y w naszych Krainach, ieżeli nie potrzebuie zapewne 1/5 Części naszych Dochodow— gdy zaś na Dochodach pieniężnych nie„przybyło, y owszem Arędy powszechnie z przyczyny wyżey przytoczonych upadły, więc przez podniesienie teraz ustanowionego podatku od tych Dochodow pieniężnych, dopiero wtedy ie One do niezmniejszyły od Czasu Kassiom, nie 10. ale 48 procentu, dotychczas podatek nadzwyczayny 6 kr. opłacaliby.

Kotrzecie. Oddaliwszy dwie piąty Części na wyżey wspomnionych Do-
„chodach pieniężnych, które raizey spadły, nie podnosły się, y od tych 12.
procent, podług Zasad na Rozkaz W. P. K. Mci nam oznaymionych
pod Gminem podatku porachowawszy, reszta która na Dochod z Ro-
„bocizny wieśniaczey, a zatym na istotny Dochod z ziemi podług po-
„rzetrzonych Taxy wypada nie 12. ale 70 od Sta — Ograńiczony Taxy
niedostatek Datków, niepozwala nam dokładny spostrzedz Rachunek,
wszakże z tych faktów, które nayumiarkowaney przekładamy, zdaie się iż ny-
„szczerpały cały Istotę Rzeczy.

Kopiąte. Nadzwyczayny podatek po 4. od Sta, Czyzar ten pomnaża tak,
że właściciel który ma 100 fl. Czynszu, płacąc 16. od Sta, płaci 62½ fl. po-
datku — wziąwszy zaś na wagę te okoliczności, iż, do tych Czynszów w
papierach pobieranemi będą, y 100 Złr. mieniący w istotney wartości czynić
ieden 42. Złotych, tedy posiadacz takiego Dochodu, wyiąwszy o trzecią część
płacony podatku, a mianowicie pobrania Dochodu.

Kopiąte. Regulacya która po wszechney Jurisdykcyi zowią, chociaż
Krajowi naszemu ze wszech miar nayużyteczney, y bydź napełniona
przecież całego ziemskiego podatku tak na właściciela, iako też na Gminy
wieśniacze, nie wyrachowała, ieden 1,558,738 Złotych w tym między dobrami nie-
„mieckimi, te uwagi iż bydź Kontrakt przy tey Regulacyi potrzebne,
„nie mogły, przecież uwiadczą długich y zawikłanych Rachunków, uwa-
„żamy ii wprzód za skompensowane przez Dochody iakie mamy z robo-
„cizny od wsi[illegible] nadzychi, tak gdy bez nich pozwolić mogli, iż
ten podatek sprawiedliwie być wyrachowany, przecież niedochodzi ani
ani czwartey Części teraz postanowionego podatku.

Kopiąte. Zwyczaiem od wieków wprowadzonym, y przez ciągłe
Dochodzeniem wydowolonalonym, dochody pobrane, czyli do przy-
„darzy, czyli do ich Dzierżawy wprowadzony tym kształtem, iak
są podane przez nasze Wyznania — pod Gminem Dni robocznych
od Włościan, obięty iest Dochod ziemi, y Kamera W. P. K. Mci bydź
samey formy, iako nayprawniyszey trzyma się, złą tylko Rozni-
ce, iż prywatni drożey Cenią robociznę powinną, Kamera zaś rozdziela
Dochod ziemski na dwoie: Robociznę powinną tanio od prywatnych
Cenią, a natomiast ziemie podług iey Rozległości na morgi szacuie.
Wedle tak wyprowadzonych Inwentarzów, Dobra w Dzierżawie ny-
„szczerzone, nayniższey, iako tylko bydź może Dochód z Pobrań gdy
„bieżą porażaią, wszakże ten Dochód z Kontraktów dzierżawnych
nie może bydź uważanym za pewny, atym mniey służyć za pod-
stawę do Sydzymatu podatkowego, z przyczyn nastąpiących.

A. Że Dzierżawca rozlicznych Czynszów gruntownych, iako są, utrzymy-
„wanie Jurisdykcyalnych, Chandalierskich, Leśniczych y Leśnych nie
„zrodzi, lecz te do Właściciela należą.

B. Że koszta Budowli które z czasem niszczieią, y utrzymania
fundi instructi na Dzierżawcy nie spadaią.

C. Że pospolicie Dzierżawcy w ostatnich latach swego Kontraktu

ny,

wymiarza Grunt, ani go tak dobrze dla następcy y Dziedzica zostawia, iakby zostawić powinien; a ztąd wcale[y] Dobr Wartości znaczny uszczerbek wynika.

3. W Galicyi niebędzie się nadtym rozszerzać, ale to iest powszechnie w kraiu przyiętym, iż Dzierżawcy lubo zdaią się znacznie płacić Dochody, ale przy vstąpieniu kontraktu, przez prelenezye. Do Dzierżawienia formowane, y przez Dobr zdzierżawianie, Dochody te znacznie uszczuplaią, a ztąd wynika, iż Kontrakty Dzierżawcze za nazbyt wysoką, ale zarazem za niepewną Intratę uważać należy — przeciwnie gdyby za podstawę do podatkowania Dochod z Dzierżawczych byt przyiętym, podatkowany teraz podatek nie iż od 5ta, ale trzy razy tyle y więcey, to iest więcey iak 60 od 5ta wynosiłby.

Po siódme. W kraiu w którym tak mało iak w Galicyi iest pieniędzy, w biegu gdzie Wartość ziemiopłodów za Wartość pieniężną uważać nie można, y dla tego płacenie podatków w gotowiznie iest tym dotkliwsze, iż nasze ziemiopłody albo z Trudnością albo w cale sprzedać niemożemy.

Po ośme. płacenie podatków w monecie konwencyiney, po cią gnie za sobą podniesienie się Wartości kruszczowych, a upadek papierowych pieniędzy, ciężar rozpadaiący. Kiedyś, podatek teraz podwyższony, przywrócić nawet nie można, iak daleko podniesienie się y ceny nie iszłoby niezmiernie szczęśliwie.

Po dziewiąte. O ile tyczy Włościan naszych, podatek na nich włożony, pozostawiony zostaie do pewnego, o trzynaście razy podwyższonym kosztem, y wyłączywszy to podwyższenie, iż go w papierach opłacać mogą, zrzęcie się nie iest ciężkie dla włościan. Ten nie ciężkiey, a powodzi przytoczone za zmniejszeniem podatku Dominikalnego, mówią także za zmniejszeniem podatku rustykalnego.

Z rzetelnością iaka przystoi z zgromadzeniu Stanowemu, przez Samego W. C. K. Mci ostanowionemu, wyznaiemy W. C. K. Mci Stan nasz, y niepodobieństwo wydołania nałożonego podatku na nas, aprobuiemy to samo dopełnieniu podwyższego Obowiązku względem W. C. K. Mci, bydź posłusznemi Jego naywyższym Rozkazom, y wyznaiemy z Rzetelnością, y z zaufaniem prawdziwy stan naszey Oyczyzny — pokładamy się w Sprawiedliwości W. C. K. Mci y nayuniżeniey prosimy

1mo Aby się zadość stało wyrokowi W. C. K. Mci, ażeby my więcey podatku ziemskiego niepłacili iak 12. od Sta od czystych Dochodów, bez naymnieyszego podstawienia wyrażonych — Galicya nie mogła w Sądowstwie, iak tylko terminy podług prawa krokiem, y zupełnie z kapitałem ogłoszone, wtenczas byłaby tych względów, żeby ią przy podatku na pocztowych wyznaniach wyrażonych zostawić nadal — w takiey uważaiąc Cyzary Monarchii, y Trudność w którey się znayduie,

podniesienie y

y dodanie 50 procenta w kruszczonych pieniądzach, zdaie się nam iż odpowiadać będzie Woli, którąś W. C. K. Mść, swym Wyro„kiem ogłosił —.

2o Żeby płacącym podatek zostawiona była Opcya, albo składać go do Skarbu w kruszczonych pieniądzach, albo też w papie„rach podług kursu, które raczysz W. C. K. Mści raz na cały Rok ogłosić rozkazać —.

96

L. 66.

Świadectwo

50 kr. FÜNFZIG KREUZER 1870

Mocą którego urząd parafialny w Borku oświadcza, iż akt chrztu Anastazego syna Wgo Antoniego i Salomei Kozłowskich małżonków nie może być wydany, gdyż takowy w metrykach parafialnych kościoła Borkowskiego nie znajduje się zapisany; zapisy bowiem metrykalne dzieci chrzczonych od początku roku 1771go do końca roku 1774go zupełnie zaginęły, a więc i ten wyżwymieniony akt chrztu Anastazego, który na ów czas miał przypaść i pewnie do owego czasu należał, gdyż z metryk nieco dawniejszych a bliskich owych lat zagubionych pokazuje się widocznie, że rodzice Anastazego t. j. Antoni i Salomea Kozłowscy dłuższy czas w parafii Borkowskiej we wsi zwanej Brzezówka byli zamieszkali, tutaj inne dzieci jakoto Floryana i Magdalenę mieli i takowe w Borku chrzcili.

Urząd parafialny w Borku d. 1go Grudnia r. 1870.

Ksiądz Józef Rządca
Komendarz w Borku.

vertal
N. 173

L. 173.

50 kr. FÜNFZIG KREUZER 1870 50 kr. FÜNFZIG KREUZER 1870

Prawdziwości podwyższego podpisu Komendarza przy kościele paraf. filialnym w Borku JX^dza Józefa Rządcy, z strony Urzędu Dziekańskiego Rzeszowskiego niniejszem stwierdza t. i. legalizuje się.

Tyczyn dnia 3go Grudnia 1870.

Ks. Leopold Olcyngier
Kanonik honor. Przemyski
Dziekan Rzeszowski
Proboszcz Tyczyński

303 472

The Choice by Pomfret?

Przekłady

Emilia Gielotki - Lessinga

Anastazego

Kozłowskiego

Tragedia

Emilia Galotti

z niemieckiego Tłumaczona

przez P. P. P. N. N. N.

w Roku 1797.

Osoby

Emilia Galotti — F.

Odoardo } — K.
y } Galotti. Rodzice Emilii
Claudia } B.

Hettore Gonza Xiąże Guastalli. W.

Marynelli, Szambelan Xięcia — H.

Kiemillo Rotta, Sekretarz Xięcia K.

Conti. Malarz — S

Arabia Appiani — W.

Arabina Orsina — A.

Kamerdiner Xięcia —

Pirro Służący Odoarda — Rem

Służący Marynellego —

Angelo — B.

Ucz Meduzy, dla wdzięków Hrabiny zrobić może
ty, Conty zrobiłeś, Pyche przemieniłeś w powagę,
urąganie się w wdzięczny uśmiech, zgoła chryt-
rąowe postać, w łagodne przemieniłeś całkiem przy-
mioty y wdzięki.

Conti Mci Xiąże! My maluiąc Portrety stosuiemy
się, do ułożenia tych ktorzy ie nam malować
rozkazuią; A przydaiąc Portretowi wdzięki mi-
łosne, chcemy aby ią tylko miłosnemi oczy ią Kryty-
kowaćby.

Xiąże Ha Conty — dlaczego żeś miesiącem prę-
dzy nie przyszedł. — Weś ten na stronę a po-
kasz drugi, co w nim ieśt?

Conti /Biorąc:/ Także Portret białogłowski.

Xiąże. Ledwie bym się nie założył Conti, że to twey
Amantki /:Malarz obraca Portret:/ Ach co widzę
twoiez to dzieło Conti, czyli mego Wyobrażenia y
Fantazij? — Emilia Galoti.

Conti, Jakto Xiąże, y ty znasz tę Bostwo?

Xiąże /w zapomnieniu patrząc na portret:/ Przed
kilko niedzielami widziałem ią z Matką, potym
widywałem ią częściey w mieyscach świętych, właś-
nie do obcowania z nią nie przyzwoitych. Jey

Oyca

Oyca znam także, lecz on nie iest moim przyia-
cielem, On naybardziey prawom moim na Sabio-
nette sprzeciwiał się.
Conti Ale coż Xiąże wzmiankuie Oyca, tu mamy
iego tylko Corkę.
Xiąże Ach co za żywe iey postaci wyobrażenie
Conti Wewnętrzne Twe uczucia Xiąże, które ci
widok tego Portretu sprawuie, łatwo mi z Twey
Twarzy wyczytać
Xiąże (z zimną miną.) I tyż to Conty ~~wszemey rzeczy~~
bez pod chlebstwa Emilią Galotti za naypierw-
szą piękność Miasta naszego trzymasz, praw-
dać że iako Malarz naypewniey o pięknościach
sądzić możesz
Conti Nie od Nas Mci Xiąże Piękność poznawać
uczą się, własne każdego uczucia, nie potrze-
buię malarskich pochwał. Ale ia iednak Xięci
iako malarz powiem, żem naywiększe czuł
ukontentowanie rozyciu przy odmalowaniu Galotti.
Ta Głowa, ta twarz, te czoło, te oczy, ten nos te
usta, ta broda, ta szyia, Piersi, Wzrost, ta talia
są zbiorem niewieściey Urody. Jeden Portret przy
którym siedziała wziął iey Oyciec, lecz ta Kopia,

Xiąże No Conti czy nie odmowisz mię –
Conti Jest dla Xięcia, ieżeli się podoba
Xiąże podoba się (z usmiechem:) Wybor urody
niewiescey – czyż można wątpić? Ten zaś
Portret weś z sobą y każ do niego Ramy
zrobić –
Conti Bardzo dobrze.
~~Niech z~~ Xiąże Niech zrobi iak nayprięknieysze y naybogatsze – Dziękuie ci Conti Zate
Portrety twa sztuka w moim Państwie do
poki tylko moim bydz nie przestanie zawsze
będzie w poważeniu – Poszlij do mego Kasiera
Kwit, za ktorym ci za obydwa portrety
tyle wypłaci ile będziesz żądał.
Conty odchodzi z ukłonem

Scena 5. Xiąże

Xiąże Ile będziesz rządał – (: do Portretu obrocony:)
Sliczne Dzieło Ręki ludzkiey, Ciebie cenić y opłacić
trudno! y iestże to istotną że Ja Cię posiadam, Ktoż
iest ~~godnym~~ posiadania Ciebie, Kunsztu Natury
Oznaką – Ceń ią iak nay wyżey poiściwa Matką!
Ceń ią gniewliwo ponury Oycze! Ceńcie ią tylko! Ja ią Ku-
pię naychętniey – Te Oko pełne wdzięków y wspa-
niałości

Te usta słodkim uśmiechem do mowienia otwie-
raiące się! Te usta! — Ktoś idzie (obraca por-
tret do ściany:) zapewne Marynelli, ogdybym
go był nie kazał wołać iak mi ile bym ten
ranek był przepędził.

6. Scena Marinelli. Xiąże

Marinelli. Daruy Wa Xia Mość, żem się spoźił,
z powodu żem się tak rannego rozkazu spo-
dziewać nie mogł.

Xiąże Miałem ochotę wyiechania, Ranek był
bardzo miły, - Ten iuż minął, y ia też ochotę
straciłem (po krótkim milczeniu:) Coż nowego
Marynelli. -

Marynelli. Nic niewiem iak tylko że dnia wczo-
rayszego Hrabina Orsyna przyiechała

Xiąże Oto iest iey dobry dzień (rozkazuiąc na List:)
czyli tyż może co innego, - wcale nie iestem cie-
kawy - Nie mowiłeś też z nią o tym

Marynelli Niemam Mści Xiąże tyle względów
u niey ażeby mi się zwierzać miała, ale ieżeli
kiedy będę miał kredyt u Damy Ktorą Wsza
Xia Mść szczerze kochać będziesz, Xiąże! na-
ten czas! —

Akt pierwszy

I Scena: Gabinet Xięcia

Xiąże przy Stoliku pełnym papierow y Listow, nie-
ktore przeglądaiąc.—

Skargi, same Skargi! prożby, same tylko prożby—!
Niedne zatrudnienia; a przecież nam ~~[illegible]~~! — zaz-
droszczą! Mniemałbym, że na ten czas dopiero, zaz-
drościć by nam można, gdybyśmy wszystkim po-
moc y wsparcie dać mogli.— Emilia? (otwiraiąc
prożbę y patrząc na podpis) Emilia? — Lecz Emilia
Bruneschi — nie Galotti, — I czegosz chce ta Emilia Bru-
neschi (: czyta:) wiele rząda, nadto wiele — Iednak ona
zwie się Emilia. a to iest dosyć na uskutecznienie
iey żądań. (podpisuie, dzwoni na co wchodzi Kamer-
dyner:) Wszak żadn nie iest ieszcze z Ministrow
w przedpokoiu—

Kamerdyner; Żaden dotychczas.

Xiąże. Nadto rano wziołem się do prac, przy tak mi-
łym poranku. Wolę raczey trochę wyiechać. Mar-
~~chese~~ grabia ~~y~~ Marynelli, poiedzie ze mną, Każ ~~im~~ mu się sta-
wić (: Kamerdyner odchodzi:) Nie mogę iuż więcey
pracować — Byłem dosyć spokoynym, a dla

uięcia

uięcia mi słodkiey spokoyności iedna ~~[illegible]~~ nędna
Bruneschi Emilią nazwać się musiała —

Kamerdyner (wchodząc) Po Marg~~[illegible]~~ grabiego iuż posłaną.
A ~~[illegible]~~ oto List od Hrabiny Orsyna.

Xiąże Orsyna? Połoz go

Kamer. — Zęfer iey czeka.

Xiąże. Ja iey odpisze, ieżeli tego będzie potrzeba —
Gdziesz ona iest, w mieście, czyli na wsi?

Kamer: Wczoray dopiero przyiechała do miasta,

Xiąże. Tymci gorzy — lepiey; chce mowić, bo tym
mniey potrzebuie Lazzer czekać na respons. —
(: Kamerdyner odchodzi :) Luba Hrabiną (: krzywą
biorąc list w ręce :) tak dobrze iak gdybym go czy-
tał (: rzuca list :) tak to, mniemałbym że ią Kocham
y coż nie można mniemać? Może y to bydź, y praw-
da żem ią Kochał — lecz — ia!

Kamer: (wchodząc) Malarz Conti prosi W. Xc. Mść o
Audięcie.

Xiąże Conti? ~~Bardzo dobrze~~ niey przyidzie — prze-
ciesz myśli mi przerwie.

II Scena. Conty y Xiąże —

Xiąże Dobrydzień ci Conti. Jak się masz? iak iest two-
ia sztuka? —

Conti Sztuka chleba szuka Mości Xiąże –

Xiąże Nie powinnaby, przynaymniey by w moim małym Państwie nie powinna, – Lecz konieczną iest rzeczą, ażeby Artysta chęć miał do pracy –

Conti Praca Mości Xiąże, Praca tylko Artyście ukontentowaniu przynieść zdoła, lecz zbytna praca czyni go nie użytecznym na potym.

Xiąże Nie mowię ia o zbytniey pracy, lecz o małey połączoney z pilnością – Wszak iteraz nie przychodzi Conti próżno?

Conty Przynoszę Xięciu Panu Portret podług rozkazu, ~~ata ten~~, a drugi mimo rozkazu, dla tego że widzenia godzien.

Xiąże ~~Ow~~ iest – że przypomnieć sobie nie mogę –

Conti Hrabiny Orsyny.

Xiąże Prawda kazałem lecz iuż od dawna.

Conti Damy nasze nie łatwo się daią ~~się~~ odmalowywać, ledwie raz przed trzema miesiącami, odważyła się Hrabina, do odmalowania usiąść.

Xiąże Gdzież są te portrety?

Conty W przedpokoiu, przyniesie ie.

III Scena, Xiąże

Iey portret – Czy nie sama tylko – A może ia znay-

de

toż samą w portrecie, co w osobie iuż nie widzę. —
lecz ia ~~iuż~~ to spostrzygać niechcę — Natrętny
Malarz, może bydź ~~ie~~ go przekupiła, — A byłoby!
że on inny portret, innemi Kolorami wymalo-
wawszy serce moie chce zaiąć nowemi powaby,
— Prawdziwie byłbym wesoł — Gdym ią Kochał
byłem spokoyny, teraz przeciwnie ~~doznaie~~ się dzieie,
Lecz nie-nie, tak mi iest lepiey —

4. Scena.

Xiąże Conty. — Conty z portretami z kto-
rych ieden opiera o stolek —

Conti (Stawiąc portret.) Zważ Mści Xiąże ograniczo-
ną naszą Sztukę, Nayprowadnieysze piękności, czę-
stokroć pędlem ~~okrysić się~~ wyobrażonemi bydź nie
mogą —

Xiąże (Uważaiąc) Pięknie Conty — bardzo pięknie,
Portret ten żywą iest oznaką stopnia twey dosko-
nałości, lecz podchlebnie, — niezmiernie podchleb-
nie —

Conti Oryginałowi temu, sztuka, nasza wdzięków,
przydać nie zdoła, dosyć wiele że ie kopiować
potrafiła

Xiąże Wszystko co tylko sztuka z wypukłych y bystrych

Xiąże Bliskie moie zaslubienie się z Xiężniczką de Massa, wyciąga ażebym wszystkie te powikłane z nią rzeczy zupełnie zakończył.

Marinelli A ieżeli by to nastąpiło to Orsyna naturalnie z swego losu tak kątętną bydź, będzie musiała, iak Xiąże z swego —

Xiąże Los moy nieznośnieyszym mi będzie, Moie Serce będzie tylko Ofiarą Interessow ~~Państwa~~ Kraiu mego, Ona zaś swoie tylko nazad odbierze.

Marynelli Nazad odbierze — Jak gdyby Hrabina przy przyszłey Małżonce, ktorą nie Miłość lecz polityka brać każe, mieysca iuż więcey mieć nie mogła?

Xiąże Jakto Marynelli, ty chcesz ażeby ~~życie moie, zbrodniczy występkami z Kazieńca było mi wypożyczone~~ życie moie ~~za~~ zbrodnią ~~z niespokoyności było~~? skażone, niespokoyność co momęt ścigała.

Marynelli Ja ~~Mości~~ Xiąże! — o nie mieszay mię Wasza Xcia Mć, z tą nierozeznaną kobietą, ktorey słowa ia iedynie z politowania, ~~Xięcia~~ powtarzam, — Dnia wczorayszego prawdziwie z tym proiektem mię zpotkała, na ~~kto~~ co ~~i~~ z truchlałem — Zdawało się z początku iakby

o okolicznościach

swoich mowić wcale nie chciała, Stawiła
Wzięła na się postać powolney y oboiętney.
ale w nayoboiętnieyszych Diskursach wydała
się z swoiemi serca uczuciem, z nayweselszą
miną mowiła o rzeczach melancholicznych,
a o rzeczach nayśmiesznieyszych,
w tonie nader posępnym, wzięła się potym
do Książek, ~~a~~ ia się słusznie obawiam żeby
Książe Nie sądzę iednak Marynelli, żebyś mię
z nią chciał znowa iednać, bo gdy ona z mi-
łości zmysły traci, to by ią y bez miłości
prędzey lub poźniey ztraciła — Ale dosyć
o niey — mowmy o czym innym — Co tyż
się dzieie w mieście? —
Marynelli Tak dobrze iak y nic, bo że zaślubie-
nie Hrabiego Appianiego nastąpił ma to
tak dobrze iak by nic
Xiąże Hrabiego Appianiego? a z kim za ktoroż
to, ~~że~~ mnie nawet o zaręczynach iego nic słyszyć
się nie zdarzało
Marynelli Cała rzecz była w sekrecie do tych
czas. — Będzie się Xiąże śmiał — Ale tak to zaw-
sze nadto czułym Miłośnikom! Miłość sobie
z zaślepionych robi igrzysko. — Dziewczyna

bez maiątku bez honoru zaslieśnie go potru-
fiła przyodziane Masko Cnoty, Czułości y Dow-
cipu, y tam daley

Xiąże, Kto się poręcie Niewinności y Urody
bez zastanowienia podaie, — temu można zaz-
drościć, lecz można oraz go y wyśmieć — I iak
że się zwie ta Uszczęśliwiona? — Bo z tym
wszystkim iest Appiani, — Ja wiem że ty go
Marynelli nie cierpisz, ani też on ciebie, —
Z tym wszystkim, iest ~~on~~ młodzieniec szac-
cunku godnym, iest przystoyny, maiętny y
ma swoie znaczenie w Kraiu. Ja życzę sobie
lepiey go poznać, y pomyśle ~~o tym~~ o nim.

Marynelli Jużeli to nie zapóźno — Bo iak
słychać to iego przeciwzięciem nie iest, szczęścia
~~przy~~ na dworze szukać, Chce się wynieść z swoią
ukochaną na doliny Piemontu, y polować tam
na dzikie Kozy po Alpeyskich górach — Czyż
może co lepszego uczynić, bez tego zamknię-
ty ma iuż przystęp, do domów znacznieyszych,
przez swoy nierozsądny związek —

Xiąże Och z waszemi znacznieyszemi domami!
gdzie Ceremonie, przymus, nudzenie się, a na
koniec często y niedostatek panie — Ale powie-
wiedz że,

mi Kto ieſt ta ktorey on tak wielke czyni ofiary -

Marynelli Nie iaka Emilia Galotti

Xiąże Jak Marynelli! nic iaka? —

Mary. Emilia Galotti

Xsiąże Emilia Galotti? to bydz nigdy nie może.

Mary. Zapewne Mści Xsiąże.

Xiąże Nie marynelli mowie ci, to bydz nigdy nie może, ty mylisz się w nazwiska, Dom Galotti ieſt znaczny, Galotti iakaś bydz może, ale nie Emilia Galotti, nie Emilia!

Mary Emilia — Emilia Galotti

Xsiąże Na rescie bydz to może, że ieſt iaka Galotty Ktorey Imie Emilia, — bez tego mowiłes nie iaka Emilia Galotti — nie iaka — O prawdziwey Emilij ~~ty~~ Człek nierostropny y prodły takaby tylko mogł mowić

Maryn Mosci Xiąże, Xsiąże Pan mowisz w wielkim uczuciu, — Znaszże Wsc Xcę Mość iaką Emilię —

Xiąże Ja mam się pytać Marynelli, nie ty, — Emilia Galotti? Córka Połkownika Galotti, ~~przy Sabionetta~~ — przy Sabionecie

Mary. Ta sama iest

Xiąże Ktora tu w Quartalli z swoią Matką mieszka?

Mary Ta sama.

Xiąże Niedaleko Kosciola wszystkich S.S. tych

Mary. Ta sama.

Xiąże. Jednym + słowem, (biorąc prętko portret y pokazuiąc Marynellemu:) Oto! taż to Emilia Galotti, powtorz twoie przeklęte słowo „Ta sama" ieszcze raz, a przebij oraz wskroś puginałem piersi moie.

Mary. Ta sama.

Xiąże Przebóg—! Ta! Ta! Emilia Galotty będzie dzisiay—

Mary. Hrabina Appiani!— (tu Xiąże wyrywa portret Marynellemu z rąk y rzuca na stronę:) Szlub dzisiay w cichości nastąpi we wsi Oyca przy Sabionetta, w południe poiedzie Matka z Corko, Hrabia, y ze dwoch przyiaciół

Xiąże (rzuca + się, w Rozpaczy na stołek:) Ach Przebog rozpacz moim Kresem ~~za zgubiony~~, — Smierć tylko — Smierć

sama iest do usmierzenia bolu moiego srodkiem
ból ~~nieznośny~~ ~~usmierzyć potrafi~~

Marynelli Ale coż to Xięciu? x

Xiąże / Skoczywszy ku niemu / Zdrayco! Co
mnie iest pytasz się? Oto ia ią kocham —
Kocham ią, więcy iak me życie, ona albowiem
iedynym tylko życia mego zamiarem — O
gdybyście to byli wiedzieli, — gdybyście byli wie-
dzieli wszyscy, ktorych zamiarem było uwi-
kłać mie w miłosno haniebne ~~pęta~~ sieci
szaloney Orsyny — Ty tylko Marynelli Ty
w ktorego przyiaźni ia tak wiele pokładałem
ufności — O nieszczęsny ~~Hettore~~ Gonzaga, dla
tego tylko podobno że Xięciem iestes prawdzi-
wych przyiaciół niemasz, ani mieć nie możesz — Ty
stałeś mi się nayniewiernieyszym. mil-
cząc do ostatniego momentu na niebes-
pieczeństwo ktore moiey miłości zagraża, kto-
re mie na zawsze nieszczęśliwym czyni.
Jeżeli ci to odpuszcze, — Ha! natenczas. —

Marynelli

z sobą niosł bez sparcia ni po
mocy, błądząc z mieysca na mieysce spokoynego nie znalazłszy
przytułku, ni wolnego od zgryzot
sumienia, nędzne prowadził życie;
nie moie dzieci, niech przeyźrą
Rejestra y Książki rachunkowe,
a zobaczą żem był zawsze pocz
ciwym człowiekiem, może się ie
szcze znaydzie dość szlachetna du
sza, ktora poznawszy iż więcey nieszczę
śliwego losu zdarzeniem niż mo
ją winą pogrążony . . . je
żeli nie mnie to przynaymniey
wam cierpieć nie dopuści, wreszcie
Bóg oycem waszym być nie prze
stanie.

Odw. byli szczęśliwemi.

Rzetel. Próżne życzenia nie po
szczą was, wytrącą, a może
y gorzey obeydą się z wami,

na ten

na ten czas ból srogi udrą
czyłby serce nieszczęśliwego ojca,
a smutek ucisnąłby duszę. Po
winniście y musicie tu zostać, ja
tak chcę.

Emilia bez wątpienia ale: . .

Rzetel Nie traćmy czasu, wkrót
ce przyjdą zapieczętować izbę
rachunkową. Edwardzie, proś do
mnie twego Gouwernora. . . Ah
niestety! nie długo już nim
będzie — mam go prosić żeby
ci kędy znalazł mieysce, idź tyl
ko.

~~Edw. nieszczęście.~~

Emili Oycze

Scena 3cia

Rzetel. Emilia

Rzetel Trzeba umieć cierpieć mo
ja kochana Emilio! — — za wcze
sna to dla ciebie lekcya niestety

ty, ale uspokoy się, może wprzyszło
ści tym obfitszy przynieść owoc, trze
ba coś mieć do utrzymania się, chociaż
mało, nic nie wadzi, kto do oszczędno
ści z młodu przywyknie, w starszym
wieku rządnym będzie.

Smili byleś ty nie cierpiał.

Rzeta Umiesz wiele, dzięki twey
dobrey Matce . . . y Boga który nie
dopuścił by dnia tego nie dożyła, u
miesz mowię wiele kobiecych robot, mo
żesz sy nie co . . .

Smi pracować będę.

Rzeta Nie będzie tego potrzeba spo
dziewam się, dał ci Bog rozsądek,
a co szacownieysza szlachetne serce,
pokazana ci droga do mądrości y
cnoty.

Smil jakem bydź powinna.

Rzetel A ktoż się tym pochlubić
może. moie dziecię tym czasem bądź
skromną, usilny bydź dobrą, a
staniesz się nią nie zawodnie.

Smili

Emil bez ustannie.

Kretel Obdarzyła cię Natura przy stoyną postacią, nie wynoś się z tey daru — Duma iest szkopułem piękności — zostań raczey ubogą, niżbyś kosztem cnoty miała bydź znakomitą lub bogatą.

Emil iść z tobą.

Kretel Nie powinnaś, ani możesz tu zostać, nie długo ten dom będzie naszym, mamy wprawdzie wielu przyjaciół, ale nie znam żadney osoby, któraby i mieysce matki zastąpić mogła . . . Żyją wszystkie w rozrywkach wielkiego świata . . . w dostatku . . .

Emili jęczyć będzie.

Kretel Ani by cię podobno na zawsze przyjąć chciały; Nikt o ubogich się nie dobija nadto znam jak trudno żyć między ludźmi którzy nas w dostatku widzieli . . . wzgarda lub politowa

nie upo

upokarzają na przemiany tkliwe dziecię
cia serce, a zarzuty sprawiedliwie lub
nie Rodzicom czynione rozdzierają ich ser
ce. Emili ponosić ie trzeba było.

Rzetel Duszo serca mego! o rosko
szy nie wymówne takie mieć dzieci...
szczęście nie zrownane... a ja...
niestety... nie mogę ie uszczęśliwić
iak warte.

Emili pocieszaną!

Rzetel w przekonaniu iż lepszego ma
my oyca... lecz moie dzieci, nie
rozrzewniaymy się zbytecznie, stałość
w przeciwnościach iest cnotą, i tey rad
bym wam dziś dał przykład — lecz
powracając do rzeczy, nie iakem już mo
wił żebyś tu przyzwoicie zostać mo
gła.

Emili gdzie będziesz

Rzetel tak moie dzieci, wiesz że mam
włowę siostrę w gurach, ze wszech miar
szanowną kobietę.

Emi

Emi. O moją Kochaną ciotkę –
– jak ~~ji~~ że może mnie
Rzetel uspokoy się nie jesteś tak
uboga iak rozumiesz, zostały ci po
Matce perły y kleynoty ktore jey bo
gata ciotka zapisała

Uspokoy się nie iesteś tak uboga
iuż rozumiesz zostały ci po
Matce perły y kleinoty
ktore iey bogata Ciotka
zapisała te są własne twoie
idzie do szafy w tey szafie
tu w tey małey skrzynece
schowane istotny Jch szacunek
iest 6ce Tysięcy talarow i każ
di Jubiler da ci ie nierachu
iąc Roboty bo iest staroswiec
ka
Emilia z tym zrobię
Rzetel Nieturbuie się moia Siostra
ma Rozrządek napisałem iey

zeby się udała do iednego
Jubilera ktory ie dawno
u tey Cenie mieć chce y gdzie
Kapitalik ulokować ma
znaiąc iey rządność i Mieście
w ktorym zyie — spodziewam
się że prowizia nietylko
wam na wygodzie choć
oszczędne wystarczy życie,
lecz mam Nadzieię iż o
twoim niezaponisz Bracie
bo co on to nie nioma
Emilia Niewezmie tego
Musisz twoią są własnoś
cią. Ja naymnieyszego nie
mam do tych czas prawa.
gdyby moie były na podszci
wość nieskrzywdziłbym
wierzycielow moich
Emilia przyim ich moy Oczę

Rzetel Nie pozbawiona
bys była sposobu utrzy
mywania siebie Ciotki
brata y może i mnie
w Czasie zaspoko
ieniem iedney Dłużnieuski
niezamilkły by mni Kredy
torowie
Emilia moy Oycze - - -
Rzetel Krutko zeby tak było
iak powinno y roztropność
wymaga schoway ten klucz
aż do przyiazdu twey Ciotki
spodziewam się iż w krotce
przybędzie znaydziesz sam
ieszcze 106 Talerow na po
trzeby u tym możesz Pana
Hermana poradzić teraz
zobacz ieżeli iuż pieczętuią
to poszliy po lekcikę
Emilia (odchodząc) o Boże

Scena 4ta

Rzetelnicki sam

Rzetel. Otoż nadgroda za Sta-
rania, Trudy przystoysz dla
czego? Ażeby na koniec pog-
rążony w Nędzy siebie i swo-
ich nieszczęśliwem uczy-
nił wyśmiany wzgardzony.
Za Oszusta ~~drugie~~ zdrayce poczy-
tany, zdrayca oszusta...
o hańby o Rozpaczy...
Jedyna Pociecha zostaie
iż nim nieustem? Gdy-
bym był w Niosek moiey
żony na małey ulokowaw-
szy wiosce w oddaleniu
od Swiata od Niebespieczeństw
... od Ambicyi zostania
bogatym słodki w zawszy przepędzał
życie... w nieprzerwanym
spoczynku doszedłbym był
porządaney starości...
pamięć w iakim czasie zamys-
unia Lecz nie Człowiek

do Pracy, dobre niektore u=
czynki --- uszczęśliwienia
kilka osob, wsparcie ubo=
gich --- A nieszczęśliwym
nieczyniłem tylko mnie
samego --- nawet moich
Dzieci --- ponieważ boga=
te zbiory niezawsze uszczę=
śliwiają --- A nieszczęścia
są Szkoło Cnoty o Jmć Pan
~~Herman~~ W. Pani

Scena 9ta

Rzetelnicki. Tkliwski.
Edwach

Rzetelni (idąc ku Herma=
nowi) pewnie WPanu
iuż iest wiadome nie=
szczęście może

Tkliwska Niestety czuie rowno

Rzetelnicki Przekonany
iestem bos był zawsze mo
im i moich przyiacielem

ilez ci winien nie iestem moie
Dzieci.

Tkliwski. A ia za tyle Dobro
ci y przyiazni ktorey w iego
Domu doznałem ~~[illegible]~~ cam czy
nił było moią powinnością
nie więcey iak powinność

Rzetelni. A moią było by ~~[illegible]~~ teraz
Dowdzięczyć WP. Lecz to iest nay
większym moim Smutkiem
iż nie iestem mocen temu to pole
cam ktory nadgrodzić iedynie
może... y nadgrodzi dzieci mo
moie spodziewam się

Edwart. Sciskaiąc mu rękę /a o

Scena 5ta Rzet: Tkli: Edwar

Rzetelni (idąc ku Tkliwskiemu) pewnie WPan
już iest wiadome nieszczęście moie.

Tkl: czuię ię rownie

Rzetel: Przekonany iestem boś był moim i
moich dzieci Przyjacielem, ileż ci winien nie
iestem za moie dzieci!

Tkli: nie więcey jak powinien.

Rzet: moją byłby teraz odwdzięczyć WW.
lecz to iest naywiększym mym smutkiem
iż nie iestem mocen, temu to polecam
ktory iedynie to nadgrodzić może. ---
i nadgrodzi — Dzieci moie spodziewam
się — — —

Odwa twey przyjaźni.

Rzetel Tego się spodziewam po two
im sercu, przyszedłem do tego kre
su nieszczęścia jak WW. widzisz, iż
go Gouvernerem syna mego mieć
nie mogę.

Odw. Nauczycielu.

Rzet. naywięcey na to boleję moie
dziecie widząc co tracisz — lecz mam
pewną nadzieię iż y oddalony nie przesta
nie bydź twoim przyjacielem y pora
dnikiem.

~~Odw.~~ Tkliwski. tylko bydź mogę.

Rzete Tego się spodziewałem po two
im szacownym sposobie myślenia, teraz
powiem WW. ułożenie moie, ktore są
dzie bydź

naystosowniejszym w tych smutnych
okolicznościach do dalszey Edukacyi
mego Syna do wakacyi zostanie przy
WPanu: rozumiem iż sequestr nie
odmówi mu tego malutkiego utrzyma
nia przez kilka miesięcy.

Tkli y czynić każe

Kret. O co za roskosz takiego Przy
jaciela w czasie goryczy y ucisku
znaleść — lecz jakiż sposob —
z czułością przyimuię chęć WPana

Tkli zbywać moie.

Kret. O! utrzymay się wspaniałomyśl
ny człowiecze! bo upadnę pod ciężarem
dobroci twojey, silniey mię dotknąłeś
niż wszystkie nieszczęść ziednoczonych udrą
czyły ciosy, a myśl iż ci się wywdzię
czyć nie mogę, zabiia mię (: ociera łzy:)

Tkli w czuję —

Kret. Ocierając oczy:) wspolne łzy nasze dzie
cię moie

więcey wyrażają, niż naymowniejsze zdo
łały by usta. Scena 6ta Emi. Rzet: Edw:

Emil: Ah kochany Oycze!

Rzet: Dobrze już są. — pieczętuią...
Kazałeś przynieść lektykę?

Emi: Posłała.....

Rzetel: Poydę do tych pomościów, y tam
zaczekam na lektykę, uból płacz twoy
kochane dziecie... wśród nieszczęścia me
go widzę że wszędzie wchodzące słodkiey
nadziei kwiecie, o to ten wspaniałomyśl
ny człowiek opiekować się przyrzekł
biednym moim Edwardem, a tak wi
dzę was oboie moie kochane dzieci dobrze u
mieszczone... Bóg na koniec was
nie opuści... Bądź zdrów (ściskaiąc Tkli
ckiego) żadne nieszczęście, żaden czasu
przeciąg, żadna losu koley nie zatrze w
mym sercu, y pamięci twey dobroci y

przyja

przyjaciół.

Edwa Nie odstępuję cię.

Kret Sprzeczność tę zmienić nie nadzieję, podobałem się opowieści mojej dziecię, powiadam się opowieści mojej dziecię, powiadam się opowieści mojej dziecię, powiadam

Emil. mowę przerywa.

Rzet. (do Edwarda który ręki Jego puścić nie chce) puść mnie Edwardzie, idź lube dziecię pilnością y cnotą staray się prędko stać godnym imienia Człowieka, w ten czas będziesz mogł wydobyć mnie z prochu poniżenia z sławą, y szczęśliwością uwieńczyć starość oyca... choway w sercu boiaźń Boga, bądź cnotliwym a staniesz się szczęśliwym. dopomoż mi szacowny Przyjacielu uwolnij mię.. (całuie go wyrywa się y spieszno odchodzi męszczyźni za nim.

Akt 2 Scena

Emilia Eward rzucaią się na ręce oyca.

Emilia. Nieba o moy ~~Oyca~~ Oycie

Edwart Oycze

Edwart Dzieci moie

Emi. bieży do stolika bierze skrzy
neczkę Nieuczyckiej przym WW.
oraz tysiąc Dzięk
Edwart. Nayżywsze nam
go powracasz
Ar. Coż to znaczy cożeś to zrobiła
moie dziecie
Em. Co mi powinność co przywią
zanie kazały posiadałaż bym
spokoynie rzecz mogącą czy przy
wrócić wolność używała iey. Zos
tawuią cię okropnościom więzie
niu. Nie moy naylepszy Oycze
ostatnią krwi krople - - -
Ar. Oslotkie dzieci - - szanuie
szlachetno lkliwość cnotliwego
serca twego - - - lecz ten niedość
ostrożny - - niedość.
Emi. Ale sprawiedliwy. - odpuść
kochany Oycze przykład dałeś
poświęciłeś się dla twych dzieci
mogłżeś one mnie uczynić dla
ciebie

Arn. Co iest twoia własność
Mos Pani spodziewam się iż
Serce WPani iest dosc czułe
ponieważ masz dzieci
pozwol niech ci opowiem
Ostr. Owiem iuż o wszystkim
wiem o wszystkim
Ant. Więc miey WPani litość
pozwal mi wrucić do więzienia
poki w stanie niebędę
Ed. Nie Oycze Pani Nieuzyc-
ka bierze mi na twym mieyscu
do więzienia y potym tu włas
nie przyszedł.
Ar. Muy ty biedny luby Edwar-
dzie przyimuie chęć twoie
z naytkliwszą czułością — lecz
teraz idź postępuy w cnotach
i umieiętnościach a czasem możesz
mi dopomóc

Nieuzyc. Ciszey ciszey takiem wzru-
szona prawdziwie.. zapewnie
Arnholdzie ołd ołd lube dziw-
cze masz twoie perły kteyno
ty iestes perło brylantem
więcey iak wszystkie na wszy-
stkie na swiecie perły y brylan-
ty wartym
~~Arydon nama [illegible] pod~~
~~kię [illegible]~~
Ci iedynie pod kondycią
Arnhold. Jestem w mocy WW.
Edw. Jakież ci mamy złożyć
dzięki..
Arn. sci skaiąc iey rękę Nie
na niewdzięczników trafiasz
z two łasko.. wypłacę iak
mi tylko Bog dopoze
Nieuzyc. szuka w papierach
Arnhold. pozwoli z WW. mowić

szczerze

Nieuzy ia ~~to~~ bardzo lubię.

Ann boie się czy nie sama iesteś winną.

Nieuzy Krytko y głuwko Noc y Dzień.

Ann. Niegniewaj się WPani nie iest to iedynie wywada ale większey części bogatych ludzi wpaiaią oni zbyt wcześnie w zemsty dzieci mae wysoki szacunek bogactw z poniżeniem rzeczy ważnieyszych y potrzebnieyszych.

Nieu Zapieniądze wszystkiego dostanie.

Ann. Ani iedne z tych Cnot które nas w oczach Boga szacownemi czynią kiedy więc Mięnnoże dzie

wnne

ciane starania y Rządze ku
bogactwom wrocone będą
obrazenie iż za niewszystko
mieć można tak ogarnie dusze
y napełni serca iż miłość
Boga Rodziców powinności
Cnot i wszystkiego co z
Szchlachetnego ust przystępu
nieznaydzie —

Nieu ~~u~~ nieodrzeczy prawisz
Arn. stano się zato niepusłusz-
nemi bez czułemi na szczęście
lub Nieszczęście drugich spo-
dziewaiąc się cnoty i mądrość
w naładowanych złotemi skrzy-
niach znaliść coraz wyższe prag-
nienie posiadania onych
dopiekać im będzie do tego pun-
tu iż śmierci rodzicielskiey
iak kresu szczęśliwości
zapragną

Nieuczyc by tylko hulał

Arn Rzatko bardzo ludzie pie
niądze same kochaią tyl
ko gdyż im służą do zaspo
koienia ich fantazyi, iak
skoro posiędą gra, rozrzut
noze, rospusta rozproszo
w czasie krotkim z praco
zgromadzone oyczyste pie-
~~niądze~~ zbiory

Nieuc Nigdy niepowiedziały

Ar. Wpaiałem bez ustannie
w młodości umysły i serce
miłosc boga y cnoty grun-
tuiąc w przekonaniu iż
ta iedynie w czasie i wiecznosci
uszczęśliwić może, powtarza
tem częstokroć iak bogactwa
honory tyle tylko dobremi są
ile przez nieuczynimy

strzegł od praznowania do 117
posłuszenstwa przyuczał w
~~mierze~~ miarę maiątku potrzeb
ne lub przyiemne dawał ta
lenta. na koniec usiłowałem
ile możności dobry dać z siebie
przykład w każdym zdarzeniu
dawałem mi dowody mego przy
wiązania a ony teraz wypła
ciły mi się wzaiemnością
Nieuz był że łagze rostropny
Arm może trochy nieostrożny
iednak nie żal mi tego dotąd
Nieuz o kochane dzieci
Gdym ręczył ~~mi~~ uczyniłem zado
syć obowiązkom przyiaźni nie mogę dotrzy
mać moy przyiaciel albo człowiek
ktoregom miał za takie
go słowa otrzymać niechciał
wina spada na niego.

Nieu y na twoich

Arn Nie mogę się przekonać
żeby to było nieszczęściem w mo
im dzieciom stało się nauką, by w
ludziach ni majątkach nie pokładali
nadziei, ponieważ lekka przeciwność pier
wszych odwróci, drugie rozpruszywszy
maiemaną szczęśliwość zrujnuie ---
widziały jak iest rzeczą dobrą zgro
madzać szanowne duszy skarby, przez
które dziś przywiodłszy WPanią
do szlachetney czynności, miłość iey
ku sobie wzbudzili, czas który mi
WPani łaskawie zostawiasz, prze
kona ią iż iestem poczciwym człe
wiekiem.

Nieu przyczyną była.

wszystko, ~~cierz~~ cierzy mię, że na
oyczystych Dolinach życie prowa-
dzić postanowił.

Claudia.

Tęsknota mię obeymuie, gdy oty-
pomyśle. — Tracimy na zawsze
ukochanę córkę z Oczow naszych! —

Odoardo.

Co mówisz? tracimy córkę? gdy ią
damy cnotliwemu Kochankowi?
— Przeyście ~~ią~~ więcey ~~ią~~ ~~ią~~ ~~ią~~

serca dla siebie stworzone. — Tu tylko mógł Hrabia znaleść Emilię — y znalazł ią.

Odoardo.

Dobrze to iest; lecz kochana Claudio, iest że rzecz sama wsobie dobra kiedy przypadkiem skutek ma dobry? — Dobrze Claudią że ta mieyska Edukacya taki koniec wzięła; skutki iey dobre, nie rozumowi, ale szczęściu iedynie naszemu przypisać potrzeba. — Teraz ~~nich~~ niech iadą tam gdzie ich niewinność y spokoyność prowadzi. — Jcóżby tu Hrabia robił? — musiałby się kłaniać, czołgać, a przed Marynellim naybardziey płaszczyć, aby na koniec dopiął iakowegoś szczęścia na którym mu niezbywa, aby honorem był uczczony, któren dla niego żadnym nieiest. — Pirro!

Pirro

Jestem Panie.

Odoardo.

Wyprowadź mi Konia przed pałac Hrabiego, ia zaraz wyidę y siądę. /:

/: pirro odchodzi :/ — Dlaczegoż Hrabia ma tu służyć, gdy ón sam tam rozkazywać może? — Do tego nierozważasz że Claudio, że córka nasza zupełnie poróżnia go z Xięciem? — Xiąże nienawidzi mię.

Claudia.

Mniey może iak ci się zdaie.

Odoardo.

Mie się zdaie! y mi się zdaie.

Claudia.

Wszakżem ci powiedziała, że Xiąże widział naszą Córkę.

Odoardo.

Xiąże? A to gdzie?

Claudia.

Na ostatnich ~~Tryginach~~ Veggia u Kanclerza Grymaldy, którego Xiąże swą wizytą udarował. — Tak się pokazał dla niey łaskawym....

Odoardo.

Łaskawym?

Claudia.

Tak długo się z nią bawił...

Odoardo.

Z nią się bawił?

Claudia

Claudia.

Jey żywością y dowcipem, tak się zdawał bydź uiętym...

Odoardo.

Bydź uiętym?

Claudia.

~~Dla~~ iey piękności w takim zapale pochwały czynił...

Odoardo.

Pochwały? — I ty to wszystko opowiadasz mi w tonie poruszenia? — O Claudio ślepa y nieprzezorna Matko! —

Claudia.

A to dla czego?

Odoardo.

Tak, tak, dobrze, gdy ia sobie to wyobrażam. — Otyż to, to iest co mię nayśmiertelniey rani. — ~~Lubieżnik~~ Me Wszy Wielbiciel zawsze niebespieczny ~~który uwielbia zawsze porządą~~; Claudię, Claudię! — Ta sama myśl w wsiekłość mię już wprawia. — Zaraz mię o tym trzeba było uwiadomić, nic iednak przykrego niechciałbym ci o tym mówić, y może bym... /: gdy go za rękę porywa: / gdybym dłużey zostawał... puszczay mię puszczay. — Bądź zdrowa, pospieszay

szaycie za mną.

Scena V.

Claudia = Gallotti

Co za człowiek! — Aż nadto cnotliwy! — wszyst-
ko mu sprawuię iakoweś podayrzenia, wszyst-
ko u niego nagany godnym. — Jeżeliż można
mówić że ón zna ludzi? — Ale gdziesz Emilia
tak długo bawi? — On iest nieprzyiacielem Oy-
ca — więc ieżeli pogląda na córkę, to iedynie
może dla tego ażeby z hańbić Oyca.

Scena 6

Emilia y Claudia = Galotti.

Emilia.

/wpada Zalękniona y pomieszana:/ Ach ratuy!
ratuy! — Dopiero teraz iestem bespieczną, a
może mię ieszcze sciga.:/ zrzucaiąc kwef:/ Jest
ón? iest ón? Matko! Ah nie, Niebu dzięki.

Claudia.

Cóż ci to Córko? co ci iest?

Emilia.

Nic; nic. —

Claudia.

Czegoż drzysz? czego tak boiaźliwie poglądasz?

Emilia

Ah

ach co tyż nasłuchaćiem się musiała, a gdzie?

Claudia.

Wszak sądzę żeś była w kościele?

Emilia.

Niema zbrodniczy występek względu na świątynię y Ołtarz. przuca się Matce na ramie

Claudia.

Mówże Córko mów! — niepomnażay mą boiaźń. — Coż ci się mogło w Świątyni tak lichego zdarzyć.

Emilia.

Modły moie y wzdychania dziś nay ~~więk~~ gorętsze ~~sze~~ bydź były powinnę, a opacznie dziś nay zimnieysze były.

Claudia.

Wszakżeśmy ludzie. Skłonność nasza y intencya do modlenia się niezawsze iest w naszey mocy.

Emilia.

A grzeszyć iest przecie w naszey mocy.

Claudia.

Emilią! tyś tego zapewne niechciała?

Emilia.

Nie matko, nie! stałam się tylko uczęstniczko cudzego występku mimo mey woli!

Claudia.

Dosyć natym Emilią; uspokóy się y opowiedz mi co się stało. —

Emilia

Emilia.

Jak tylkom uklękła - daley trochę od ołtarza
iak móy zwyczay - bom późno przyszła -
Jak tylkom gorącym sercem modły moie za„
czeła - w tym momencie wzięto ~~[illegible]~~ miey„
sce za mną, tak żem na żadne strone po„
stępywać niemogła. - chciałam wyiść bo„
kiem, ale boiaźń, aby w nabożeństwie dru„
gim nieprzeszkadzać, wstrzymała mię -
w krótkim czasię słyszę bardzo blisko ucha,
po smutnym westchnieniu - ach! - Matko -
nieurażay się, imie twoey córki - Moie J„
mie - Oh! - czemuż ~~[illegible]~~ przeraźliwe
pioruny niewstrzymali gwałtownemi
Echem tych wyrazów. - Zaczął mówić
o piękności - Miłości - Zaczyna się
żalić że dzień ten który ma mię usz„
częśliwić, iego nieszczęśliwym by zrobił
na zawsze - Zaklinał mię. - Wszyst„
kom to słuchała, udaiąc że nic nie„
słyszę. - Cóżem mogła czynić innego?
Życzyłam sobie tylko bydź głuchą aby
nigdy podobnych niesłyszyć wyrazow.
- Nakoniec, wstałam - Wotywa się
z kończyła - Ja w boiaźni y wątpli„
wości

si raptownie obeyrzawszy się spostrzegam.
....

Claudia.

Kogoż corko moia? ——————

Emilia.

Ach Matko! — samego....

Claudia.

Kogoż samego? ——————

Emilia.

Xięcia! ——————

Claudia.

Xięcia? — O co za szczęście że oyciec twoy niecierpliwością przez długie ciebie czekanie zdięty, już odiechał!

Emilia.

Moy Oyciec był? — oczekiwał mię? — już odiechał?..

Claudia.

Gdybyś była w iego przytomności w takim pomieszaniu przybyła!

Emilia.

I cóż Matko? — Cóż by mi mógł ganić?

Claudia.

Bez wątpienia nic. — Jednak — iednak.. ... wszak znasz twego Oyca. — W gniewie swoim, niewinne, twe zdarzenie za naywiększy by występek uznał. — Na mnie byłaby cała wina, chociaż tego nie przewidzieć niemogła. — Lecz, daley Córko!

— I cóż

— I cóż, iakeś Xcia poznała? — Spodziewam się żeś ~~była~~ musiała mu ~~[illegible]~~ okazać ~~[illegible]~~ twym spoyrzeniem w zgardę na którą zasłużył?

Emilia.

Nieprzyszło do tego Matko. Po pierwszym spoyrzeniu, niemiałam już więcey odwagi drugi raz patrzeć na niego, uciekłam.

Claudia.

A Xiąże za tobą!

Emilia.

O czym dopiero wszedłszy ~~na babinice~~ do przedsionku kościoła dowiedziałam się, gdy mnie porwał za rękę! — Ach! co za hańba! — musiałam stanąć: uciekać uciekać od niego byłoby dać oznaką, y bydź przyczyną podeyrzenia przechodzącym. — I to iedyna była ieszcze reflexia, którą w pomieszaniu moim mieć mogłam, czyli, którą sobie przypominam. — On gadał do mnie, ia mu odpowiedziałam: — Jeżeli sobie przypomnę, co? — opowiem ci Matką, teraz nic niepamiętam. — Nadaremnie myślałam nad sposobem, aby mu się wyrwać y wyiść z ~~babinca~~ przedsionku. — Tylkom wyszła na ulice, słyszę go

za sobą

za sobą idącego y oraz na wschodach gdym
już do domu wchodziła...

Claudia.

Boiaźń niema swych granic Córką. Nie
zapomnę nigdy z iak wielkim pomiesza-
niem tu przybiegłaś. — Nie, tak daleko
odważyć by się niemogł. — O Nieba, gdy-
by to Oyciec twóy wiedział! — Jakim
marsem spoyrzał na mnie, gdym
mu tylko namieniła, że Xiąże tobie
się z ukontentowaniem przypatrywał.
— Tymczasem bądź spokoyna córko.
— Zdarzenie twoie iest snem tylko sa-
mym, gdyż skutkow z tąd żadnych o-
bawiać się niepotrzeba. — A ieżeliby,
to ~~Di~~ Corko od wszystkiego wolną ~~[illegible]~~
będziesz.

Emilia.

Jednak Matko Hrabia wiedzieć otym
musi, ia mu to wszystko opowiem.

Claudia.

Ach przebog! - nie, niewspominay! chcesz
że go niespokoynym uczynić? — A chociażby
zaraz nim niebył, to by potym bydź mógł
zostawszy już twym mężem.

Emilia

Emilia

Zawsze mi miło Matko pełnić we wszystkim twe rozkazy. - Ale, gdy ón się od kogo innego dowie o tym?

Claudia.

Słabość, - Miłośna słabość. - Nie bynay mniey niewspominay. - Nawet nic mu niedaj poznawać!

Emilia.

Otóż Matko, mimo woli twoiey niechcę: (wzdycha:) - Dopiero mi lży. - Jakżem nieroztropną była y boiaźliwa. - Jakże Matko, miałażem przyczynę tu się ~~lękać~~ mieszać y lękać?

Claudia.

Sama to uznaiesz com tobie mówić niechciała. - Xiąże iest wielki polityk. Ty niewiesz trybu polityki swiatowey. - Gdy on iest grzecznym, zdaie ci się bydź czułym, podchlebstwo nazywasz zaklinaniem; iego powierzchowne Życzenie, nazywasz szczerym przedsięwzięciem. - O daleko iest inny tryb polityki!

Emilia.

Więc boiaźń moia Matko śmiechu warta

warta. — Nic o tym wiedzieć niebędziesz dobry Appiani. Nazwałbyś mię prędzey płochą niż cnotliwą. — Ach oto idzie.

Scena VII.

Appiani y pierwsi.

Appiani.

/: w chodzi zamyślony, w dół spóźrzonemi oczyma, niepostrzegaiąc Emilię aż się do niego zbliży:/ Ach luba Emilią!

Emilia.

Niespodziewałabym się WPana dziś tak smutnego oglądać, tak zamyślonego. Niewartżeby ten dzień weselszey WPana postawy?

Appiani.

Ach on iest, wart, — więcey wart niżeli me życie! /: obaczywszy Matkę:/ Ach y WPani Dobrą: iesteś tu? — O gdybym ią tylko iak nayprędzey Matką zwać mógł!

Claudia.

Szacowny Młodzieńcze! — /: do Emilii:/ Emilią, ty iesteś szczęśliwą. — Czemuż iesz cze Oyca twego niedostaie, abyśmy razem dzielili słodkie nasze uczucia,

Którą

którą wam uszczęśliwienie sprawuię,
~~a~~ równie iako y nam rodzicom waszym ~~uszczęśli-~~
~~wia~~.

Appiani.

Dopierośmy się z sobą roztali o Emilią!
— Jak wiele szacunku mam dla twego
Oyca! Któren iedynym cnotliwego czło-
wieka iest obrazem. — Co za umysł
wspaniały! iaka przytomność ducha!
— Kiedy go tylko widzę, nawet kiedy
o nim myślę, moim iest naystalszym
przedsięwzięciem naśladować iego cno-
ty. — Bo wart żebym był, w przeciw-
nym razie zwać się iego synem?; a two-
im.... Emilią! —

Emilia.

A ~~on~~ oyciec niechciał na mnie trochę poczekać.

Appiani.

Bo widok Emilii nadto gwałtowne
radości uczucia byłby mu zdziałał,
y całkiem serce iego opanował.

Claudia.

On mniemał, że zastanie cię zatrudnio-
ną ubiorami weselnemi.

Appiani

~~Emilia~~ # nibym ie nosiła y

Appiani. raptem

O czym mnie z naywiększym zadziwieniem opowiadał. — Emilią. . . .

Claudia.

Lecz moie Dziecię, iedno czynić należy, a drugę nieopuszczać. — Dziś iest wesele; Emilią bierz się. . . .

Emilia

Do czego Mamą? . . . — —

Claudia.

Wszakże niepoydziesz do ołtarza tak iak teraz iesteś.

Appiani.

Prawdziwie dopiero teraz uważam. — Któż może na twóy ubiór uważać wraz patrząc się na cię? ale, dla czegoż by y nie tak? . . .

Emilia.

O nie nie Appiani, w cale nie tak. Lecz niewiele paradniey, niewiele. — ~~Zaraz, zaraz~~ momęt a już iestem ubraną † Zbogactw ~~niech~~ nic nie będzie moim ubiorem, prócz któreś mi Appiani darował. — Bo trzy razy mi się o nim śniło: nibym go nosiła, y niby raptownie

† Lecz nie z tych bogactw które ostatnim od cię były darem, dowodzącym twą marnotrawną wspaniałość — miałabym nawet wstręt od nich gdyby nie z rąk ~~każdy~~

wyszła z miałow trzy razy bowiem mi się śniło o nich
Claudia Jak to a ja nic o tem nie wiem
#każdy kamień w perłę się przemienił. Mo„
wią że perły maią bydź znakiem łzów.

Claudia.

Ach to tylko sen Córko! — Wszakżeś za„
wsze miała upodobanie w perłach y
kamieniach.

Emilia.

Tak iest mamą.

Appiani. (: w zamyśleniu :)

Oznaką łzów. — Oznaką łzów.

Emilia.

W Pana to widzę czyni niespokoynym?

Appiani.

Prawdziwie powinienbym się wstydzić, a„
le kiedy humor już do smutnych wyo„
brażeń przysposobiony.

Emilia.

Więc ia się ubiorę w suknie iednego kolo„
ru, bez sznórowek, wolną.

Appiani.

Wyśmienicie.

Emilia.

A włosy?

Appiani.

Rozpuszczone, w naturalnych lokach.

Emilia.

W nich ruża; za małą chwilę będę
ubrana! (: odchodzi :)

Scena

Scena VIII.

Appiani, Claudia.

Appiani: (w smutney postaci:)

Perły oznaką łzów! – O gdyby ten czas
już minął, – Jedna minuta może wszyst-
ko zmienić, iedna minuta losem zach-
wiać.

Claudia.

Obserwacya Emilii, była prętka, a
może prawdziwa. – Dzisieysza twa
Hrabią postawa, nie iest zwyczayną. –
Jeszcze krok do zamiaru twoych życzeń.
A ieżeli tego żałuiesz, – Hrabią? ...

Appiani.

Ja Matko moia? – J możesz że o mnie
tak trzymać? – Prawda żem dzisiay
nad zwyczay melancholiczny. – Jedna
myśl smutna ciągnie pasmem
inną za sobą. Claudia.

~~Niespokoyną mię czynisz~~ Hrabią.

Appiani.

Jedno z drugim się łączy; gniewam się
na moich przyiaciół, gniewam się
na siebie. Claudia.

Ja tego w cale nierozumiem.

Appia

to oddalenie? Ja tylko oczekiwałem aby naygodnieysza kochania Emilia zupełnie do sił przyszła potym zaś myślałem obydwie ~~[illegible]~~ w tym umbie ~~[illegible]~~ do Miasta zawieść; lecz WCP połowę szczęścia tego mię odbierasz; jednakże że wszystkim tego szczęścia ~~mi~~ pozbawić mię nie dopuszczę;

Odour Zbytek łaski WX Mości — pozwol jednak WX Mość bym mogł moiey tak już wiele nieszczęśliwey córce zmnieyszyć zmartwień, które bez wątpienia przyjaźń lub nieprzyjaźń politowanie lub radość z nieszczęścia w Gwastalli nagotowała —

Xiąże Pozbawiać słodkiego ~~zmartwienia~~ smutku które zrządzić może przyjaźń z litością byłoby to okrucieństwem, co się zaś tyczy smutku którego ~~przy~~ ~~[illegible]~~ zbrzydła zawiść lub obmierzła

mierzła rządza ~~z obcego~~ cieszenia się z
nieszczęścia sprawić może, pozwól mi
kochany Galotty mieć tego pieczą

Oduar Xiąże. Oycowska miłość ~~nie~~
niechętnie dzieli swe starania —
Lecz mniemam że już wiem co dla mo
jey córki w tak okropnych okoli
cznościach jest nayprzyzwoitszą
rzeczą — o to oddalenie od świa
ta; — Klasztor — y to
jak nayprędzey tylko bydź może.

Xiąż Klasztor?

Oddar Do potey zaś niech ~~płacze~~ pod
memi płacze oczyma.

Xiąże Azaliż ~~oy~~ tyle piękności ma
pełznąć w klasztor~~nym~~ murow za
ciszu? — czyliż w jedney zawiedze
nie się nadziei ma nas dla świa
tu nieprzebłaganemi uczynić? —
Ale jakożkolwiek jest, nieprzyzwo
itą jest rzeczą by kto w tym oy
cu upominał. Zawieś WP. swą

corley gdzie się WCP podoba —

Odoar | do Marinellego | A coż Mospanie

Marin. Gdy mię więc WCP wzywasz! —

Odoardo. ~~O wnieczym zapewne wnieczym~~ O bynaymniey bynaymniey

Xiąże Co WCP macie między sobą?

Odoar nie Maści Xiąże nic, uważa zawiodł się na tym X. Ma my tylko który z nas ~~zbłądził~~

Xiąże Jak to? — Powiedz mi Marynelli.

Mari Wiele mię to wprawdzie obchodzi skutkiem dłaski W. X. Mość przeszkodzi czyniąc, gdy jednak przyjaźń mi rozt

Xiąże Jaka przyjaźń!

Mari Wszakże wiadomo jest Waszey Xiąż. Mci: że Hrabia Appia ~~że~~ mnie miał naywiększym Przyjacielem, nasze dusze wspólno miłością tak były złączone, że zdawało się że tylko jedną duszą żyjemy —

+ rozkazuie pomnożyć wszystkich w tobie się dzieje rzucać —

Odoar Jak ~~to~~ wiesz to Xiąże? o jeżeli tak to zapewne sam tylko.

Mari. ~~Ot~~ Hrabia mię sam mścicie-
lem swoim oznaczył —

Odoar. WPana? —

Marine. Racz się tylko WJP.
zapytać ~~tego~~ swoiey Małżonki. Ma-
rinelli, to imię Marinelli by-
ło ostatnim umierającego już
Hrabiego — a to z jakim
złączone głosem! oh gło-
sem mówię! — który do po-
ty w moich brzmieć będzie u-
szach do póki wszystkich u-
żywszy środków zbóycow nie odkryię
y nayeroższym nie poddam ka-
rom!

Xiążę. Mściy się Marinelli, wszystko
ci do tego ofiaruię me siły.

Odoardo. Oh! naygorętszym jest to
mym życzeniem! — Dobrze
dobrze! — Lecz cóż daley?

8888

Xiążę O to ~~pyt~~ pytam się ja ciebie Marynelli.

Mary wielkie jest podeyrzenie że to nie byli Zbóycy, od których Hrabia ~~zabity~~ był napadniony

Odoar (szydząc) Nie? doprawdy nie?

Marinel ~~Jakiś~~ Wspolmiłośnik to miał go ~~&~~ sprzątnąć z drogi

Odoar (z gniewem) Wspolmiłośnik?

Marinell Nie inaczey

Odoar ~~A~~ ~~A~~ No coż dalej — O Boże ~~sko~~ racz skarać tych podłych tayno boycow.

Marine Wspolmiłośnik, a tego taki któremu sprzyjano —

Odoar Co? sprzyjano? — Coż to WP. mowisz

Mari. Nic jak tylko o czym wieść się rozszerza.

Odoardo Sprzyjano, azaliż ma corka miała mu sprzyjać?

Marine Co rzeczą pewną nie jest, to nie może bydź. Temu sprzeciwiam się zawsze. — Ale z tym wszystkiem ~~Mt Xiąże~~ Łaskawy Panie — Bo to naymocnieysze uprzedzenie na wadze sprawiedliwości żadney dzielności nie ma — z tym wszystkim mowie piękna nieszczęśliwa musi bydź intwirdowaną

Xiąże Tak jest nie inaczey.

Marin A gdzież to lepiey stać się może jak w Gwastalli?

Xiąże. Sprawiedliwie mowisz Marynelli bardzo sprawiedliwie — Więc rzecz tak obroconą bydź musi Kochany Galotti. Nie prawdaż? Wszakże sam widzisz —

Odoar O Wprawdzie ja widzę — lecz ja wiem co widzę — O! Boże! Boże!

Xiąże Coż to jest WCP? czym się WCP tak martwisz?

Odoar O to Tym że nieprzewidziałem tego co teraz widzieć muszę. To mię jedy nie martwi, więcey nic. — ~~Więc~~ te dy ona ma znowu jechać do Gwastalli. Więc ją do Gwastalli do jey Matki zawiozę; y do poty chcę w Gwastalli zostać, do poki nayściśleysze Ju kwizycye ją ~~nie uwolnią~~ wolną nie ogłoszą. Ktoż bowiem wie (z gorzkim uśmiechem) — kto wie czy ~~słuszną~~ potrzebną sprawiedliwość za rzecz nie uzna także y mnie — słuchać

Mar. To bydź może, w takich bowiem przypadkach lepiey sprawiedliwość czyni, czyniąc za wiele jak za mało — Wprawdzie ja sam się tego obawiam —

Xiąże. Co? czego się WCP obawiasz

Mar. Na to nie będzie można pozwolić żeby Matka z córką obcować mogli.

Odoar Z sobą nie obcować?

Marin Konieczną będzie potrzebą Matkę od ~~dzielić od córki~~ ~~ro~~ z córką rozłączyć

Odoar Matkę z córką rozłączyć?

Mar Matkę, Córkę, y Oyca. Tey bowiem przezorności koniecznie forma inkwizycyi wymaga. Mocno mię to ~~mo~~ M Xiąże boli że przymuszony jestem wyraźnie na to nastawać a przynaymniey aby Emilia w osobnym zamknięciu była —

Odoar w osobnym zamknięciu? — Xiąże Xiąże! — Lecz tak; tak nie inaczey! bardzo sprawiedliwie: w osobnym zamknięciu! Azaliż nie Xiąże? nie? — O co za ~~dzielna~~ dzielna sprawiedliwość! Osobliwa! (: ściągając prędko do kieszeni w którey miał pugilat:)

Xiąże. (: uśmiechając się do niego przysuwa:) Nie trać serca kochany Galotti —

Odoar (na stronie wyciągając pro-
żną rękę z kieszeni:) czyli Anioł
Jego przemowił!

Xiąże WCP się mylisz; WCP. go nie
rozumiesz. WCP ~~rozumiesz przez~~
~~to~~ słowo zamknięcie, więzieniem
bydź sądzisz.

Odoar Pozwol mi Xiąże samemu nad
tym ~~t~~ myśleć, a spokoyniey
czym będę!

Xiąże Ani słowo Marynelli o więzieniu! Tutay ma bydź z łą-
czona ostrość praw z uszanowa-
niem nieskażoney cnoty — Je-
li 6 milia w oddaleniu bydź mu-
si to już ja wiem co nayprzy-
swoiciey będzie. Dom mego Kan-
clerza — Ani się odważay spra-
wiać Marynelli! — Tam
ja ją sam zaprowadzę, y w do-
cor oddam naygodnieyszym da-
mom, a te mi za nią zarz-
czyć mają

8. Scena

Claud: Galotti, y pierwsi

Claud: /: w wchodzie się oglądając, skoro postrzega męża do niego przybiega:/ zgadniono! — Ah obrońco, ~~nasz~~ wybawcą nasz! Jesteś tu, jesteś tu? — z twojey okropney postawy tak sobie wnoszę — Cóż ci mam powiedzieć jeżeli jeszcze nic nie wiesz — wczym cię oświecić jeżeli już wszystko wiesz? — Lecz my wolni od wszelkiey winy. Ja jestem niewinną. twoja córka jest niewinną. Niewinną we wszystkim niewinną! Odoardo. /wyrzawszy żonę poymować się poczyna:/ dobrze, dobrze, bądź tylko spokoyną, — a odpowiaday mi /: ~~[illegible]~~ do Orsyny Mościapani Azaliż nie, jak gdyby jeszcze powątpiewał czyli Hrabia nie żyie.

~~Nie żyie~~ Claud. Nie żyie.

Odoar: Czyli Prawda, że Xiąże dzisiey-
szego poranku w kościele do Emilij
gadał?

Clau: Prawda. Lecz żebyś wiedział jakim
ją to przerzekł strachem, w ja-
kim pomieszaniu do domu przy-
szła —

Orsy: Jakże, skłamałam!

Odoard: (z gorzkim uśmiechem:) Nigdy nie
sądziłem tak.

Orsy. Jestemże szaloną?

Odoardo. (z wściekłością się przechodząc:)
O, — zapewne y ja nim nie
jestem.

Claudia. Nakazujesz mi bydź spokoyną,
wszakże spokoyną jestem. — Dobry
Mężu, śmiemże ja — o to cię prosi

Odoar! Czego żądasz? nie jestemże spokoy-
nym? Możnaż bydź spokoynieyszym
jak teraz jestem? — (z przymu-
szeniem:) Wie że Emilia że Appia

ni zabity:

Clau. Widzieć tego nie może, lecz się wie-
le obawiam żeby się nie dorozumie-
wała dla tego iż ~~ni~~ się strabia
nie pokazuje —

Odoar. lecz pewnie narzeka y płacze —

Claud. Nie — przestała już: podług
swego zwyczaju którem ci jest
dobrze znanym ~~A~~ Claudia jest
naybojaźliwszą z naszego rodzaju lecz wraz y nayprędz-
szą do namyślenia się. Jey pierwsze
wrażenia zawsze są słabe: y za nay-
mnieyszym onych roztrząśnieniem we
wszystkim umie się znaleść, na wszyst-
kie przygotować przypadki — Ona
~~Xiążęciu~~ Xiążęciu we wszystkim ze
wzgardą odpowiada — Staray się
tylko żebyśmy jak nayprędzey
wyjechali.

Odoardo. Ja jestem ~~[illegible]~~ wierzchem — Cóż

mam począć? — Lecz Hrabino, sądzę że wracasz się nazad do miasta?

Orsi Nie inaczey —

Odoar Czyli nie byłabyś ~~tak~~ łaskawą wziąść moją żonę z sobą?

Orsin Dla czegoż nie bardzo chętnie

Odoardo Claudia poznając ją z Hrabiną o to Hrabina Orsyna, Dama wielkiego rozumu; moja przyjaciołka moja Dobę — Ty masz znajechać; abyś nam pojazd na tych miast wysłała. Emilia nie powróci się do Gwastalli. ma się zostać ze mną.

Claud Lecz — przynaymniey aby — z wielką niespokoynością oddalam się od dziecka.

Odoardo Alboż to oyciec jest oddalonym

Akt 5ty

Scena pierwsza

Marinelli Xiąże

Mar. Z tego okna W. Xię. Mość możesz go widzieć. mijając orkadę zchodzi teraz ~~wcale~~ ~~[illegible]~~ wcale nachyla się, — już idzie nie, znowu się wraca — Zupełnie spokoynym jeszcze nie jest. Lecz iednak ~~spokoy~~ po większey części spokoynieyszym iest — albo przynaymniey bydź się zdaje. Dla nas iest jedno! — Bez wątpienia! czym mu kobiety głowę napełnili z tym się oświadczać będzie? — Jak Battysta słyszał ma mu żona na tych miast pojazd wysłać — gdyż on konno przyjechał — Uważay

Uważay tylko W. X. Mość jak
do ciebie przyjdzie z jaką uniżo
nością będzie W. X. Mość dzię
ki oddawał za ~~ta~~ dobroczyn
ną obronę którey Jego Famili
ia w tym tak okropnym doznała
przypadku, będzie się pewnie
wraz z swą corką dalszym wzglę
dom polecać; spokoynie ją
do Miasta odwiezie, y w nay
głębszey pokorze oczekiwać będzie
jakie W. X. Mci dalsze zamia
ry względem Jego nayukochan
szey nieszczęśliwey corki ~~by~~
~~ta~~ przedsięwziąć raczysz

Xiążę Jeżeli tylko y teraz rownie
~~ni~~ jest nie ugłaskanym? lecz
bardzo wątpię żeby nim niebył,
~~A~~ znam go aż nadto dobrze, gdy

zaś on
~~by przynaymniey~~ ~~mogł~~ swoją ukryć
podeyrzenie, ~~swoją~~ przytłumił ~~pochamował~~
wściekłość, ~~ale jeżeli~~ 6 milią zaś
miasto odwiezienie do Miasta
z sobą weźmie? u siebie za
trzyma, albo co więcey ~~tak też na ostatek~~ w
klasztorze ~~zał~~ za granicą
Państwa mego zamknie? Cóż
na ten czas?

Marin. W wątpliwey miłości tylko
tak daleko wzrokiem sięgamy.
Prawda — ale on zapewne nie —

Xiąże. Lecz jeżeli! Cóż po tem? Cóż
nam pomoże, że nieszczęśliwy
Hrabia życie ~~przy~~ z powodu tego
ukaci?

Mari. Lecz uważać Pacoż te smutne ~~uważać z tego~~ postronne
przedmioty? przed aż ~~[illegible]~~ Bohatyr

swe prostnie uwagi: koło niego zaś
niech ginie przyjaciel lub nieprzyja
ciel — a chociażby! Gdyby y ta
była ~~[illegible]~~ wola Zazdrośnika zgrzy
białego którego się Dama X. Mści
obawiasz (przekładając:) Zo wszystko
dobrze poydzie! Jaż ja sobie —
— więcey jak chcieć uskutecznić
nie potrafi — Zapewne nie! —
Lecz żeby nam z oczow nie
zniknął — (: wygląda oknem:)
wkrotce byłby nas podszedł! oto
już idzie — * ustąpmy na mo
mąt: słuchay zaś pierwey Xiąże co w
przypadku którego się obawiamy
czynić mamy.

Xiąże (grożąc) Tylko Marinelli —
Marinelli. Nayniewinnieysza
o świecie!

Scena 2ga

Odoardo Galotti

Galott Jeszcze nikogo niema? — Dobrze;
trzeba abym ochłodł ~~trochy~~ nieco.
Szczęśliwe dla mnie zdarzenie —
Nic nie jest nikczemnieyszym, nic pogar
dy godnieyszym, jak nadymająca się
młoda głowa siwemi upoważniona wło
sami! Tyle razy sobie to powtarzał
łem. A przecież pozwoliłem się roz
jątrzyć: a komu? o to jedney zazdro
ścią pałającey, jedney mowię ~~przez zelo~~
~~typią aż sza~~ którą wielki stopień Zeloty
pij aż do szaleństwa pogrążył —
Cóż ma przedsięwziąć uciśniona cnota
z zemstą występku? Tey tylko mam
bydź wybawcą — twą zaś rzeczą —
moy Synu! moy Synu! — Płakać
nigdy nie mogłem; — ni też dopie
ro uczyć się chcę — twoią jest
rzeczą innym trudnić się przedmiotem

dosyć jest dla mnie przekonanym będąc że twoy ~~gdy~~ morderca owo
ca nayszkaradnieyszego swego wystę
pku nie kosztował — niechay to
dla niego ~~szkaradnieyszym bę~~
okrutnieyszym będzie tyranem nad
srogość samego wystąpku! gdy na
syceniem obrzydziwszy sobie jedne
roskosze wyuzdanie w przepaść drugich pę
dzonym będzie, niechay ~~ma~~ tkwią
mocno w umyśle jego ~~[illegible]~~
pamięć iż kosztując wszelkich ro
koszy które mu tylko bezczelność
poddać mogła tey kosztować ni
gdy nie mogł, niechay tu myśl okropna
dla niego, wszystkie chwile okro
pnym napawa jadem! Niech
~~krwawy~~ krwią zbroczony oblubieniec
omamia umysł jego stawiając przed
inne miłe mu Bożyszcze a w mo
męt gdy on z ~~[illegible]~~ słodkim uśmie

chem od swojey lubey kochanki ma odbierać
pocałowanie, niechay go sobędu
piekłów szyderskie wyprowadzi po mnie
wiśko! 6.

Scena 3a

Marinelli Odoardo Galotti

Mari Gdzież tak długo WCP. ba
wisz się? gdzie tak długo

Odoar Moja córka była tu!

Mari Nie Mosp: ale Xiążę

Odoardo Niech mi Xiążę daruie, od
prowadzałem Hrabinę

Mari Cóż więc.

Odoar szacowna Pani!

Marinelli A WCP. małżonka

Odoardo. Jest z Hrabiną, ma nam
zaraz pojąć wysłać. Xiążę
zaś raczy darować że ja się
tutay tak długo z mą córką
bawię.

Mari Na co te Ceremonie? Dla
Xięcia to naywiększym ukonten
towaniem będzie corkę wraz z Mi
łoz do Miasta odprowadzić

Odoar Moja corka przynaymniey
będzie miała honor przeprosić
Jego Xiążęcą Mość.

Mar Tak?

Odoar Już do Gwastalli nie pojadą.

Mari Nie? coż za przyczyna
dla czego nie?

Odoar Hrabia jest zabity.

Marine Tym bardziey

Odoar Ona ma ze mną jechać

Mari Z WCPanem

Odoard Zemną. Powiadam WCPanu iż
nie inaczey jest coż że Hrabia już nie żyie
— jeżeli WCP jeszcze do tych czas

nie wiesz — coż ona ma więc
w Gwastalli porabiać ~~jeżeli~~ gdy Stra
bia nie żyie! musi koniecznie
ze mną jechać.

Marin Bez wątpienia przyszłe mie
szkanie Corki WCP. jedynie od
woli jego zawisnąć będzie; lecz
naypierwey —

Odoar Co naypierwey?

Mari Musisz WCP pozwolić Ma
ści Połkowniku aby do Gwa
stalli zawieziona była.

Odoardo Moja Corka? do Gwastallo
zawieziona? a to ~~x~~ dla
czego?

Marin Dla czego? Rozważ tyl
ko WCP.

Odoar. (w zapale) Rozważyć! rozwa
żyć! Ja rozważam że tutay
nic do rozważania nie ma. —
ona ma ze mną jechać. ona mu
si ze mną jechać.

Mari Ale Panie dla czegoż tu na
my w zapał wpadać? Może bydź
że ja się mylę; może nie iest
rzeczą potrzebną co ja za po
trzebną trzymam — Xiąże ney
lepiey będzie umiał o tym są
dzić — Niechay Xiąże rozsą
dzi — Idę prosić go tutay.

Scena 4ta

Odoardo Galotti

Co? Jak — nigdy a nigdy — mnie
przepisywać gdzie ona ma jechać
mnie ją zatrzymywać? — Kto
to ~~chce~~ chce? Kto się waży? —
Ten który na wszystko się odwa
ża co tylko chce? Dobrze, do
brze wnet ja jemu okażę jak wa
le y ja odważny jestem, chociaż
do tych czas nic czynić nie śmia
łem! O Tyranie na dal nie u
ważający

wzający! tobie to ja chcę okazać. — Kto żadnych nie poważa praw, iest rownie dzielnym jak ten ktoren żadnego nie ma prawa. Niewiesz to ty tego? Przybliż no się! przybliż — Ale otoż nowa walka Gniewu z Rozumem — czegoż żądam? w Jsakże potrzeba, aby pierwey to się stało co ~~mię do~~ moy zapał rozdyma. — Coż zaś nie pleta podchlebcy dworscy! Jednakże bym był tylko pleść ma pozwolił przynaymniey żebym był tylko usłyszał pozor dla ktoregoby miała by do Guastalli! — mogłbym się przynaymniey na odpowiedź przygotować — wprawdzie może mi na niey zbywać? — Miałoby zaś mi na niey zbywać, miałoby — lecz owoż już idą. Uspokoy się, uspokoy stare dziecię!

Scena 5ta

Xiąże Marin. Odoar. Galotti

Xiąże. Ah moy poczciwy waleczny Galotty, — pewnie i się musiało coś przydarzyć, gdy cię u siebie oglądam. inaczey byś zapewne tego nie uczynił — Lecz żadnych zarzutów!

Odoardo. Łaskawy Panie podług wszech miar trzymam to za nieprzyzwoitość, Xięciu się naprzykrzać. Kogo on zna tego on pewnie zawołać rozkaże, jeżeli go potrzebować będzie, teraz nawet upraszam o przebaczenie

Xiąże. O jak za wielom życzyłbym tey wyniosłey skromności! — Lecz do rzeczy — zapewne jedź chciwym widzenia twey córki. Ona jest w nowey teraz niespokoyności z przyczyny nagłego oddalenia się tak lubey Matki — Lecz na coż też to oddale-

Scena 9. Ame: Hal: Bar: Maci:

Ame: —— Maciejci

Ma: Ach, a Pani iuż tu?

Ame: Rod: Jul: raz

Maci: A gdzie he?

Ame: — Z tobą

Ma: Ze mną! /: ogląda się :/ ia nie nie widzę

Ame: —— nie przyiechali z tobą?

Ma: Ab ich tu nie ma

Ame —— tu ich szukasz!

Maci: Nie tu my przepadli /: amelia okazuie postrach :/ tylko niech się Pani nie boi.

~~Ame: —— bydź mieli?~~

Bar: —— Jmości.

Maciej: ot Jakeśmy wczora wynosili wynosili, aż iuż daley nie stało co i wynosić tak on mowi /: niby to nasz JMć :/ no idziesz tam z rzeczami gdziem wam kazał

wam kazał: /: a to było za
brane na rozstayne drogi, gdzie
czarownice co czwartek na kociubach
ieżdżą:/ y czekayce aż poki do was
kogo nie poszlę, sam może gdzie co
komu pomogę ieszcze.

Ant — kochany Papa.

Maciey: A potem powiada mowa
— ale co to wam powiedzi
— a ha poydę po moią
Jmość y z młodszą Panną
co tam gdzieś w ogrodzie sie
dzą. Tay tylko my tam stanęli,
człowiek się ogląda, iakoś to
ono markotno choć nie czwartek
mara ich tam wie, aż przybiega
Tomasz z Pańską szkatułką a
z swoiemi końmi tay powiada
oy nie wiecie wy co, kładniycie
wy rzeczy na moy wóz za kim

Pan

Przyidzie, a po tem do mnie po
wiedziecie, my tez tak zrobili,
tay czekali czekali, a tu iak nie
ma tak nie ma, ni słychu ni wi
du. my tez wziąwszy się, zaczęli
szukać biegać pytać, czy nie wi
dzi kto naszego Państwa, Ba
a nicht ni odrobinki nie chciał
o nich ni wiedzieć ni słyszeć —

Ame: — Rodzice moi, ręce łamie

Maci: Niech no Panna dali słuchać,
to gorzy.

Ame: — ieszcze.

Maci: tylko niech się Pani nie boi

Ame: — prędko

Maci: Mnie się wszystko tak widzia
ło że on tu poszedł w nocy, bo
koło miasta wielki tumult, y
nam kazał za tem przedmieściem
czekać. biegnę tedy biegnę przodu
bo Pani

bo Pani wie, że ia naylepiey z
naszych ludzi biegam — aż mi
się w oczach zaćmiło!
Ame: Trzeba się ieszcze było po ogro
dowych domach pytać!
Maci: Już nie ma takich wrot ~~kto~~
żebym ia ich nie obleciał. kro
tko mowiąc ... tylko niech się
Pani nie boi ... gadaią mię
dzy ludźmi że iakiegoś słuszne
go sobie, zwyczaynie Pana /: ale
nie wiedzą kogo :/ kawał muru ubił
/ Amalia Pada
Bart: O to żeście narobili —
Mac: I cóż to koniecznie on? to
tylko tak gadaią, może to nie
prawda /: klęka za iedno kolano
bierze za rękę :/ sto katow zimniuten
ka gdyby sztuka lodu!
Hal: Po mi iuż po mi
Mac: /rękę iey ztrząsa:/ Panno Amelio

zbierania Szczęśliwa, gubiła mnie
bez ustanku; przemowże odpowia-
day mi hultaju!

Tameil co winien?

Walery Powiedz, ktoż kiedy był row-
nym, celem nielitościwych igrzysk
ślepego bostwa? wielej mnie to razy,
pewnieyszą gotuiąc zdradę, w pod-
ciebney ułudzyło postaci? wniwecz
obrocony, do ostatniey przyszedzy
rospaczy, nie masz tey gwałtowney
rezolucyi, ktoreybym nie przedsię
wziął, gotowem się obwiesić

Tameil wieczerze

Walery Niech cię piorun traśnie.
Ah śliczna Elizo, twoie szczegulnie

względy słodzić mogą gorycz sytu-
acyi moiey, do nich się udam, Ciebie
iuż iedynie kochać przyrzekam; czy
mogłabyś mnie z Serca twego wyr-
zucić? naybolesnieysze odnosząc ra-
zy, gdy sobie wspominam miłość,
która nas łączy mniey ie czuię

Pamf gore bierze.

Wale: Granicę tey rozpaczy założyć
rozum każe. Przysuń mi to krzesło,
idź mi po xiążkę.

Pamf przynieść.

Wale: Pierwszą co napadnie, wszyst-
ko to rowno, idź do Biblioteki

Pamf. Znalazłem.

Walery Czytay.

Pamf Kto? Ja? żebym w Serce-
ca czytał?

Wale: Tak iest, wszak umiesz czy-
tać?

Pamf Ah bay się WcPan Pana
Boga, a ia nigdy w inney Xiąsce
nie czytałem, iak w dunczewskim.

Wale Otworz y czytay, co natra-
fisz.

Pamf podre

Walery No, czytayże.

Pamf (~~czyta~~) zgrać iak WcPan.

Wal pięć razy resztę całą przegrać. takie
mię złości biorą / siada / daley czytay
dokącz.

Pan filozofać do woli.

Wal Ty szczegulnie, ty odtąd śliczna

Elżb

iestestwem moim kierować będziesz. Dokąd rozdziału.

Pan Czegoż trzeba.

Wale Ponieważ me nieszczęścia w tak mnie znowu wprawiaią pęta, daruię im że tak srogie

Pan w Warszawie

Wal nie, w Rzymie. — W ostatniey tey ręce as do piątki, figura potym

Pan umrzemy.

Wal Koniec moim utrapieniom uczynić muszę, tysiącznemi sposobami życie mogę zakończyć, Trucizną, wodą, żelazem.

Pan tę falę.

Wal Ja żebym śpiewał

Pan Hoszpanie.

Wal Ja żebym śpiewał ~~Hulbaja~~ poganinie? zabić się chcę, życie jey

teraz naywiększą klęską iest dla
mnie.

Pan w złe to obraca

Wal Już mię nic wstrzymać
nie potrafi

Scena 13

Staruszkiewicz Walery
Panfil

Star. iey zezwolenie - - -

Wal Jeszcze nie Mi Dobr... miał
tem pewny Interes

Pan zrobi jak WPan.

Wal Z chęcią idę pełnić te rozkazy.
Łaski tego mnie zaszczyca niemi
tak czuię, iakiem winien,

Akt 5 Scena 6.

Walery Alfred.

Walery jakże się szczęśliwym bydź sądzę

Przyszedł tedy ów dzień fortuny, w
którym miłości moiey odbieraiąc, nad
grodę wiecznym z tobą węzłem złączony
. . . . ale przebóg powiedz mi Regin-
ko, jakimże smutkiem przeięta
twa Pani, coż sobie z tego - - - -
Reg bez przyczyny
Wal Ale zkądże tak nagła odmiana
Eli zadatkiem.
Wal Jakże to upewnienie łaskawe moią bo-
iaźń uspokaia
Eliz. dla Ciebie czynię
Wal Pani moja łask twoich zbytek
Eli pokonany odstąpi
Wal Szukaiąc pokieszeni / Mia Dobrze
pełnie słodkie Jey rozkazy . . . ale
niech Mi się godzi prosić o dy
skrecyą

dyskrecyą, przecież to mnie stryi, widok
ten nader byłby dla niego Martwiący
Dor chluby nieszukać.
Wal szukaiąc zawsze pokieszeniach. /Czy=
niłem co mi delikatność kazała, po-
niewaz tedy inaczey bydź niemoże, i że
swiadek koniecznie potrzebny, niech
i tak będzie.
~~Wal~~ Lichwiarka iest
Wal Już tedy nie moja wina, ieżeli... /do
Ramfila/ gdzieżeś Portret podział?
Pan Portret.
Wal Tak iest, hultaju mow gdzieżeś
go podział
Pan na Momęcik
Wal Ah niegodziwcze ach łotrze
pewnie go zgubił.
Pan Mi Dobrodz.
Walery. Musisz ten występek ży-
ciem przepłacić. —

Pan żeby mi kopię wyciągnoł
Wal Do Malarza go zaniosłeś?
Pan Tak iest mi dobrze
Wal Biegayże hultaju, y czym prędzey się wracay.
Pan babsztal.
Wal Pewnie Malarz
Eli zwodzic wykrętom
Wal ~~nie~~ Mnie Dobr niezasłużyłem sobie tak bydz zwanym
Eli Zastawiłeś
Wal Ach niech skonam w twych oczach

Sena Ostatnia

Wal do Pana: ktory odchodzi / A ty dokąd?
Pan. rozdział z Seneki

Wal. Słusznie zawstydzony
idę opłakiwać smutne
skutki mego szaleństwa
y starać się zatrzeć Ich
pamięć chwalebnieyszemi odtąd postępkami —

149

Ludwik Młodzieńcze

Wielmożny Nayniższy

Rola Walerego.

[illegible]

[illegible]

Scena 5

Walery (siada w krzesle)

Przedrzymie się w tym krzesle, iak ia to nieszczęśliwy! oka zmrużyć niemogę, zabrnołem w Długi po leszy, bez nadziei bez sposobu ratowania się, z Łaski P. Boga Szeląga przy Duszy niemam. Pamfil!... co to za szczęśliwy Poganin, że tak spać może Pamfil!...

Pam. (za Teatrem) Mości Dobrodzieiu.

Wal. Hultaiu!. a długoż ty się tam guzdrać będziesz nie uprzykrzyło ci się ieszcze spać?

Scena. 6

Walery Panfil (w pół ubrany)

Pam. ~~spać~~ zrucić

W. No to ~~co~~ iutro się wyspisz

P. iak widzę

W. Nie był tu nikt?

P. tu wnet

W. Dobrze, a o owym interesie, znalazłeś że owego?...

P. płaciemy.

W. Własnie tego

P., ktorych szukasz

W. Jako będę miał te trzysta czer: złł?
ach Pam filku, ach moy kochany niech że
ci żałość ścisnę
P. rozrzewniać.
W. Jak że i wcale rozumiesz że skoro mnie będ
kartę moią wyliczy mnie te pieniądze?
P. tylko czeka
W. na fanty?
P. Mć Dobrodzieiu
W. Ale moy kochany zkądże ie u licha wziąć
P. pożyczać niechcą
W. ~~Cze~~ Coż za fanty cadać mam?
P. Elizie?
W. Czy się w niey kocham, iakże mnie to
niesprawiedliwe powątpiewanie uraża.
Kocham się y passiami się kocham
P. czy stygnie.
W. Wierzay mi że losom niepodlega przy
wiązanie moie, i że czy wygrany czy
czy przegrany rowno do niey czuie mi
łość
P. nie zostało
W. Czemuż się tego boisz?

P. podobał

W. Dla Boga, coż mi to powiadasz?

P. To com słyszał

W. To bydź nie może, chcieli rzecz udać przed tobą.

P. trzymasz

W. Jakożywo nie, ale można bez przżumpcyi ~~[illegible]~~ na ~~[illegible]~~ sobie

P. ~~A nuż gdyby bez [illegible]~~ odmieniła.

W. W ten czas musiałbym — — ale to bydź nie może

P. miłość

W. W ten czas uderzyłbym w Wdowkę a tę Skarbnikową naszą

P. w potrzebie

W. Prawdziwie ta gąbka nie bardzo warta wyciskania

P. iey passią

W. A ~~[illegible]~~ zas

P. nadskakuie

W. i ktoż iest ten kawaler

P. idzie

Scena 7

Staruszkiewicz Walery Pamfil

S. czgoż się mam spodziewać, ?

W. Błąd moy poznawam Mć Dobroć
y gry zarzekam się w cale

S. Tak wasz zawsze mowicie kiedy pię-
niędzy nie masz

W. Ja zas Mość Dobroć mam pieniądze
y chce ~~W.~~ Dobr. ukontentować
myśle długi moie popłacić,

P. moniecie

W. (do Pamfila pułgłosem) alez cicho)
głośno do Oyca) wiadomo Wć Dob
że moy Stryi Skniety Elizy pięknosc
chce mi ią porwać, i z serca mnie Jey wyru
=gować.

S. Dłużnikow.

W. Biegne Mość Dobroć ale gdyby to

S. ~~Ach ach otoż macie teraz, prawiłeś mi~~
~~wasc nieraz, te androny [illegible]~~

S. Coż takiego ?

W Żeby w cale czystym z długow wy
niść, radostaię mi 7. czy 8000, gdyby

łaska W. P. Dobrodzieja to

Sta. z tego jak możesz

Wal Ale chciey W. P. dobrodzieiy

Sta się silisz

Wal. Pożycz mi WMć P. Dob. te pieniądze

Sta: Daremna praca

Wal WMć P. D. oszukać niechce i na dowod tego niech się te pieniądze w ręku Jego zostaną, chciey sam spłacić dłużników moich

Sta ieszcze winien?

Wal J mnieysza o Sumę

Sta Ale jeżeli...

Wal Spuść się WMć P. D. na moie sentymenta. Lecę do Elizy, gniew Jey uspokoić starać się bę będę. W sercu moim czuię te potrzebę

AKT 2. Scena 8

Walery, Eliza, Reginka, Skarbnikowa

~~Ra na ludziach~~

~~Wal.~~ Skar Kochanecko

Wal do Skarbnikowy / Jakże się szczęśliwym bydź sądzę, kiedy Mi

WMPD. pozwalasz wyiawić moje Sentymenta (do Eliny)
J iakaż roskosz ustom ten wyraz pozwolisz,
że ciebie kocham y ciebie iedynie...

Skar coż ty czynisz Walery

Wal. To co sama WPD. pozwalasz mi czynić

Reg omyłka iakaś.

Wal. do Eliny / Jakżebym był szczęśliwy gdybyś
przyiąć raczyła offiary moje

Skar przyiacielu

Wal. Ale ja namyla się; chcey się śliczna Elizo
między mną a Stryiem tłomaczyć, nie we-
mnie uczucia, którymbyś nie rządziła, y
nigdy serce żadne...

Skar Śliczna Elizo

Wal ~~Śliczna~~ żywsza miłość nie zagrzała

Skar wzniecam

Wal Maiąc D. coż to ma znaczyć, chcey spoy-
rzyć na Elizę i sama osądź, czyli te oczy mo-
gły w sercu moim, drugim jakim skłonno-
ściom mieysce zostawić

Skar WPana

Wal Jeżeli ta grzeczność, którą zwyczay poz

wala, y ktora.
Skar się Panięki
Wal Mi Do: obdarzoną iesteś w cnoty bez
liku piękna iesteś bogata y ...

Scena 9

Walery, Eliza, Reginka

Reg na ludziach
Wal Będz pewna Elizo, że chcącemu ci
kryslic miłość moią, zawsze mi na
wyrazach zbywać będzie.
Eli odemnie
Wal Ale jakaż ztąd korzyść dla mnie
że Ciebie nad wszystko przekładam,
słuchu mi nie pozwalasz, sliczne od-
wracasz oczy, wszak ich iest dzie-
łem ten ogień, którym pałam czuię
że słuszney masz urazy przyczynę,
widząc że serce w którym panuiesz
nieszczęsna passya w podział bie=
rze, lecz ...
Reg Wysmienicie
Wal Ach wierzay, że miłości wszy=
stek oddany, wyplenię z ci

z Siebie inne namiętnosci, obrzydnie mi wszyst-
ko cokolwiek tobą nie iest

Reg wolnieiesz

Wal Nigdy? jakaż to srogość, nigdy! Ah jakież
to słowo okrutne dla tego, co szczerze ko-
cha! czy twoy gniew iest nieprzebłagan-
ny? czy chcesz bym przy twych nogach
zginoł

Reg zaczniemy

Wal Z Rozpaczy smierć sobie zadam

Reg sławę przyniosło.

Wal Każesz. Niech się dzieie twoja wola

Reg a manci

Wal Poniewaz łaskawe raczysz miec wzglę-
dy na dni które tobie szczegulnie myslę
poswięcić, nie dość mi życie darować, oddaj
mi nazad te serce, przez które iedynie ży-
cie szacowne iest dla mnie —

Reg masz serce..

Wal Elizo przez wdzięki twoie. przez miłość moią —

Eli mogła spodziewać...

Wal Możesz, przyrzekam Ci, że miłość wygubi w
moim sercu przywiązanie do gry, i że nayżywszym
ku tobie pałaiąc ogniem —

Eli wracam ci nazad.
Wal. (ratuiąc Elizę wzięc) Ah jakaż to pociecha
Eliza prosze. x Reg. Kazania.
Wal. Jakiż zbytek łaski. v
Wal. O Boże nigdy się z nim nie rozstanę, nawet gdybym miał życie skończyć do grobu wziołbym go z sobą
Eli. łatwości moiey.
Wal. Day wiarę przysięgom duszy którą miłość pod władzę swą wzięła

Scena 10.

Walery sam

Jestże na świecie człowiek szczęśliwszy? wraca mi serce, które mi chciała odbierać do pełniła miarę życzenia mego łaski zlewa na mnie.

Scena 11.

Panfil Walery.

Pan Dobrodzieja
Wal. Radość moja wyrazy przechodzi. Patrz, oglądaj, admiruy, z ślicznych rąk Elizy ten ładny przezęt wyszedł.
Pan przysyła
Wal. Kogoż ty mi przystawuiesz.

Scena 12.

P. Wygodnicka, Walery. Pamfil.

Wal Sciskaiąc Panią Wygodnicką / Kłaniam maią Pani, jakże ci rad, wszak to wieki, jakiesmy się widzieli

Pan jak smoła

Wal Nie widzisz że to dworska żałoba musi bydz.

PW straciła

Wal Ah dla Boga, czy umarł P. Wygodnicki

Pan Dobr o interessie

Wal Wygodnisiu nieuchronnie potrzebuię # 300.

PW Gotowam panu służyć.

Wal Wexel dam Ci w punkcie

PW. dobra sprawa

Wal Ale bez tego nic niechce, człek nigdy nie iest pewien, mogłbym umrzeć ale ten hultay mi mowił, że na fanty pożyczasz.

PW ach pfe.

Wal Coż kiedy ani srebra ani kleynotów nie mam

PW to tedy do czasow szczęśliwszych poczekamy

Wal Wygodnisiu! serce, umrę bez wątpienia, ieżeli tych trzech set # mieć nie będę.

Plo wygadzic.
Wal Moja Kochaneczko, moja Panno, Moja Krolowo
Panfil myslec trzeba.
Wal Ale skądze go wziąść
Pan z moim podpisem
Wal Pomysl no
Pan moiey głowie
Wal do ucha Panfilowi /: słuchay .. oto
mamy portret Elizy, wczasach trud
nych obrotow użyć trzeba.
Pan do grobu
Wal Prawda że gdybym się go pozbył nie bar-
dzo byłby piękni.
Plo tego interessu
Wal do Plo /: Pochekay kochaneczko — /: cicho
Panfilowi :/ wiesz w jakiey iestem potrzebie
ale powiedz nie maiąc Jey portretu mniey
że ią dla tego kochać będę.
Pan zdrada
Wal Przyznaię to, .. procz tego czekaią na mnie
/: i gracze co ty wiesz
Plo Jaodchodze
Wal: Ale do kąd idziesz .. Otrzę ich

ich, nie ochybnie, albo też wykupię ten zastaw za tę pieniądze, co mi Cyciec dać ma.

Pan portret . . .

Wal Ktoż iey to powie naydaley zagodzinę wykupię go.

Par zagodzinę

Wal Zapewne

Par Zagodzinę

Wal Sambym siebie zastawił w tak gwałtowney potrzebie

Par pieniędzy

Wal Nie sposob ustawnie przegrywać, trzeba kiedykolwiek wygrać

Par diabłu warta

Wal do Panfilii (Nieboy się wybrnę z honorem) (: do wygodnickiey pokazuiąc portret Elizy :) czy można moja Pani, nie przykrzey się tobie, z tym kleynotem popisać się

PW. i obrączkowych

Wal

Bog

Bog Ci zapłać, moja wygodnisiu
wracay że nie się nie bawiąc boni-
teskni bez tego portretu jak nayprę-
dzey wykupić go myślę.

Scena 13.

Pan poszkapił

Wal Przyiacielu gwałtownych lekarstw
do chorob gwałtownych trzeba te zło-
to ręką udzieloną miłości iest mi za-
kładem że y szczęście sprzyiać mi za-
cznie. —

Akt [illegible] scena 5

Wal (wchodzi licząc pieniądze w kapeluszu
Pan iakiż zły
Wal nieprzestaiąc liczyć) 5 & 4.
Pan mi mowiła
Wal tupiąc nogą) Jakże mię te ostatnie
szaleństwa gniewa, potrzebna rzecz mi
była to Kiesz et lewa zrobić

bytbym ieszcze ze 200 ~~[illegible]~~
i przeszło wygrał.
Pan utopiłem
Wal na stronie / Szambelan wi-
niem nic ieszcze 300.
Pan nie gadam
Wal Ah... Ah o Elizie, no y coż, y
iakześmy z Sobą?
P. Pogodzili
Wal Jeżeli ci mam prawdę mowić
i umiał to nigniewać
Pan Amantce
Wal Ach nieczyń mi krzywdy tey
że samey miłości moc nad Sobą
czuię lecz rozszedłszy się z tobą
uczyniłem nad nią niektórą reflexyą, nie
czuię się bydź stworzonym do Małżeń-
skich Ślubów, żona dzieci, gospodarstwa o-
krutnie się tego lękam, lubię wolność

S

Pan i Swywolę.

Wal Prawdziwie Życie gracza, ustawne wesele, wprzędzy Dni Jego swoboda y rozkosz na przemian nitkę zakłada, na widowiskach, na przeiazdzkach wszędzie się pokazuię, częstuie sam, y iest na ucztach, wszystko się na nim błyszczy, w sukniach naygustownieyszych chodzi, pod szczęśliwą gracza Ręką miedz się wzłotą przemienia.

Pan a złoto wiatr.

Wal Co dzień białychgłów tysiąc wzywa go do siebie, drzwi za Jego przyiściem Otworem stawuią, wszedłszy znayduię gmin ludzi przyiemnych, kobiet miłych, których zaostrzony ięzyk zabawnie sławę nieprzytomnych płatać umie, tam się trzyma dziennik zalotow supponowanych, i prawdzi=

wych, dowiedzie się tam można, wiele razy kto na kogo mrugnoł, do ucha szepnoł, za rękę scisnoł, a co prawdzie niestaię wymysł doda; przed graczem zaporow niema, wszędzie iest miły, wszędzie żądany.

Pan się to sprzykrzy.

Wal Gra rowność stanowi, obok z dumnym Panem siada skromny Mieszczanek, senatorce w Atłasach rękę bierze szlachcianeczka w grodzie turze, przy banku vices-gerent zbiera karty przez głowę wociwodzie, y slepym losem wyznaczone przyznaczenia gra wypełnia y żale pokrzywdzonych koi.

Par Portret Elizy

Wal Obaczemy —

Pan

Pan W P Dobr . . . . .
Wal Z grą na mnie czekuią.
Pan 300 #
Wal nie mogą to tak dobrze jak de
pozyt.
Pan suchedni
Wal Albo ty masz co u mnie w Skarbie
Pan niedostałem.
Wal Moy oyciec to wszystko uspokoi
Pan ludzie brać
Wal Jnszym czasem wyexaminuię
czy ten dług ~~[illegible]~~ prawdziwy.
. . . ale kogoś słyszę.
Pan pieniądze
Wal (kładąc szybko pieniądze do kieszeni)
Trzeba nam się go pozbyć.

Scena 6

Ciż i siedlarz z Krawcem

Wal

Wal Zkądże to ta łaska, że śmie P. Gotfrzo
do mnie się fatyguie.
Got a wnoc grałem.
Wal Trypą wybity.
Gotf Prafta
Wal Bardzo mi się robota wniey po
dobu trzeba ią waści zapłacić ści-
cho do Panfilaj pomyślno, jak się
tych ludzi gładko przybyć głośno
a P. Falendisz tu poco
~~Pan fatyszi~~
Gotf bendziem ożenić.
Wal Córką waść wydaiesz rzeczwa,
ładna, kontent będzie, kto ią wez-
mie.
Gotf na wesel.
Wal Bodaiem przepadł ieżeli mam
na ——
Got. za ten kulas.
Wal. Niech zginie, ieżeliż się od te-
go czasu z czer złł widział.
Gotf.

Goff przychodzi znowu

Wal Kiedy zechcesz, jutro może kto to wie

Pan uprzykrzone stworzenie

Wal Słuchayciu no, zwierzę się wam sekretu, który podobno dłużnikom moim więcey iak mnie samemu przyniesie radości, zaoprawdy się ożenię, podobno y Oyciec moy ułoży się z kredytorami memi.

Scena 7.

Pan Należałoby.

Wal Nic tak nie przynosi nieszczęścia jak długi płacić.

Pan y Oberstleytnant.

Wal. Ten to co wzdycha?

Scena 8.

Gdy o Oberstleytnant

Oberst. Zowiesz walcy.

Wal.

Wal Tak mię zwaną od dziecinstwa.
Obrst. cztek wyidzie
Wal Idz sobie
Pan Ale mi Dob S.
Wal wychodz ze kiedy ci mowie

Scena 9.

Obrst. kto ja iestem!
Wal nie mam tego szczęscia
Obrst Pułkownisienu.
Wal Rad iestem tey infor Maryi
Obrst w biegu zatrzymać
Wal Nie sądziłbym zeby kto mogł
mieć tę odwagę.
Obrst przyszło.
Wal mnie.
Obrst. szali zemną
Wal To szczera obmowa, wiem
dobrze, jaka iest między nami
roz=

Scena 5. Claudia Galotti

Co za człowiek — aż nadto cnotliwy — wszystko mu sprawuie iakowes podeyrzenie, wszystko u niego naganny godną — ieżelisz ~~to~~ ~~[illegible]~~ można ~~[illegible]~~ mowić że on zna ludzi? Ale gdzież Emilia tak długo bawi? — On iest nieprzyiacielem Oyca więc ieżeli pogląda na Corkę, to iedynie może dla tego ażeby z hańbić Oyca —

Scena 6. Emilia y Claudia Galotti

Emilia (wpada zalękniona y pomieszana) Ach ratuy! ratuy! — Dopiero teraz iestem bespieczną, a może ieszcze ~~[illegible]~~ mię ściga? (rzucaiąc Kwef) Jest on? iest on? Matko! Ach nie Niebu dzięki —

Claudia Coż cito Corko? co ci iest?

Emilia Nic, nic —

Claudia, Czegoż drzysz, czego tak boiaźliwie pogląda sz

Emilia Ach co tyż nasłuchaiem się musiała, a gdzie? —

Claudia Wszak sądzę żeś była w kościele?

Emilia, Niema zbrodniczy występek wzyląda na świątynie y ołtarz, (rzuca się Matce w ramiona)

Claudia Mow ze Corko — mow! — Nie pomnaza y
mą boiaźń, — Coz cie się mogło w swiątyni tak li-
chego ~~potkać~~ zdarzyć —
Emilia Modły moie y rozdychania dziś nay więk-
sze być były powinny — a oprocznie dziś nay-
mnieysze były —
Claudia Wszakżeś my ludzie — Skłonność nasza
y intencia do modlenia się nie zawsze iest w naszey
mocy.
Emilia A grzeszyć iest przecie w naszey mocy
Claudia Emilią tyś tego zapewne nie chciała.
Emilia Nie Matko! nie! stałam się tylko lecz-
niczko cudzego występku mimo mey woli!
Claudia Dosyć Na tym Emilią zaspokoy się y
opowiedz mi co ci się stało —
Emilia Jak tylkom uklękła — daley troch od ołtarza
iak moy zwyczay — bom pozno przyszła — Jak
tylkom gorącym sercem modły moie zaczęła — W tym
momęcie wzięto mi meysce za mną, tak żem ani
wprzod postępywać ani wzad nie mogła — chciałam
~~się~~ wyść bokiem ale boiaźń, aby nabożęstwie dru-
gich nie przeszkadzać wstrzymała mię — W krotu-
kim czasie słysze bardzo blisko ucha, po smutnym
westchnieniu — ach ~~niegniewaysze~~ Matko — nie uni-
zay się Imie twey Corki — Moie Imie Och

czemusz przeraźliwe ~~[illegible]~~ pioruny nie wstrzymali
gwałtownemi ~~[illegible]~~ echa wiący tych wyrazów —
Zaczął mówić o piękności — miłości — Zaczyna
się żalić że dzień ten który mię ~~czynić~~ ma
~~nieszczęśliwić~~, iego nieszczęśliwym by zrobił
na zawsze — Zaklinał mię — Wszyskom to słu-
chała, udaiąc że nie słyszeć — Cożem mogła
czynić innego? Życzyłam sobie tylko być głu-
chą aby nigdy podobny nie słyszyć wyrazów —
Nakoniec wstałam — Wotywa się zkończyła —
Ja w boiaźni y wątpliwości raptownie obcy rzew-
szy się spostrzygam —

Claudia Kogoż Córko moia?

Emilia Ach Matko, — samego

Claudia Kogosz samego?

Emilia Xięcie! —

Claudia Xiąże, o co za szczęście że ojciec twoy,
niecierpliwością przez długie ciebie oczekiwa-
nie zdięty, iuż odiechał! —

Emilia — Moy oyciec był — oczekiwał mię —
iuż odiechał! —

Claudia Gdybyś była, w iego przytomności
w takim pomieszaniu przybiegła!

Emilia — I coż Matko? coż by mi mogł ganić?

Claudia Bez wątpienia nic — Jednak — Jed-
nak — wszak z nasz twego Oyca — W gniewie
swoim, niewinne twe zdarzenie, za naywię-
kszy występek by uznałby — Na mnie by
była cała wina, chociaż tegom, przewidzieć
niemoła — Lecz daley Corko — Jcoż iakeś
Xięcia poznała — Spodziewam się żeś była
w stanie, okazać mu twoim spoyrzeniem
wzgardę, na którą zasłużył.

Emilia Nie przyszło do tego Matko, po pier-
wszym spoyrzeniu, nie miałam iuż więcy
odwagi dugiraz patrzyć na niego. Uciekłam

Claudia A Xsiąże za tobą?

Emilia O czym dopiero wszedłszy na babinec do-
wiedziałam się gdy mię porwał za rękę! Ach
co za Hańba! musiałam stanąć: uciekać od
niego byłoby dać pozor, y być przyczyną podey-
rzenia przechodzącym. — I to iedyna była ieszcze re-
flexia którą w pomiżaniu moim mieć mo-
głam — czyli którą sobie przypominam. — On
gadał do mnie; ia mu odpowiadałam — Je-
żeli sobie przypomnę Co? opowiem ci Matko
Teraz nic niepamiętam —

nadaremnie myslałam nad sposobem, ktorym
by się mu wyrwać, y wyść z babińca — Tyl-
kom wyszła na ulicę, słyszę go za sobą idącego
y oraz na schodach gdym iuż do domu
wchodziła —
Claudia Boiaźń niema swoich granic Corko
Nie zapomnę nigdy ziak wielkim pomiesza-
niem tu przybiegłaś — Nie tak daleko od-
ważyć by się nie mogł — O Nieba, gdyby
to Oyciec twoy wiedział —! ~~Coza~~ Z iakim
Marsem spoyrzał na mnie, gdym mu tylko
namieniła, że Xiąże Tobie się z ukątłowaniem
przypatrywał — Tymczasem bądź spokoy-
ną Corko — Zdarzenie twoie iest snem tylko
samym gdyż skutkow stąd żadnych oba-
wiać się nie trzeba — A ieżeliby — to Dis Cor-
ko od wszystkiego wolną będziesz —
Emilia — Jednak Matko Hrabia o tym wie-
dzieć musi, Ja mu to wszystko opowiem.
Claudia Ach przeboy! nic nie wspominay! chcesz
że go niespokoynym robić — A chociażby
zaraz nim niebył ~~niespokoynym~~ to by potym
być mogł, zostawszy iuż twoym mężem —

Emilia Zawsze mi miło Matko pełnić we wszystkim twe rozkazy — Ale gdy on się od kogo innego dowie o tym?

Claudia Słabość — Miłosna słabość — Nie bynaymniey nie wspominay — nawet nic poznawać mu nieday!

Emilia Otoż Matko mimo woli twoiey nic przeciwstawić niechce /: wzdycha :/ dopiero mi łzy — Jakżem nierostropną bała y boiaźliwa. — Jakże Matko — miałażem przyczynę to się mieżać y lękać.

Claudia Sama to uznaiesz com tobie mowić niechciała — Xiąże iest wielki politik — Ty niewiesz trybu polityki swiatowey — Gdy on iest grzecznym, zdaie ci się być czułym, Podchlebstwo nazywasz zaklinaniem, iego powierzchowne życzenie nazywasz szczerym przedsięwzięciem — O daleko inny iest tryb polityki —

Emilia Więc boiaźń moia Matko smiechu warta — Nic o tym wiedzieć niebędziesz dobry Appiani — Nazwałbyś mię prędzy

płochą niż cnotliwą — Ach oto idzie

Scena 7a

Appiani — y pierwsi

Appiani /: wchodzi zamyslony, w dół spuszczonemi oczyma, nie postrzegaiąc Emilii, aż się do niego zbliży :/ Ach luba Emilia!

Emilia Nie spodziewała bym się WPana dziś tak smutnego oglądać, — tak zamyslonego? Nie wart żeby ten dzień weselszey WPana postawy?

Appiani — Ach on iest wart, więcey wart niżeli me życie /obaczywszy Matkę:/ Ach y WPani Dobr. iesteś tu, o gdybym ją tylko iak neyprędzey Matką zwać mogł —

Claudia Szacowny młodzieńcze! /do Emilii:/ Emilią ty iesteś szczęśliwą! Czemuż ieszcze Oyca twego niedostaie, abyś my razem dzieli ti słodkie nasze uczucia, które uszczęśliwienie wasze, nam sprawuią, nie rownie y rodzicow uszczęśliwiaiąc —

Appiani – Dopieroś my się z sobą rozstali
O Emilio! Jak wiele szacunku mam dla twego
Oyca – Ktorem iedyny cnotliwego Człowieka
iest wzorem – Co za umysł wspaniały!
iaka przytomność ducha – Kiedy go tyl-
ko widzę, nawet kiedy o nim myslę mo-
im iest naystalszym przedsięwzięciem na-
sladować iego cnoty – Bo wartże bym
był, w przeciwnym razie zwać się iego
synym, a twoim Emilią!
Emilia A on niechciał na mnie troche
poczekać –
Appiani ~~Mnie się zdaie że dlatego~~, Bo
Widok Emilij nadto gwałtowne radości Uczu-
cia byłby mu zdziałał, y całkiem serce
iego opanował –
Claudia On mniemał że zastanie cię za-
trudnioną ubiorami ~~[illegible]~~ weslnemi –
Appiani O czym mnie z naywiększym za-
dziwieniem opowiadał – ~~Chwalebnie~~
Emilia ~~– Mam ciebie bogobojną~~

Claudia Lecz moie Dzieci, iedno czynić należy, a drugę nie opuszczać — Dziś iest wesele, Emilio bierz się,

Emilia Do czego Mamę

Claudia wszak że nie poydziesz do Ołtarza tak iak teraz iesteś

Ayspiani prawdziwie dopiero teraz uważam, — Ktoż może na twoy ubior uważać? ale dla czegosz by y nie tak

Emilia O nie nie Ayspiani, wcale nie tak, — lecz niewiele paradniey — niewiele — Zaraz zaraz iestem ~~gotowa~~ ubraną — Nic z bogactw niech będzie moim dzisieyszym ubiorem, prosz ktoreś mi Ayspiani darował — Bo trzy razy mi się onim śniło, nibym go nosiła, y niby raptowanie każdy kamin w perłe się przemienił, mowią że perły maią bydź znakiem łzow.

Claudia Ach to tylko sen corko, — wszakżeś zawsze miała wypodobanie w perłach y kamieniach —

Emilia Tak iest Mamę

Appiani /w zamyśleniu:/ ~~znaczy~~ Oznaka
łzow — Oznaką łzow —
Emilia WcPana to widzę czyni niespokoyny
WcPana?
Appianie Prawdziwie powinien bym się
wstydzić, ale kiedy humor już tylko do
smutnych wyobrażeń przysposobiony
Emilia Więc ia się ubiorę w suknie iednego
koloru, bez sznurowek, wolno —
Appiani Wyśmienicie
Emilia A włosy —
Appiani Rozpuszczone, w naturalnych
lokach.
Emilia W nich rzecz. Za małey chwili
będę ubrana! —

Scena 8 Appiani y Claudia

Appiani /w smutney postawie:/ Perły oz-
naką łzow! O gdyby ten czas iuż minął —
iedna minuta może wszystko zmieni, ied-
na minuta losem zachwiać
Claudia Obserwacia Emilii była prętka
a może prawdziwa: — Dzisieysza twa

Hrabia postawa, nie iest zwyczayną —
Jeszcze krok, do zamiaru twych życzeń —
A ieżeli tego żałuiesz — Hrabia?
Appiania Ja Matko moia, — I możesz
za mnie tak trzymać — Prawda żem
dziś nad zwyczay melancholiczny — Jed-
na musi smutna, ciągnie pasmem inne
za sobą —
Claudia Niespokoino mię czynisz Hrabia —
Appiani Jedno z drugim się łączy, gnie-
wam się na moich przyiaciół gniewam
się na siebie
Claudia Ja tego wcale nie rozumiem —
Appiani Przyiaciele moi radzą mi abym
koniecznie, namienił co Xięciu o moich
~~Zaślubieniu~~ Ślubach — Mówią mi że to
uszanowanie dla Xięcia wymaga chociaż
nie iest mym obowiązkiem — A ia tego
żadno miano czynić niechcę — właśnie prze-
iezdżałem koło niego —
Claudia (seni:) Koło Xięcia

Scena 9a

Pirro – potym Marynelli y pienosi

Pirro Hrabia Marynelli czeka przed kamie-
nicą, dowiadując się czy iest Pan ~~Hrabia~~ jest tes
Appiani Czy ia iestem.
Pirro Oto y iuż idzie /: otwiera mu drzwi
y wychodzi :/
Marynelli Daruiesz WPani Dobr, mojemu
Hrabio byłem przed Mieszkaniem WPana
y powiedziano mi że WPana, tu znayde
mam gwałtowny Interes – WPani Dobr
pozwolisz w kilka minutach go zbaczę
Claudia Bardzo dobrze /odchodzi ukłoniwszy
się/

Scena 10a

Marynelli Appiani

Appiani I coż tedy?
Marynelli Xiąże mię do WPana przysłał
Appiani Jestem do usług Xięcia
Marynelli Prawdziwie dla mnie iest honorem

że mogę WPanu tak wielką Xięcia oświad-
czyć łaskę — Jeżeli WPan Mość Panie Hrabia
w mey osobie prawdziwego przyiaciela
zechcesz uznać

Appiani Tylko proszę bez tych wszelkich
Komplementów.

Marynelli Więc dobrze. Oto Dziś Xięciu wy-
pada Koniecznie posłać Pełnomocnika
do Xiężniczki de Massa w okolicznościach
swego Zaślubienia — Długo się wahał
w obraniu, na koniec ~~iednak~~ WPana
mu się wybrać podobało —

Akt 7my

Hrabina Orsina. Odo do Galotti

Ors: (milcząc patrzy na Polkownika z politowaniem, on zaś na nią z rozbarguioną ciekawością.) Cóż też on ci tam powiedział, nieszczęśliwy Człecze!

Odo: Nieszczęśliwy!

Orsi: Prawda to zapewne niebyła — przynamniey nie iedna z tech które na ciebie czekaią.

Odo: Na mie czekaią? — Czyż niewiem iuż dosyć? Moia Pani! — ~~gadan~~ mów no tylko, mów,

Orsina: WP. nic niewiesz —

Odo: Nic!

Ors: Kochany Oycze! O cóż by mi to dała żebyś był moim! Panu Nieszczęśliwy zbyt chętnie się ~~[illegible]~~

z sobą łączą — Wiernie bym z to-
bą żal y zemstę dzielić zaczą-
ła.
Do: Żal y zemstę? Moia Pa-
ni — Ale zapominam to — Mów
tylko WP:
Orsi: Żeby to twoia iedyna Cór-
ka, — Żeby iedyne dziecie było
lecz Mnieysza, iedyne lub nie. Nie-
szczęśliwe dziecie iest zawsze
iedyne

Marynelli Xiąże niestaie mi słow na tłumaczenie się tobie — Niemogę ci wyrazić, zadziwienia mego, ktore sprawuie we mnie odgłos, że Ty kochasz Emilię Galotti — Przysięgam ci na wszystko co tylko może bydź nayświętszego, ieżelim co kolwiek o miłości twey wiedział, albo się dorozumiewał — Tęż samę przysięgę powtorzę za Orsyne — Ona wcale inszego się dorozumiewała.

Xiąże Och to dany żalowi memu /: rzucaiąc się na Ramiona iego :/ daney Marynelli a miey politowanie, nad nieszczęsnym.

Marynelli Otyż Xiąże! poznaiesz skutki twey skrytości — Mowisz że Xiąże przyiaciół nie ma, ani mieć może — Gdyże sam mieć nie chce — Dziś nam się zwierzaią w nayskrytszych życzeniach, pokłada ufność swą w nas całkiem, — Jutro, Jutro zaś tak się z nami obchodzi iak gdybyśmy nic o skrytościach nie wiedzieli.

Xiąże Ach Marynelli, iak żem się tobie w tym miał zwierzyć, kiedym sam sam sobie to wyznać nie chciał —

Marynelli O to zapewne tym mniey Emilia
~~w tym~~ domyślać się tego może
Xiąże Emilia! — Całe moie staranie widze-
nia się z nią drugi raz były nadaremne. —
Marynelli A pierwszy raz?! —
Xiąże Mowiłem z nią — mam że ci opowia-
dać — wszak widzisz mię w rospaczy — pytasz
się co się daley stało, — Ach ratuy mię, ratuy
ieżeli możesz, a potym dopiero się pytay.
Marynelli, Ratować? Nadto wiele mam przed-
się wziąść do ratowania ciebie — Coś Xiąże ~~om~~
omieszkał wyznać y oswiadczyć Emilij Galbellie
to teraz wyznasz Hrabinie Appiani, Towa-
ry Ktorych z pierwszey ręki nabyć niemożna
nabywaią się z drugiey — a z drugiey często
ty taniey —
Xiąże Szczerze to mowisz marynelli, szczerze
czyli —
Marynelli Nie inaczey Mciu Xiąże —
Xiąże Marynelli staiesz się bezwstydnym.
Marynelli A do tego ieszcze chce ~~Hrabia~~
z nią wyiechać z kraiu, o ~~[illegible]~~
~~innego domyślać~~

o trzeba o innych srodkach poslić —
Xiąże Dobry Marynelli, mysl na moię stro-
ne, mysl cobyś czynił gdybyś był na moim
mieyscu. Memoire
Marynelli, Memoire Między wszystkiemi rzeczami
te bym trzymał za naymnieysze gdybym
posiadał twe mieysce a oraz y twę moc.
Xiąże, Nie podchlebiay mi Marynelli w tym
przypadku moią mocą, gdzie ią używać nie
mogę, — I dzisiay temu zapobieżysz Ma-
rynelli — dzisiay iuż —
Marynelli Dzisiay dopiero — bo tylko rze-
czom ktore się iuż minęły zaradzić trudno
(po krotkim namysleniu się:) pozwolisz
mi Wasza Xca Mść wolnego władzy użycia,
będziesz Wasza Xca Mść wszystko approbo-
wała co ia zrobię?
Xiąże Wszystko Marynelli, co tylko do za-
pobieżenia temu dążyć będzie.
Marynelli Nie traćmysz więc czasu — Ale
Wsza Xca Mość iedz do Zamku Dolosa — Droga
do niego iest po pod Sabionette — Jeżeli
mi się

nie uda w tym momęcie Hrabiego oddalić,
to zdało by mi się — ale iednak, — ia wiem
pewnie że on wpadnie w te łapke — Wszak
Xiąże dla przedsięwziętego zaślubienia
będzies ordynował posła do Massy, niech
posłem będzie Hrabia pod tą kędycyą
żeby ieszcze dziś odiżdżał — Rozumi Xiąże
Pan? —
Xiąże Bardzo dobrze — Przywieś go z sobą
do Zamku, — Idź y spiesz się ia ~~zaraz~~ natychmiast
wsiadam do poiazdu.
(Maryneli odchodzi)

~~Sc~~ 7a Scena Xiąże

Xiąże. Natychmiast! Natychmiast — Gdzież
ieśt (oglądaiąc się za portretem:) Na ziemi? a
to za wiele! (zdyimiąc:) Lecz ~~za~~ wpatrywać
się w ciebie, y przerażać me serce twemi wdzię
ki ~~[illegible]~~ nie chce (: stawiąc nabok:) Dosyć
niespokoyności y wzdychania, długom się
trapił lecz bezskutecznie — Mało ~~[illegible]~~ mu
~~[illegible]~~ niedostawało do utracenia wszelkiey nadziei —
I tak — Jeżeli się Marynelemu nie uda —

Mamże się na niego iednego spuszczać —
Wpada mi w myśl — O tey godzinie (patrząc
na Zygarek:) o tey samey pobożne Dziewczę
bywa ~~co~~ każdego ranku w kościele,
— Co gdybym ia się starał tam z nią mowić?
Lecz diś — diś dzień wesela, innemi rzecza-
mi iey serce zatrudnione nie nabożeństwem,
— tymczasem kto wie? chodzi tylko o prze-
chadzkę (: dzwoni zbieraiąc papiery na
stole prędko: Kamerdyner wchodzi:) Kaź
zaiechać, — Jest ktoren z ministrow
Kamerdyner Jest Kamillo Rota
Xiąże Niech przyidzie (Kamerd: odchodzi:)
Byle mię tylko długą nie bawił — Bo
inym czasem to chętnie ale dziś nie (szuka
w papierach:) dziesz prozba Emilii Bru-
neschi, dobra Bruneschi gdzie twoia Imien-
niczka —

Scena 8a Camillo Rota z papierami
y Xiąże

Xiąże Chodz Rota chodz, Oto com dziś
rano

czytał, niema tak dalece co ważnego, sam to poznasz iak rozsądzić - Weź tylko.

Rotta Dobrze Mści Xiąże.

Xiąże Jeszcze też iest prozba Emilij Galot=Bruneschi chce mowić - Podpisałem prawda iuż, lecz iednak - to nie iest Bagatella Niech będzie expedyowana, albo też nie iak sam zechcesz -

Camillo Nie iak ia chce Mści Xiąże.

Xiąże Acoż? Co do podpisania

Camillo Dekret śmierci iest do podpisanie.

Xiąże Bardzo ~~cot~~ chętnie dobrze, day go prędko

Kamillo /patrząc na Xięcia:/ Dekret śmierci mowię

Xiąże wszakże słyszę, - Już bym był podpisał - Ja się spieszę.

Camillo /: przepatruiąc swe pisma:/ Oto danij Wsa Xca Mści nie wziąłem go z sobą wzak można do iutra odłożyć

Xiąże Można można, - Zbiray że Rotta ia muszę iechać - iutro więcey pomowiemy podchodzi/

Rotta / trząsąc Głową y zbierawszy papiery w odchodzeniu / Bardzo chętnie Dekret śmierci – chętnie, gdyby na zabóycy iedynaka syna mego nie dał bym mu podpisać – Chętnie! chętnie! – to przerosła wskroś mę dusze – to chętnie –

Akt drugi

Scena w Sali w Domu Galotti

Scena 1a

Claudia Galotti Pirro

Claudia /: wychodząc do pirra, który z drugiey strony wchodzi :/ Ktoż tam tak spiesznie przyiechał na podwórze?

Pirro Nasz Pan?

Claudia Moy mąż? czy może być?

Pirro Ot iaż wchodzi

Claudia Tak niespodzianie? /: spiesząc ku niemu :/ ach nayukochańszy! –

Scena druga Odoardo Galotti y pierwsi

Dobry dzień Ci Kochana Żono, wszak żeś

się tak nayśtownego przybycia mego nie spodziewała?

Claudia Czyto tylko nie iest oznako niepomyslności takowey, lub przypadku?

Odoardo Bynaymniey, bądź zupełnie spokoyną, wyiechałem przy dzisieyszym mi tym poranku, y wpadło mi w mysl iechać do was, bez tego dosyć blisko, przyiechałem więc bym was obaczył y wracam nazad. A gdzież Emilia, za pewne zatrudniona ubiorami swoiemi:

Claudia Poszła do kościoła – Mowiła do mnie że na dniu dzisieyszym, naywięcey Boga o łaskę ma błagać, porzuciła wszystko, wzięła swoy Kwef, y poszła –

Odoardo sama iedna?

Claudia I coż te kilka kroków.

Odoardo, Dosyć y iednego ~~kroku~~ do błędu.

Claudia Niegniewaysię mężu kochaney odpocznij momęt, y ieżeli chcesz iaki posiłek –

Odoardo Jak tam chcesz, Claudia, ale ona sama poyść była nie powinna

Claudia. A iey Pirro został się tu na odmawienie tym ktorzy by iey wizyty oddawać dis chcieli —

Scena 3ia Pirro a potym Angielo.

Pirro z samey tylko ciekawości zażą się meldować — Co tyż mię się iuż przez tę godzinę wypytywano! Ha Ktoś tu wchodzi?

Angelo (ieszcze za sceną w krotkim Płaszczu, w Kapeluszu na oczy nasunionym:) Pirro! Pirro!

Pirro Znaiomy iakis (Angelo wchodzi y płaszcz otwiera:) o Nieba! Angelo! Tyto?

Angelo Jak widzisz. — Chodziłem dosyć długo około domu chcąc z tobą pomowić — chroi pare słow —

Pirro I ty odważasz się ieszcze pokazywać na widok, wszak po ostatnim twym zaboystwie, pieniędzy na twoie głowę obiecano.

Angelo Wszak ty przecie tych pieniędzy zyskiwać nie zechcesz —

Pirro - Czegoż chcesz? proszę cię nie czyń mię tylko nieszczęśliwym.
Angelo Czynię tym /: pokazuiąc mu worek pieniędzy :/ Weś to dla ciebie.
Pirro dla mnie?
Angelo Zapomniałeś? o Niemcu twoim dawnym panu
Pirro. Cicho! nie gaday o tym.
Angelo Któregoś ty nam w Podróży do Pizy w sieci zprowadził -
Pirro Gdyby nas tylko kto nie słyszał
Angello Wzieliśmy od niego także Kosztowny Sygnet - Nie wiesz ty o tym - Ten tak był Kosztownym żemgo zaraz zpieniężyć nie mogł, dla podyrzenia - Nakoniec mi się udało wziołem 100 Pistollow, oto Część dla ciebie. Weś!
Pirro Ja nie niechce weś wszystko -
Angelo Dobrze i tak ieżeli ci żarowno, nosić głowę, albo ię utracić /chce chować worek/
Pirro No to day /bierze go:/ I coż tedy dla tegoś ty mię tylko odwidził -

Angelo I coż nie zdaie ci się to do wiary po-
dobne — Szubrawcze! Sądzisz że niemamy
tyle czułości aby każdemu zasługę nad-
grodzić, — Może przeciwnie u was pościu-
wych ludzi iest zwyczaiem, — U nas zaś
nie — Bywaj zdrow /: iak by chciał odyiść
y powraca :/ Ja mam cię się spytać — Przy-
biegł tu Stary Galotty sam do Miasta tak
prędko czego on chce?

Pirro Dla Spaceru — Jego Corka dis po
południu we wsi z ktorey on przyiechał
będzie zaślubiona Appianiemu. On z
niecierpliwością oczekuie czasu tego

Angelo I prędko poiedzie nazad?

Pirro Jak tylko ciebie tu obaczy, gdy ieszcze
dłużey zabawisz — Wszak ty przecie nie-
masz nic do niego? Ostrożnie z nim — Bo
to Człowiek —

Angelo Nieznam iego? nie służył żem
pod nim? Jednak gdyby się tylko od niego
wiele spodziewać można. — Kiedyż od-
iadą młodzi —

Piro Około południa
Angelo Czym że poiadę?
Piro Jednym poiazdem, w nim Matka
Corka Hrabia, y dwoch przyiacioł za
swiadkow z Sabionetti.
Angelo A Służących tyż wiele?
Piro Procz mnie tylko dwoch, ia zaś
w przod na Koniu
Angelo To dobrze — Czyim Equipagem
poiadę?
Piro Hrabiego.
Angelo to źle, bo tu tęgi Kuczer y Forys
Piro Ale coż chcesz — czysz ci nadgroda
ta kilka Kleynotow co ma Panna Młoda
za twoią prace —
Angelo O! to mi Panna młoda nadgrodzi.
Piro J tey Zbrodni ia mam bydz uczesni-
kem.
Angelo Wszak ty w przod na koniu poiedziesz
iedz, a nie obzieray się —
Piro To bydz nie może
Angelo Co możebyś chciał Swiętoszka
udawać — Gałganie — Mnie się zda że

że mię iuż znasz, a ieżeli by choć ied-
na okoliczność inaczey poszła, iakeś mi
oznaymił, to dopiero mię lepiey poznasz.
Pirro Lecz przeboy Angelo!
Angelo Jeżeli co opuścić nie będziesz mogł
to czyń - (odchodzi:)
Pirro Ha! Jak cię za ieden Włosek tylko
Diabeł dostanie, iesteś iego na wieki!
Ja nieszczęśliwy!

Scena 4ta

Odoardo y Claudia Galotti, Pirro.

Odoardo Jakże ona długo się bawi -
Claudia Jeszcze moment Odoardo, bardzo
by żałowała gdyby go omieszkała.
Odoardo Jeszcze muszę z ~~mo~~ Hrabią widzieć
się, z nie cierpliwością oczekuie momętu
abym go synem mym nazwał; Nadewszystko
cieszy mię, że na oyczystych dolinach
życie prowadzić postanowił
Claudia Tęsknota mię ~~ogarnia~~ obeymuie, gdy o tym
pomyśle, - Tracimy na zawsze ukochane
Córkę z Oczow naszych! —

Odoardo Co mowisz tracimy Corke? Gdy ią daie-
my ~~a~~ nobliwemu Kochankowi? Szczęście iey więcy
cie obchodzić powinno, niż twoie własne z nią
pieszczoty — Może by y ~~ze~~ we mnie Zelosia
panować mogła z powodu bawienia się twego
z Corko w mieście blisko Dworu, gdyby Koniecz-
na Edukacya Corki naszey ~~tego~~ nie wymagała,
oddalić się od Męża y Oyca ktory was tak ser-
decznie Kocha —
Claudia, Jakże niesprawiedliwie mowisz Odoar-
do! o mieście y dworze tuteyszym, ktore two-
iey tylko Cnocie sprzeciwia się. Tu — Tu tylko
mogła miłość zjednoczyć dwa serca dla sie-
bie stworzone — Tu tylko mogł Hrabia Emilią
znaleść — y znalazł ią —
Odoardo Dobrze to iest, lecz Kochana Claudio, iestże
rzecz iuż sama w sobie dobra kiedy przypadkiem
skutek ma dobry — Dobrze Claudią że ta mieysko
Edukacia taki koniec wzięła, skutki iey dobre
nie rozumowi ~~naszemu~~ ale szczęściu iedynie
naszemu przypisać potrzeba — Teraz niech
iadą tam gdzie ich niewinność y spokoyność
prowadzi — ~~Coż~~ I coż by tu Hrabia robił?
musiał by się Klaniać czołgać, a przed Mary-

nellemu naybardziey ~~podlegać~~ płaszczyć się, aby na
koniec, dopiot iakowegoś szczęścia na któ-
rym mu niezbywa, aby nakoniec honorem
był uczczony, ktoren dla niego żadnym nie iest —
Pirro!

Pirro Jestem Panie

Odoardo, Wyprowadź mi Konia przed pałac hra-
biego, Zaraz wyde y siąde na niego (pirro odhodzi)
Dla czegosz Hrabia ma tu słuszyć, gdy on
sam tam rozkazywać może? — Do tego nie
rozważasz że Claudio, że Corka nasza zupełnie
poroźnia go z Xięciem — Xiąże nienawidzi mię —

Claudia Mniey może, iak ci się zdaie —

Odoardo, mię się zdaie,? gto mi się zdaie.

Claudia Wszakżem ci powiedziała, że Xiąże
nasę widział Corka

Odoardo Xiąże? A to gdzie?

Claudia Na ostatnich Feggiach u Kanclerza
Grymalda, u którego Xiąże swą wizytę ada-
rował — Tak się pokazał dla niey łaskawym —

Odoardo Łaskawym?

Claudia Tak długo się z nią bawił —

Odoardo Z nią się bawił?
Claudia ~~Zda~~ Jey żywością y dowcipem tak się zdawał być uiętym
Odoardo bydź uiętym?
Claudia ~~Z iey~~ dla iey piękności w takim zapale pochwały czynił —
Odoardo pochwały? — I ty to wszystko opowiadasz mi w tonie poruszenia — O Claudia ślepa y nieprzezorna matko! —
Claudia A to dlaczego?
Odoardo Tak tak dobrze! Gdy ia sobie to wyobrażam — Otyż to, to ieff, co ~~by~~ mię nayśmiertelniey ranił — Lubieżnik ktoren uwielbia, zawsze porządu, Claudio Claudio — Ta sama myśl w rosciekłość mię iuż wprawia — Zaraz mię o tym trzeba było uwiadomić, nie iednak przy tego niechciał bym a o tym mowić, y może bym /: gdy go za rękę porywa :/ ~~Bądź zdrowa~~, gdybym dłużey zostawał, puszczay mię puszczay — Bądź zdrowa pospieszaycie za mną

Scena 3ca

Ta sama iest. ——————

Xiąże.

Która tu w Gwastalli z swoią Matką mieszka? —————— Marynelli.

Ta sama. —————— Xiąże.

Niedaleko kościoła wszystkich świętych.

Marynelli.

Ta sama. —————— Xiąże.

Jednym słowem, /: biorąc prętko portret y pokazuie Marynellemu:/ O to! taż to Emilia Galloti? - powtórz twoie przeklęte słowo! - Ta sama? - ieszcze raz, a przebiy zaraz puginałem wskróś piersi moie.

Marynelli.

Ta sama. ——————

Xiąże.

Przebóg! ta! - ta! - Emilia Galotti będzie dzisiay. - -

Marynelli.

Hrabinę Apiani. — /: tu Xiąże wyrywa z rąk portret Marynellemu y rzuca na stronę:/ Szlub dzisiay nastąpić ma w cichości, we wsi Oyca przy Sabionetta; - wpołudnie poiedzie Matka z córką, Hrabia y ~~[illegible]~~ ze dwoch przyiaciół.

Xiąże. /: rzuca się wrospaczy = na ~~stołek~~:/ krzesło

Ach! prze,

przebog! rospacz moim kresem! — Smierć tylko — smierć sama iest do uśmierzenia bolu moiego środkiem.

Marynelli.

Ale cóż to Xciu? ...

Xiąże. /: skoczywszy ku niemu

Zdrayco! co mnie iest: pytasz się? Oto ia ią kocham! Kocham ią, więcey iak me życie! — ona albowiem iedynym tylko życia mego zamiarem. — Gdybyś„ cie wiedzieli wszyscy, których zamia„ rem było uwikłać mie w miłośno= haniebne sieci szaloney Orsyny! — Ty tylko marynelli, ty, w którego przyiaźni tak wiele pokładałem Ufnoś„ ci! — O nieszczęsny Hettore Gonza! dla tego tylko podobno że Xięciem iesteś, prawdziwych przyiaciół niemasz a„ ni mieć niemożesz. — Ty stałeś mi się nayniewiernieyszym, milcząc do ostatniego momentu na niebespie„ czeństwa, które moiey miłości zagradza, które mnie na zawsze nieszczęśliwym czyni! Jeżeli ci to odpuszcze: — Ha! na ten czas. ...

Marynelli.

Xiąże

Xiąże, niestaie mi słów na tłumaczenie się tobie; Niemogę ci wyrazić zadziwienia mego, które sprawuie wemnie odgłos, że Ty kochasz Emilię Galotti. — Przysięgam ci na wszystko co tylko może bydź nayświętszego! ieżelim cokolwiek o miłości twey wiedział, albo się dorozumiewał. — Też samę przysięgę powtórzę za Orsynę. — Ona wcale inną w podeyrzeniu miała ~~szego się dorozumiewała~~.

Xiąże

Och! to daruy żalowi memu! /: rzucaiąc się na Ramiona iego:/ Daruy Marynelli! a miey politowanie nad nieszczęsnym.

Marynelli.

Otóż Xiąże! poznaiesz skutki twey skrytości! — Mowisz że Xiąże przyiaciół niema, ani mieć może. — Gdy ie sam mieć niechcesz. — Dziś nam się zwierzasz w nayskrytszych życzeniach, pokładasz ufność swą w nas całkiem, iutro, iutro zaś tak się z nami obchodzisz, iak gdybyśmy nic o skrytościach niewiedzieli.

Xiąże

Ach Marynelli! iakżem się tobie w tym miał

miał zwierzyć, kiedym sam, sam sobie to wyznać niechciał?

Marynelli.

O! to zapewne tym mniey Emilia do„ myślać się może.

Xiąże.

Emilia! — Całe moie staranie widze„ nia się z nią drugi raz, było nadarem„ ne. —

Marynelli.

A pierwszy raz? . . . .

Xiąże.

Gadałem z nią. — Mamże ci opowiadać? — Wszak widzisz mnie w rospaczy. — pytasz się co się daley stało? — Ah, ratuy mnie, ratuy mnie ieżeli mo„ żesz! a potym dopiero się pytay.

Marynelli.

Ratować? Nadto mam wiele przed„ siewziąść ~~ciebie~~ do ratowania ciebie. — Coś Xiąże omieszkał wyznać y oś„ wiadczyć Emilii Galottcie, to teraz wyznasz Strabinie Appiani. Towa„ ry, których z pierwszey ręki nabyć nie„ można, nabywaią się z drugiey; — a z drugiey często też taniey.

Xiąże.

Szczerze to mówisz Marynelli? szczerze, czyli.

czyli...

Marynelli.

Nie inaczey Mości Xiąże.

Xiąże

Marynelli, staiecz się bez wstydnym.

Marynelli.

A do tego ieszcze chcę Hrabia z nią wyie-
chać z Kraju; trzeba więc o innych środ-
kach pomyśleć.

Xiąże

Dobry Marynelli, myśl na moię stronę,
myśl, cobyś czynił gdybyś był na mo-
im mieyscu.

Marynelli.

Między wszystkiemi rzeczami, te bym
trzymał za naymnieysze: gdybym
posiadał twe mieysce a oraz y twe
moc.

Xiąże.

Nie podchlebiay mi Marynelli, w tym
przypadku moiey mocy używać niemo-
gę. I dzisiay temu zapobierzysz Ma-
rynelli – dzisiay iuż...

Marynelli.

Dzisiay dopiero. Bo tylko rzeczom,
które się już minęły, zaradzić trudno.
— /: po krótkim zamyśleniu się:/ Pozwo-
lisz mi Wasza Xcia Mość wolności
władzy użycia? będziesz Wasza Xcia
Mość

Mość wszystko ~~approbowała~~ potwierdzać co ia zrobię.

Xiąże.

Wszystko Marynelli, co tylko do zapobieżania temu dążyć będzie.

Marynelli.

Nie traćmyż więc czasu. — Ale Wasza Xiąca Mość iedź do zamku Dolora — Droga do niego iest po pod Sabionette — Jeżeli mi się uda w tym momęcie Hrabiego oddalić, to zdałoby mi się. — Ale iednak, — ia wiem pewnie że ón wpadnie w te łapkę. — Wszak X Xiąże dla przedsięwziętego Zaślubienia będziesz ordynował posła do Massy, niech posłem będzie Hrabia, pod tą kondycyą, żeby ieszcze dziś odiżdżał; — rozumi Xiąże Pan? —

Xiąże.

Bardzo Dobrze — Przywieś go z sobą do Zamku. — Idź, i spiesz się, ia na tych miast siadam do poiazdu.

/: marynelli odchodzi :/

Scena VII.

Xiąże sam:

Natychmiast! natychmiast! — Gdzież iest? /: oglądaiąc się za portretem :/ — Na ziemi?

to

to zawiele! /: podeymuiąc:/ — Lecz wpatrywać się w ciebie, y ~~przerażać~~ rozić me serce twemi wdzięki niechcę. — /: stawiaiąc na stole:/ Dosyć niespokoynością y wzdychaniem długom się trapił, lecz bez skutku. — Mało mi zbywało do utracenia wszelkiey nadziei. — I tak, — ieżeli się Marynellemu nieuda? — Mamże się na niego iednego spuszczać? — Wpada mi w myśl.... O tey godzinie /patrząc na zegarek:/ o tey samey pobożne dziwcze bywa każdego ranku w kościele. — Co, gdybym ia się starał tam z nią mówić? Lecz dziś — dziś dzień wesela; — innemi rzeczami iey serce zatrudnione, nie nabożeństwem. — Tym czasem kto wie? chodzi tylko o przechadzkę. /: dzwoni:/ zbieraiąc papiry na stole prędko. Kamerdyner wchodzi:/ Każ zaiechać. — Jest któren z ministrów?

Kamerdyner.

Jest Kamillo Rota.

Xiąże

Niech przyidzie. /Kamerdyner odchodzi:/ Byle mnie tylko długo niebawił. —

Bo

Bo innym czasem to chętnie, – ale dziś nie. – (: szuka w papierach :) Dziecz proz„ ba Emilii Bruneschi? Dobra Brunes„ chi, gdzie twoia imienniczka. –

Scena VIII.

Xiąże y Camillo Rota (: z papierami :)

Xiąże

Chodź Rota, chodź. Oto com dziś czy„ tał, niema tak dalece nic ważnego, sam to poznasz iak rozsądzić. – Weź tylko.

Rotta.

Dobrze Mci Xiąże.

Xiąże.

Jeszcze tu iest proźba Emilii Galotty = Bru„ neschi chce mówić. – Podpisałem praw„ da już, lecz jednak, to nieiest bagatelka. Niech będzie expedyowana, albo też nie, iak sam zechcesz. –

Camillo.

Nie iak ia chcę Mci Xiąże.

Xiąże.

A cóż? Co do podpisania.

Camillo.

Dekret smierci iest do podpisania.

Xiąże.

Chętnie; day go prętko.

Camillo. /: patrząc na Xcia:/

Dekret śmierci mówie.

Xiąże.

Wszakże słyszę, — Już bym był podpisał. — Ja się spieszę.

Camillo. /przepatruiąc swe pisma

Oto daruy Wasza Xcia mość, niewziołem go z sobą; wszak można do jutra odłożyć?

Xiąże.

Można można; — Zbiray że Rotta. Ja muszę iechać. — Jutro więcey pomówiemy. /: odchodzi:/

Rotta. sam

/: trząsaiąc Głowę zbiera papiry; w odchodzeniu:/

Chętnie, Dekret smierci — chętnie, gdyby na Zaboycy iedynaka syna mego niedał bym mu podpisać. — Chętnie! chętnie! — to przeraża w skróś mą duszę — to chętnie. /: odchodzi:/

Akt II.

Scena w sali w Domu Galloti.

Scena I.

Claudia = Galloti y Pirro.

Claudia. /: wychodząc do Pirra, który z drugiey strony wchodzi:/

Ktoż

Któż tam tak spieszno przyiechał na po„
dwurze?

Pirro.

Nasz Pan?

Claudia.

Móy Mąż? Czy może bydź?

Pirro.

Ot, już wchodzi.

Claudia.

Tak niespodzianie? /: spiesząc ku niemu:/
Ach! nayukochańszy!

Scena II.

Odoardo Galotti y pierwsi.

Odoardo.

Dobrydzień ci Kochana Żono; wszak
żeś ~~się~~ tak raptownego przybycia pew„
nie niespodziewała?

Claudia.

Czy to tylko nie iest oznako niepomyś„
lności iakowey, lub przypadku?

Odoardo.

Bynaymniey bądź zupełnie spokoyną.
Wyiechałem przy dzisieyszym miłym
poranku, y wpadło mi w myśl iechać
do was, bez tego dosyć blisko. Przyie„
chałem więc bym was obaczył, y wra„
cam nazad. A gdziesz Emilia? — za„

pewne

zapewne zatrudniona ubiorami swoiemi.

Claudia.

Poszła do kościoła. – Mówiła ~~do~~ mnie, że na dniu dzisieyszym, naywięcey Boga o łaskę ma błagać; – porzuciła wszystko, wzięła swoy kwef y poszła.

Odoardo.

Sama iedna?

Claudia

I cóż to kilka kroków.

Odoardo.

Dosyć i iednego do błędu.

Claudia.

Niegniewaj się mężu kochany. – Odpoczniy moment, y ieżeli chcesz iaki posiłek?..

Odoardo.

Jak tam chcesz. Claudią! ale ona sama póyść była niepowinna.

Claudia.

A iey Pirro został się tu na odmuwienie tym którzy by iey wizyty oddawać dziś chcieli. –

Scena III.

Pirro a potym Angello.

Pirro.

Z samey tylko ciekawości zdarzę się

mel

meldować. — Co też mię się już przez tę godzinę wypytywano! — Ha, ktoś tu wchodzi:/

Angelo /: ieszcze za sceną w krótkim płaszczu, w kapeluszu na oczy na sunionym:/ Pirro! Pirro!

Pirro.

Znaiomy iakiś. — /: Angelo wchodzi y płaszcz otwiera:/ O Nieba! Angelo! Ty to?

Angelo.

Jak widzisz. — Chodziłem dosyć długo około domu chcąc z tobą pomówić choć parę słów.

Pirro.

I ty odważasz się ieszcze pokazywać na widok? wszak po ostatnim twym zaboystwie nadgroda ~~pieniędzy~~ za twoie głowę obiecaną.

Angelo

Wszak ty przecie tych pieniędzy zyskiwać nie zechcesz?

Pirro.

Czegoż chcesz? proszę cię nie czyń mię tylko nieszczęśliwym.

Angelo.

Czy nie tym? /: pokazuie mu worek z pieniędzmi:/ Weś, to dla ciebie.

Pirro.

Dla

Dla mnie?

Angelo.

Zapomniałeś? o Niemcu twoim dawnym Panu?...

Pirro.

Cicho, niegaday o tym.

Angelo.

Któregoś ty nam w Podruży do Piza w sieci zprowadził. —

Pirro.

Żeby nas tylko kto niesłyszał.

Angelo.

Wzieliśmy od niego tagże kosztowny sygnet. — Niewiesz ty o tym? — Ten tak był kosztownym żem go prędko spieniężyć nie mógł, dla podeyrzenia. — Nakoniec mi się udało. Wziąłem 100 Pistollow, oto część dla ciebie. ~~[illegible]~~ weś.

Pirro.

Ja nic niechcę, weś wszystko.

Angello.

Dobrze y tak ieżeli ci zarówno nosić głowę, albo ią utracić. /: chcę chować ~~głow~~ worek:/

Pirro.

No to day. /: bierze go:/ Jcóż tedy, dla tegoś ~~tylko~~ ty mnie tylko odwidził?

Angelo.

Jcóż, niezdaie ci się to dowiary podobne?

Szubr

Szubrawcze! sądzisz że niemamy tyle czu„
łości, aby każdemu zasługę nadgro„
dzić. — Może przeciwnie u was poczci„
wych ludzi iest zwyczaiem, — u nas zaś
nie — Bywaj zdrów. /: iakby chciał odeyść
y powraca :/ Mam cię się spytać — Przy„
biegł tu stary galotty sam do Miasta
tak prędko, czego on chce?

Pirro.

Dla spaceru. — Jego Córka dziś popołu„
dniu we wsi z którey on przyiechał bę„
dzie zaślubiona Appianiemu. On z
niecierpliwością oczekuie czasu tego.

Angelo.

A prędko poiedzie nazad?

Pirro.

Jak tylko ciebie tu obaczy, gdy ieszcze„
dłużey zabawisz. — Wszak ty przecie
niemasz nic do niego? Ostrożnie z nim.
Bo to człowiek...

Angelo

Nieznam że go? niesłużyłem że pod
nim?.. Jednak gdyby się tylko od nie„
go wiele spodziewać można. — Kiedyż
odiadą młodzi?

Pirro

Pirro.

Około południa.

Angelo

Czym że poiadą?

Pirro.

Jednym poiazdem; w nim Matka, Córka, Hrabia, y dwoch przyiaciół za swiadkow z Sabionetti.

Angelo

A służących też wiele?

Pirro.

Procz mnie tylko dwoch, ia zaś ~~w~~ przodem na koniu.

Angelo.

To dobrze — Czyim Ekwipażem poiadą?

Pirro.

Hrabiego.

Angelo.

To źle, bo tu tęgi kuczer y Forys.

Pirro.

Ale coż chcesz! — Czyż ci nadgroda ta kilka kleynotow co ma Panna Młoda za twoią pracę...

Angelo.

O! to mi panna młoda nadgrodzi.

Pirro.

I tey zbrodni ia mam bydź uczęstnikiem?

Angelo.

Wszak ty przodem na koniu poiedziesz? iedź, a nieobzieray się...

Pirro.

To bydź niemoże!

Angelo

Angelo.

Co, możebyś chciał świętoszka udawać? — Gałganie! — Mnie się zda, że mię już znasz, aieżeli by choć iedna okoliczność inaczey poszła, iakeś mi oznaymił, to dopiero mię lepiey poznasz.

Pirro.

Lecz, przebóg Angelo!

Angelo.

Jeżeli co opuścić niebędziesz mógł to czyń. (: odchodzi :)

Pirro.

Jeden tylko palec odday Diabłu a już ~~tylko~~ Ha! ~~Jak cię ~~ [illegible] ~~iedn~~ ~~włosek dostanie~~ iesteś całym Jego ~~diabeł dostanie~~, ~~iesteś iego nawieki!~~ ~~Ja nieszczęśliwy~~! Ah Ja nieszczęśliwy.

Scena IV.

Odoardo y Claudia=Galloti. i Pirro.

Odoardo.

Jakże ona długo się bawi. —

Claudia.

Jeszcze moment Odoardo, bardzo by żałowała, gdyby go omieszkała.

Odoardo.

Jeszcze muszę się z Hrabią widzieć. — Z niecierpliwością oczekuię momentu, abym go synem mym nazwał. — Nadewszyst-

ko

185

Emilia Salloti

Tragedia

z niemieckiego tłumaczona.

Osoby.

Emilia Galloti.

Odoardo, Claudia } Galotti. - Rodzice Emilii.

Hektore Gonzaga, Xięcia Guastalli.

Marynelli, Szambelan Xięcia.

Kamilla Rotta, Sekretarz Xięcia.

Conti. Malarz.

Hrabia Appiani.

Hrabina, Orsina.

Kamerdiner Xięcia.

Pirro Sługy Odoarda.

Sługy Marynellego.

Angelo.

Akt I.

Scena I. /: Gabinet Xięcia.

/: Xiąże przy stoliku pełnym papierow i listow, niektóre przeglądaiąc. –/

Skargi, same Skargi! prożby same tylko prożby –! Nudne zatrudnienia; a przecież nam zazdroszczą! mniemałbym, że na ten czas dopiero, zazdrościć by nam można, gdybyśmy wszystkim pomoc y wsparcie dać mogli. – Emilia! /: odwiraiąc prożbę y patrząc na podpis:/ Emilia! – Lecz Emilia Bruneschi – nie ~~Emilia~~ Galloti – J czegosz ~~dziś~~ rządza ta Emilia Braneschi? /: czyta:/ wiele rządza, nad to wiele – a ponieważ ~~nak~~ ~~ona~~ zwie się Emilia. ~~A~~, ~~to~~ ~~iest~~ dosyć na uskutecznienie iey żądań. /: podpisuie, dzwoni na co wchodzi Kamerdiner:/ – ~~Wszak żaden~~ nie iest ieszcze żaden z Ministrów w przedpokoju?

Kamerdyner.

Żaden do tych czas.

Xiąże.

Nadto rano wziąłem się do prac, przy

tak

tak miłym poranku. Wole raczey trochę ~~wyjechać~~ przejechać się. Margrabia Marynelli poiedzie zemną; ~~każ mu się stawić~~ zawołay go: /Kamerdyner odchodzi:/ Nie mogę już więcey pracować. — Byłem dosyć spokoynym, jak sobie wyobrażam, dosyć spokoynym lecz dla ujęcia mi słodkiey spokoyności iedna nędzna Brunschi Emilią nazwać się ~~musiała~~ śmiała —

Kamerdyner /: wchodząc:/

Po Margrabiego już posłaną. Ale oto list od Hrabiny Orsyna.

Xiąże.

Orsyna? Położ go.

Kamerdiner.

Sąfer iey czeka.

Xiąże.

~~Ja iey~~ odpiszę iey ieżeli tego będzie potrzeba. — Gdzież Ona iest? w mieście, czyli na wsi?

Kamerd.

Wczoray dopiero przyiechała do miasta.

Xiąże.

Tymcigorzey — lepiey; chcę mówić, bo tym mniey ~~nie~~ potrzebuie Saufer czekać na respons. —

Kamerdyner /: odchodzi:/

Luba Hrabiną! /: z złością ~~krzywą~~ biorąc list w ręce:/ tak dobrze iak gdybym go czytał. /: rzuca list:/ tak to, mniemałbym że ią kocham,

y

ycóż, niemożna mniemać? Może y to
bydź; y prawda żem ią kochał — lecz
ia! — Kamerdyner /: wchodząc :/
Malarz Conti prosi W. Xc. Mść o audiencyą
E. — Xiąże
Conti? niech przyidzie — przecież myś-
li mi ~~przerwie~~. rozerwie

Scena II.

Conty i Xiąże.

Xiąże
Dobrydzień ci Conti. Jak się masz? iaka
~~iest twoia sztuka~~? ci się powodzi w twey sztuce

Conti
Sztuka chleba szuka Mości Xiąże.

Xiąże
Nie powinnaby przynaymniey w moim ~~kra-~~
~~ju~~ małym państwie niepowinna, — lecz
konieczną iest rzeczą, ażeby Artysta chęć
miał do pracy. Conti.
do Pracy Mości Xiąże? Praca tylko artyście
ukontentowanie przynieść potrafi, lecz zby-
tnia praca czyni go nieużytecznym na
potym. Xiąże
Nie mówię ia o zbytniey pracy, lecz o ma-
łey połączoney z pilnością — Wszak i te-
raz

teraz nie przychodzi ~~Conti~~ Conti próżno.

Conty.

Przynoszę Xięciu Panu portret podług rozkazu, a drugi mimo rozkazu, dla tego że widzenia godzien.

Xiąże.

Ow iest-że przypomnieć sobie niemogę...

Conti.

Hrabiny Orsyny.

Xiąże.

Prawda, ~~kazałem~~ mieć chciałem; lecz już od dawna go

Conti.

~~Damy~~ Piękności nasze nie łatwo ~~się daią~~ zawdy się do odmalowania. Ledwie raz ~~przed trzema~~ w trzech miesiącach odważyła się Hrabina do odmalowania usiąść.

Xiąże.

Gdzież są te portrety?

Conti.

W przedpokoju; zaraz ie przyniosę.

Scena III.

Xiąże sam.

Jey portret — czy nie sama tylko — a może ia znaydę toż samo w portre-

cie

cie, co w osobie już niewidzę. — lecz niech
ce ~~ia~~ na to uważać — Natrętny Malarz
może bydź że go przekupiła, — a gdyby i jak
że on inny ~~portret~~ obraz, innemi kolorami
wymalowawszy serce moie chcę zaiąć no-
wemi powaby. — Prawdziwie byłbym
wesoł! — Gdym ią kochał, byłem spo-
koyny, teraz przeciwnie się dzieie. Lecz,
nie, — nie; tak mi iest lepiey. —

Scena IV.

Xiąże y Conti.

Conty. /: z portretami z któ-
rych ieden opiera o stołek:/ Zważ Mości Xiąże
ograniczenie naszey sztuki, Naypowabniey-
sze piękności, częstokroć pędzlem wyobrażo-
nemi bydź niemogą. — Niech wasza X me.
tutay stanie.

Xiąże /uważaiąc:/

Pięknie Konty — bardzo pięknie. Portret
ten żywą iest oznaką stopnia twey dosko-
nałości, — lecz podchlebnie, niezmiernie pod-
chlebnie. —

Conti.

Oryginałowi temu, sztuka nasza wdzię-
ków przydać niezdoła, dosyć wiele że
ie kopiować potrafiła.

Xiąże.

Wszystko co tylko sztuka z wypukłego
y

czola y
z bystrych Ucz Meduzy, dla wdzięków
Hrabiny zrobić moie, ty Conty zrobiłeś, Ży„
chę przemieniłeś w powagę, urąganie
się w wdzięczny uśmiech, zgoła chyt„
rą owe postać, w łagodne ~~przemieni„~~
~~łeś [illegible]~~ przymioty y wdzięki, zupeł
nie przemieniłeś.

Conti.

Mości Xiąże! My maluiąc portrety sto„
suiemy się, do ułożenia tych, którzy ie
nam malować rozkazuią; a przyda„
iąc portretowi wdzięki miłośne, chcemy
aby ią tylko miłośnemi ~~oczy~~ krytyko„
wano oczyma

Xiąże.

Ha Conty – dla czego żeś miesiącem prę„
dzey nie przyszedł? – Weś ten na stronę
a pokaż drugi, ~~co wczoraj iest~~? – bo
wyobraża

Conti. /: biorąc :/

Tagże portret białogłowski. —

Xiąże

Ledwie bym się niezałożył Conti, że to two„
iey amantki: /Malarz obraca portret:/ Ach!
co widzę! twoież to dzieło Conti, czyli
mego wyobrażenia y Fantazyi? – Emi„
lia Galotti. — Conti.

Jak to Xiąże y ty znasz to Bóstwo?

Xiąże. (w zapomnieniu patrząc na portret:)

Przed kilko niedzielami widziałem ią z matką, potym widywałem ią częściey w mieyscach świętych, właśnie do obcowania z nią nieprzyzwoitych. Jey Oyca znam tagże, lecz on nieiest moim przyiacielem, On naybardziey prawom moim na Sabionette zprzeciwiał się. — Stary Żołnierz; dumny y nieużyty; z resztą zaś poczciwy y dobry

Conti.

Ale cóż Xiąże ~~w zmiankuie~~ wspomina Oyca, tu mamy iego tylko Córkę.

Xiąże

Ah! co za żywe iey postaci wyobrażenie!

Conti.

Wewnętrzne twe uczucia Xiąże, które ci widok ~~twego~~ portretu sprawuie, łatwo mi z twey twarzy wyczytać...

Xiąże (: zminą zimną:)

I tyż to Conty Emilią Galotty za naypierwszą piękność Miasta naszego trzymasz; prawda że iako malarz naypewniey o pięknościach sądzić możesz.

Conti.

Nie od nas Mości Xiąże piękność poznawać uczą się, własne każdego uczucia,

niepa

+ do Klasztoru, niech idzie kto się od nas pię-
knośc poznaway uczy. + To
niepotrzebuię malarskich pochwał. ~~Ale ia~~
iednak Xięciu iako malarz powien, żem
naywiększe w życiu czuł ~~ukontentowanie w ży-~~
~~ciu przy odmalowaniu~~ malując Galotty. Ta Gło-
wa, ta twarz, te Czoło, te oczy, ten nos,
te usta, ta broda, ta szyia, Piersi,
wzrost, ta talia, od tąd dla mnie nauką są ~~zbiorem~~ niewieś-
cey urody. ~~Jeden~~ Portret przy którym
siedziała w ziął iey bycie, ~~lecz ta ko-~~
ten zaś iest kopią pierwszego.
~~pia~~.

Xiąże (: prędko ku niemu się obracaiąc :)

No Conti czy ~~nie odmówisz mi ią~~ — czy
nie zamowione iuż
niech służy JW. Xiążęcia.

Conti.

~~Jest dla Xięcia~~ ieżeli ~~się podoba~~ w twym
guście bydź go sądzisz

Xiąże.

~~Podoba się~~ w mym guście (: z usmiechem :) Wybor urody niewieściey
— czysz można wątpić? Ten zaś portret weź
z sobą y każ do niego ramy zrobić.

Conti.

Bardzo Dobrze. Tak piękne tak bogate
Tłumacza zdobyć się może. Xiąże ~~ja~~ na jakie tylko ręka +
Niech będzie zawieszony w Galeryi. Ten zaś niech się
~~Niech zrobi iak naypięknieysze y naybogatsze~~
tutay zostanie, chcę go mieć przy sobie
— Dziękuię ci Conti za te portrety; twa sztu-
ka w moim państwie dopóki tylko moim
bydź nie przestanie zawsze będzie w poważaniu
— Poszley do mego Kassyera Kwit, za którym
ci za obydwa portrety tyle wypłaci ile bę-
dziesz żądał. (: Conti odchodzi z ukłonem :)

Scena V.

Xiąże sam.

Ile będziesz rządał — /do portretu obrócony:/ śliczne dzieło ręki ludzkiey, Ciebie cenić y opłacić trudno! — i iest że to istotną że ia cię posiadam, któż iest godnym posiadania ciebie? — Kunsztu natury oznaką! — ~~Cen ią iak naywyżey~~ co żądasz za niego podciwa Matką. ~~Cen ią~~ co żądasz gniewliwe ponury bycze! Naychętniey ja cię Bogiem kupię od ciebie samey. ~~Ceniąc ią tylko~~. ~~Ja ią kupię naychętniey~~ — Te oko pełne wdzięków y wspaniałości, Te usta słodkim uśmiechem do mówienia otwieraiące się! Te usta! — /ktoś idzie. /: obraca portret do ściany:/ Zapewne Marynelli; o gdybym go był niekazał wołać iak mile bym ten ranek był przepędził.

Scena VI.

Xiąże y Marynelli.

Marynelli.

Daruy Wasza Xcia Mość, ~~iem~~ żem się spoźnił, z powodu, ~~żem się~~ iż tak rannego rozkazu spodziewać się niemógłem Xiąże

Miałem ochotę wyiechania, ranek był bardzo miły.. Ten już minął, y ia też ochotę ztraciłem. /: po krótkim milczeniu:/ Cóż nowego Marynelli? — Marynelli.

Nic niewiem, iak tylko że dnia wczorayszego

-szego Hrabina Orsyna przyiechała.

Xiąże.

Oto iest iey dobrydzień, (zkazuiąc na list.) a mo-
że co innego. — wcale nieiestem ciekawy. —
niemówiłeś też z nią o tym.

Marynelli.

Niemam Mości Xiąże tyle względow u niey a-
żeby mi się zwierzać miała, ale ieżeli będę
miał kiedy kredyt u Damy którą wasza
Xcia mość szczerze kochać będziesz, Xiąże.
na ten czas. . .

Xiąże

Blisko moie zaślubienie się z Xiężniczką
de Massa, wyciąga ażebym wszystkie te
z nią intrygi
~~powikłaną z nią rzeczy zupełnie~~ ~~z nią~~ zakoń-
czył.

Marynelli.

A, ieżeli by to nastąpiło to Orsyna natu-
ralnie z swego losu musiałaby tak kąten-
tno bydź, iak Xiąże ze swego.

Xiąże.

Los moy nieznośnieyszym mi będzie. Moie
serce będzie ~~tylko~~ ofiarą interessow Kraju
mego. Ona zaś swoie tylko nazad odbierze.
nie zaś pomimo woli uczynić swego ofiarę

Marynelli.

Nazad odbierze? — Jak gdyby Hrabina przy
przyszłey Małżące, którą nie miłość lecz

polityk

polityka brać każe, mieysca już więcey mieć niemogła? —

Xiąże.

Jakto Marynelli, ty chcesz aby życie mo„ie zbrodnią skażoną, niespokoyność co mo„ment scigała?

Marynelli.

Ja Mości Xiąże. — O niemieszay mie Wasza Xcia mość, z tą nierozeznaną kobie„tą, którey słowa ia iedynie z politowania powtarzam. — Dnia wczorayszego praw„dziwie z tym proiektem mię zpotkała, na co ztruchlałem. Zdawało się z początku iakby o okolicznościach swoich mowić wca„le niechciała; wzięła na się postać powol„ney y oboiętney. Ale, w nayoboiętnieyszych dyskursach wydała się z swoiemi serca uczuciem, z nayweselszą miną mówiła o rzeczach melancholicznych, a o rzeczach nayśmiesznieyszych, w tonie nader posęp„nym, wzięła się potym do książek. Ja się słusznie obawiam żeby...

Xiąże.

Nie sądzę iednak Marynelli, żebyś mie chciał z nią znowu iednać, bo gdy ona z miłości

zmysły

zmysły traci, to by ie y bez miłości prędzey lub pozniey straciła. — Ale dosyć o niey! — mówmy o czym inszym. — Co też się dzieie w mieście? —

Marynelli.

Tak dobrze iak i nic, bo, że zaślubienie Hrabiego Appianiego nastąpić ma to tak dobrze iakby nic. ——

Xiąże

Hrabiego Appianiego? a z któroż to? — Mnie nawet o zaręczynach iego słyszeć się nie zdarzało.

Marynelli.

Cała rzecz była w sekrecie do tych czas. — Będzie się Xiąże smiał — Ale tak to zawsze nadto czułym Miłośnikom! — Miłość sobie z zaślepionych robi igrzysko. — Dziewczyna bez maiątku bez honoru zaślepić potrafiła — przyodziana Maską Cnoty, Czułości, y Dowcipu, y tym daley.

Xiąże.

Kto się Ponęcie, Niewinności y Urody bez zastanowienia podaie, temu można zazdrościć, lecz można go y wyśmiać. — I iakże się zwie ta uszczęśliwiona? — Bo z tym wszystkim iest Appiani. — Ja wiem że ty go Marynelli niecierpisz, ani też on ciebie. Z tym wszystkim, iest

ów

ów młodzieniec szacunku godnym, iest przy-
stoycy, maiętny y ma swą znaczenie w kraju.
Ja życzę sobie lepiey go poznać, y pomyś-
le o tym.

Marynelli.

Jeżeli tylko niezapoźno. — Bo iak słyszałem
to iego przedsięwzięciem nie iest, szczęścia na
dworze szukać; chce się wynieść z swą u-
kochaną na doliny Piemontu, y polować
tam na dzikie kozy po Alpeyskich górach.
— Czyż może co lepszego uczynić? Bez tego
zamknięty ma już przystęp, do domów zna-
czniey szych, przez swóy nierozsądny związek.

Xiąże.

Och! zwaszemi znaczniey szemi Domami!
Gdzie ceremonie, przymus, nudzenie się, a
nakoniec często y niedostatek pa~~nien~~nuie. — Ale
powiedz że mi, kto iest ta, którey on tak
wielkie czyni ofiary?

Marynelli.

Nieiaka Emilia Galotti.

Xiąże

Jak Marynelli? nieiaka?....

Marynelli.

Emilia Galotti.

Xiąże

Emilia

Emilia Galotti? to bydź niemoże.

Marynelli.

bez wątpienia
~~Alta~~ Mości Xiąże.

Xiąże.

Nie marynelli, mówię ci; to bydź nigdy niemoże; ty mylisz się w nazwisku. Dom Galotti iest znaczny; Galotti iakoś bydź może, ale nie Emilia Galotti, nie Emilia!

Marynelli.

Emilia — Emilia Galotti.

Xiąże

Nareszcie, bydź to może, że iest iaka Gallo„ty którey imie Emilia, — bez tego Mu„witeś nieiaka Emilia Galotti — nieia„ka — O prawdziwey Emilii Człek nie„roztropny y podły takby tylko mógł mówić.

Marynelli.

Mości Xiąże! — Xiąże Pan mówisz w wiel„kim uczuciu. — Znasz że wasza Xcia Mość iaką Emilię?

Xiąże.

Ja mam się pytać marynelli, nie ty! — Emilia Galloti? Córka Półkownika Galloti przy La„bionecie!

Marynelli.

Ta sama

Appiani Przyjaciele moi wymagają koniecz-
nie abym Xięciu o moim ożenieniu
nadmienił, nim go do skutku przy-
prowadzę — Oni wprawdzie mowią iż
nie jestem obowiązany: lecz dla niego
uszanowanie wymaga tego — Ja zaś
byłem dosyć słabym bym im mógł
to przyrzec. owszem chciałbym
przy ~~tem~~ nim zostać.

Claudia (z gniewem) Przy Xięciu

Scena 9ta

Pirro, potym Marynelli y pierwsi.

Pirro, Pani, — Margrabia Marynelli, iest na
dziedzińcu, y pyta się o Pana Hrabiego.

Appiani O mnie?

Pirro Otoż sam iest (: otwiera drzwi y odchodzi :)

Marynelli, Przepraszam Mościa Dobr: Mości
Hrabio byłem w domu WPana, y dowiedziałem
się że WPana tu zastanę, mam pilny Interes.
Mościa Dobr: damy WPani Dobr: w kilku
minutach z konczemy

Claudia: Ktore ia niechcę przydłużać (: odchodzi :)

Scena 10a

Marynelli y Appiani

Appiani ~~Oto Mini~~ Jcoż tedy?

Marynelli. oto przychodzę od Xięcia –

Appiani Jestem do usług Xięcia

Marynelli Chluby to dla mnie wielko że ia WCPanu o tak wielkiey Xięcia łasce oznay mię ~~mam~~ chybabyś Hrabią w mey osobie niechciał uznać iednego z nayszczerszych ci Przyiaciół –

Appiani ~~bez Długich~~ tylko o rzeczy proszę oto.

Marynelli Więc – Xiąże ~~mu~~ przymuszonym iest zaraz, w okolicznościach zaślubienia swego z Xiężniczką posłać do Xięcia Massony posła pełnomocnego. – Długo się wahał w obraniu go.

Akt 3.

Theatrem iest przedpokoy Pałacu Xiążęcego

Scena 1.

Xiąże. Marynelli.

M: Darmo: odrzucił ofiarowany mu honor z naywiększą pogardą.

X. Y na tém że się ma kończyć? tak że to rzecz idzie? więc dziś ieszcze Emilia Jego? M. Podług wszelkich pozorów.

X. Tylem sy z twego obiecywał domysłu! Kto wie iakeś się z tém sprawił? Jeżeli kiedy rada nierozsądnego iest dobrą, rostropny powinien ią uskuteczniać. Nad tém trzeba mi było zastanowić się.

M. Otóż mam Nadgrodę! X: A za coż nadgrodę?

M. Żem za tą mę życię na sztych wystawiał — Gdym widział, że ani serio ani żartem Grafa wzruszyć nie można do przełożenia sławy nad związki małżeńskie, przedsięwziołem go roziątrzyć, powiedziałem mu słowa na które się zdumiał. Łżyć mię począł: a ia żądałem zadosyć uczynienia, a to na tych miast. — Rozumiałem że albo on, albo ia padnę: Jeżeli on, to asza wygrana: Jeżeli ia to muszę uciekać, a Xiąże przy aymiey czas zyska.

X. Toś miał uczynić Marinelli?

M: Ha! trzeba przewidywać, ieżeli tak nierozsądnie gotowi iezdeśmy, dla możnych wystawiać się, trzeba przewidywać iak pamamiętni Na to bydź mogą —
X. A Graf? wszak mówią że niedaie cy tego dwa razy powtarzać.
M. Jak się uda, bez wątpienia — Któż by mu to przebaczył? Odpowiedział że dziś coś ważniejszego ma do czynienia, y na 8 dzień po weselu odłożył.
X. Z Emilią Galotti! Ta myśl mię do szaleństwa przywodzi! — Y na tém opuściłeś go, przychodząc chełpić się; żeś twe życie odważył, żeś go mię poświęcił. przeznaczył usłudze.
M: Cóżem miał więcey czynić. X. Więcey, albożeś co uczynił?
M. Pozwól przecie Miłościwy panie posłuchać coś sam dla siebie uczynił — Miałeś szczęście z nią mówić w Kościele — Jakeś się z nią naradził?
X. Z uciskiem Aż nadto Ciekawości! Którę iednak zaspokoić muszę — O, wszystko szło podług życzeń — Niepotrzeba żebyś się więcey trudnił, moy zbyt usłużny przyiacielu! Więcey iak w połowie moie przewidziała żądanie. Niezbywało mi, tylko ią wziąść (: o ziebie y z Rozkazem:) Teraz wisz coś chciał — y możesz poyść! —

M. Y możesz poyść! — Tak tak; tu koniec piosnki!
y byłby chociażbym co niepodobnego przedsiebrał —
Niepodobne, mowię? Niekoniecznie: ale smiałe
— Jeżeli byś my narzeczoną w ręku mieli: to bym
ręczył że nie z wesela.
X. Ah! za co by ten człek nie ręczył. Dać mu
tylko ma gwardią, zasadzkę by zrobił przy gościncu,
sam o pięćdziesiąt napadłby na powóz, y porwawszy
ią Dziewczynę przyprowadził by mi ią z tryumfu.
M: Porwanie, czasem niema gwałtu podobieństwa
X. Żebyś to umiał, uczynić niepotrzeba by ci tak wprzod
długo gadać.
M. Ale o wypadku niemożna ręczyć — trafunek
iaki stać się może
X. A! moy iest zwyczay ludzi do odpowiedzi za
to pociągać czego odwrocić niemogą
M. Więc, Miłościwy Panie — (: słychać wystrzał,
daleka:) A to co? — Czym się nie przesłyszał, Czymiło-
sciwy Pan także wystrzału niesłyszał? Jeszcze
ieden!
X: Co to? co się tam dzieie
M: Jak P: rozumi? Jak też, żebym był czynnieyszym iak
Pan sądzi? —

X. Czynnieyszym? Mowże tedy
M. Krótko: to się dzieie o czym mowiłem cem powiedział.
X. Czy można?
M. Niech tylko Xiąże niezapomina nato o czym mię dopiero upewniał — Jeszcze raz mam słowo —
X. Ale rozporządzenia tak są —
M. Jak tylko bydź mogę — Dopełnienie iest ludziom powierzone na ktorych się spuscić mogę — Droga idzie po pod sam parkan zwierzyńca — Tam iedna część miała napaść, pod pozorem rabunku na powoz. A druga część wypadnie zwierzyńca, przy ktorey moy służący iest, iak by na pozor ratunku napadnionym. Podczas rozprawy ktorą niby obydwie strony rozpoczną, porwie moy służący Emilią, iak gdyby ią chciał ratować, y do zamku przez zwierzyniec przyprowadzi — Taka iest umowa — Coż na to Mości Xiąże?
X. Osobliwszym sposobem przerażasz mię — Tęsknota mię obeymuie (: Marynelli przystępuie do Okna :) Na co się Wpan patrzysz.
M. Tam muszi bydź! — Nieinaczey! — y maszka dopiero popędziła po pod parkan — Bez wątpienia mię o wypadku uwiadomić — Oddal się miłościwy Panie

X. Ah Marynelli —
M. Nieprawdaż? niewiele żem teraz zrobił? a pierwey za mało?
X. Ale nie. Ale ia przy tym wszystkim niepoznaię
M. Niepoznaię? — Mości Xiąże, oddalay się czym prędzey — maska niepowinna cię widzieć.
(Xiąże odchodzi)

Scena 2ga

Marynelli a potem Angelo

M. (Idąc znowu do okna) Tam powraca powóz zwolna do miasta — Tak pomału? a w każdych drzwiczkach służący? Te znaki niepodobaią mię się — Może się sztuka na poły udała — może zranionego wygodnie prowadzą — a nie zabitego — Maska zsiada — To iest sam Angelo — Ton zapamiętały smiałek! — Kiwa na mię — musi bydź pewien swey sprawki — Tak to Hrabio niechciałeś do Massy, a teraz dalszą masz podróż — Któż cię tak nauczył małpy znać? (Ku drzwiom idąc) teraz toś wykwintny — No, cóż tam Angelo?
Angelo. (Ktoren maskę zdiął) Idź że WP. Mości Podkomorzy! Zaraz ią przyprowadzą
M. A z resztą iak się też stała?

A.

A: Zdaie się że dość dobrze.
M: Cóż się z Grafem stało?
A: Do usług! tak tak! — ale coś musiał zwie-
trzyć — bo niebył wcale nieprzygotowany ni —
M: Mów prędko co mi masz mówić! czy iuż zabity?
A: Żal mi tego dobrego Pana.
M: Nasci za twe miłościwe serce. (: daiąc worek z złotem :)
A: Już po mikołaiu: ktoren pospołu kapieli przy-
płacił.
M: tak? szkoda z obóch stron?
A: Mogłbym płakać tego ~~nie~~ szlachetnego młodzie-
ca — chociaż to (: ważąc worek ręką :) część czwartą mi
wetuie: gdyż ia iestem iego dziedzicem, ponieważ mie-
łem się Jego. To iest naszę prawą, tak dobrę iak
tylko mogło bydź kiedy utworzone dla wiary y
przyiaźni. Ten Mikołay z Podkomorzy —
M: Jy z twoim Mikołaiem! — Ale Hrabia? Hra-
bia!
A. Do Kata! Hrabia dobrze iął się do niego
a ia do Hrabiego! — Padł, y ieżeli żyw do
Kalety wsiadł, to na mą cnotę żywo z niey niewysiędzie

M: Czyli to tylko prawda?
A: Do rzecz niezawodna, niepotrzebuiąca zwiadów. Masz Pan ieszcze co do rozkazania? Podroż moia iest daleka, dziś chcemy bydź za Granicą.
M: No to idź.
A: Jeżeliby co przypadło Mości Podkomorzy — WP. wiesz gdzie się o mnie można dopytać. Co inny ty uczynie do wierza, dla mię też będzie łatwe do wykonania bez wszelkich czarów. A rzetelnieyszy iestem nad innych. odchodzi
M: To y Dobrze — Nie zewszystkiem — fuy Angelo! takiem bydź Partaczem — Drugiego wszakże był godzien wystrzału — A iak się może teraz Męczy, ten biedny Graf! fuy Angelo! to znaczy okrutnie swe prowadzić rzemiosło, y partolić — Ale o tem Xiąże niepowinien wiedzieć ieszcze. Sam musi znaleść iak mu ta śmierć iest pożyteczna — Ta śmierć — coż bym dał zapewność.

Scena 3

Xiąże. Marynelli.

X. Oto idzie ulicą. Spieszy przed służącym. Boiaźń zdaie się uskrzydlać iey Nogi. Nie musi się niczego domyślać. Zdaie się iey iż ma się tylko przed Rozbóynikami schronić — Ale iak długo to trwać może?
M: To iednakże ią mamy.

X: Y niebędziesz ia matka szukać? Niebędziesz Jey
Hrabia śledził. Coż z nas wtedy będzie? Jakże mam
ią ~~po~~ zatrzymywać Jm.
M: Na to wszystko w prawdzie, niemogę odpowiadać
Ale potrzeba daley patrzać. Uspokoy się Mildni-
wy panie — Pierwszy krok trzeba iednak było uczynić.
X: A na coż? gdy go wzad cofnąć trzeba.
M: Może y nie — Tysiączne są ~~okoliczności~~ rzeczy na ktore
się spuszczać można — Niezapomina też Xiąże
nayprzednieyszey —
X: Jak mam zapominać, o czym mem pewnie
ieszcze niemyślał. Nayprzednieyszey. Coto iest?
M: Sztuka przypodobania się, na ktorey
Xiążęciu kochaiącemu się niepowinna zbywać.
X: Niepowinna? oprocz gdzie mu iey naypotrze-
bniey. Ja iuż dzisiay tey sztuki zbyt złą uczy-
niłem probę — Wszelkiemi podchlibstwy y za-
klinaniami, niemogłem na niey żadnego wydusić
słowa. Niema, zgnębiona y drżąca stała, iako
zbrodniarka wyroku swey czekaiąca z guby
Jey pomieszanie tkneldynie, drżałem pospołu.
y zakończyłem prozbą o przebaczenie. Zale-
dwie

ledwie teraz z nią mowić odważę się — Przynaymniey
iey wstępowi niechcę bydź przytomny — WP mu-
sisz ią przyiąć. Ja będę zbliska słuchał iak
~~się~~ to poydzie, y przyidę gdy się lepiey osmielę —

Scena 4ta

Marynelli. a potem sługa Jego Batista z Emilią.

M: Jeżeli go tylko niewidziała upadaiącego? lecz
nie, gdy tak prędko pobiegła — Przychodzi. Ja
także niechcę ~~bydź~~ pierwszym iey pod oczy podpa-
dać (: Ukrywa się w kąt sali :)

Batt. Tu Tu. M. Dobrodziko —

Emili: (: bez tchu :) Ah! Ah! Dziękuię ci Moy Przyia-
cielu. Dziękuię — Ale Boże — Boże! gdzie iezdem?
Y tak sama iedna? Gdzie moia Matka? gdzie zo-
stał Hrabia? Zapewne za mną idą? tuż w tę tropy?

Bat: Takbym sądził —

Em: On tak sądzi? on o tem nie wie? On ich niewi-
dział? — Czyż w samey rzeczy za nami niestrzelono

Bat: Strzelona? otto —

Em: Zapewne! Ato zapewne moę Matkę albo Hrabiego
trafiło.

Cielec

B: Ja zaraz za niemi póydę —

E: Niebożemię — Ja chcę ia muszę wraz iść: chodź moy Przyiacielu

M:

M: /: raptem wchodzi iakby dopiero przychodził/ Ah moia Pani
Coż za nieszczęście, czyli szczęście, lub też szczęśliwe nieszczę-
ście sprawia nam ten honor —
Em: /: z zdumieniem:/ Co? WP tu Moy Panie? — Więcem
ia u WPana — Daruy WPan M Podkomorzy — Nie-
daleko napadnienie byliśmy od rozboynikow, tam
dobrzy ludzie przyszli nam na pomoc, a ten uczci-
wy człowiek wyiął mię z poiazdu y przyniosł
mię tutay — Ale lękam się na widok tu ma bydź
uratowana. Moia Matka iest ieszcze w Niebez-
pieczeństwie — Za nami ieszcze do tego strzelo-
no — Może iest zabita — a ia żyię? Daruy WP
muszę iść znowu tam, gdziem zostać miała
M: Uspokóy się WP Dobrą. Wszystko iest Dobrze;
Zaraz będą przy WPannie te ulubione osoby,
dla ktorych tyle czułey znosiłeś obawy — Tym
czasem Battista idź, biegay: Może niewiedzą
gdzie ta panienka iest. Możeby ią szukali w bu-
dowach ogrodu tego, bez odwłoki tu ich prowadź.
Em: Zapewne! Są wszyscy uratowani? nic że się Im
niestało? Ah iakiż to dzień, Jakiey dzisieyszy dzień stra-
chu

chu iest dla mię — alebym niepowinna tu zostawać;
powinnabym na przeciw niem pospieszyć
M: Ale na cóż to MDobu bez tegoż WPanna bez tchu y
sił, lepiey odpoczniy WPDobę, y bądź łaskawa wnijść
do pokoiu gdzie iest więcey wygody — Ja bym się
zaliczył, iż Xiąże sam iest koło drogocenney szan-
nowney Matki WWPDobę iest, y Ją WP: prowadzi.
Emi: Kto WPan mówisz?
M: Nasz Miłościwy Xiąże sam.
Emi: /: zbyt pomieszana :/ Xiąże?
M: Pobiegł na pierwsze doniesienie WPannie na
pomoc — iest zbyt zagniewanym, że na taką zbro-
dnię tak blisko niego, pod Jego prawie oczyma
śmianą się odważać. Kazał pogoń w pogoń za
sprawcami tego, a ieżeli ich złapią kara ich
niesłychaną będzie.
Em: Xiąże! Gdzie żem tedy?
M: W Dosało na Zamku Krolewskim —
Em: Co za przypadek! Y WP rozumiesz że on
sam w krótce się pokaże? — Ale przynamniey w
Obecności mey Matki?
M: O toż y On.

Scena 5ta.

Xiąże. Emilia. Marguelle

X: Gdzież iest? gdzie? — Wszędzie Cię szukamy moyśli-
ozniejsza Panienko — Jesteś przecie? To y wszystko iest!
Hrabia WPany Matka —
E: Ah Nayłaskawszy Panie, gdzież oni są? Gdzie iest
Moia Matka?
X: Niedaleko, tu wcale blisko
E: Boże! Jak też iedną lub drugą z nich zaydę! A za-
pewne znaydę. Ponieważ ukrywasz przedomną mi-
łościwy Panie — Ja to widzę —
X: Ale nie Moia Panienko — Day mi twą rękę.
ychodź rzemną bez trafków.
E: /: Nieudecydowana :/ Ale, ieżeli się im nie niestało — Jeże-
li me przeczucia mię zwodzą — czemuż iuż nie są
tutay — czemuż z tobą nieprzyszli Miłościwy Panie?
X. Pospieszay tedy Moia Panienko, wszystkie tę wi-
dzieć zarazem zniszczone straszydła
Em: Cóż mam czynić. /: ręce załamuię :/
X: Jak to ma Panienko. Masz tedy względem mię iakie
podeyrzenia.
E: /: Ktora przed nim upada :/ Do twych stóp, Miłościwy Panie —

X: /: podnosząc ią :/ Jezdem zbyt zawstydzonym — Tak, Emilio
zasługuię na ten milczący zarzut — Poranną sprawowanię
moię niemoże bydź usprawiedliwioną — ale przynaymniey
uniewinnioną: Daruy, Przebacz mey krewkości —
Niepowinienem cię był takim wyznaniem niespokoyną
czynić, z którego o żadnym dla mię pożytku tuszyć nie
mogę. I byłem iuż zadosyć ukaranym, twem bezmo-
wnym zdumieniem, w którem cś mię słuchała — I choć
bym mógł ten przypadek, którem mi wprzód nim ma wszelka
spełnić nadzieia, szczęścia mówienia z tobą y widze-
nia cię sprawuię, choć bym mógł mówię ten przypa-
dek za otuchę powiewnego dla mię wykładać
losu, za wstecz cofnienie ostatecznego skazania
mego, ażebym ieszcze raz mógł błagać przeba-
czenia — to iednakże — Niedrzyi moia Panienko
pragnę tylko iedynie od twego zależyć skinienia
Żadne słowo, żaden ięk nieobrazi twych uszow
tylko niech mię twa niedręczy podeyźliwość —
Tylko niepowątpiewaj momentu o nieograniczo-
ney którą nademną posiadasz władzy — Niech
ci tylko na myśl nieprzychodzi że oprócz tey ia-
kiey ci innej przecie mię potrzeba obrony — A teraz
chodź

chodź moia Panienko — chodź tam gdzie radosne
cię oczekuią zaięcia, ktorych mi niesganiesz (: prowa-
dzi ią, iednakże niebez ociągania) Chodź w Pan z nami.
M: Chodź z nami, to zaczy niechodź, y po, coż bym
miał iść. Niech probuią, co z nią wskura między
czterema oczyma. Wszystko co mam czynić, zawi-
sło od zapobieżenia aby niebyli przeszkodzonemi.
Czego wprawdzie od Arabiego iuż się niespodzie-
wam, ale od Matki, od Matki! Bardzo by mię
dziwiło żeby ta spokoynie tak poszła, Corkę na
sztychu zostawuiąc — Nu Battista? coż tam?

Scena 6ta

Battista Marynelli.

Bat: (z pospiechem) Matka Mci Podkomorzy —
M. Niemyslał żem? a gdzie?
B: Jeżeli iey WPan niezapobieżysz, w tym mo-
mencie tu będzie — Ja niemiałem chęci podług ni-
by rozkazu WPDobą iey szukać: gdy iey wrzask
z daleka usłyszałem: Wysledziła corkę a mo-
że — y nasz zamiar. Wszyscy w się na tey samo

cie znaydują, około niey się zgromadzili, y ka-
żden żąda iey przewodnieczyć — Czyli iey po-
wiedzianą że Xiąże tu iest, że WP tu iesteś — nie-
wiem — Co WPan będziesz czynić —
M: Poczekay. (: namyślasz :) Nie wpuścić się gdy
wie że Corka tu iest? — Niemożna — Prawda
że oczy roztwierać pocznie, gdy wilka przy o-
wieczce uyzrzy — Ale to nie — Lecz o nieba! bia-
da uszom naszym — Jednakże, każda płuca się
wysili nawet y Kobieca. Wszystkie przestaią
krzyczeć gdy niemogą — Do tego iest to Matka,
którą iednakże na naszey trzeba mieć stronie
— Jeżeli znam dobrze Matki — iest coś dla nich
łechcącego bydź teszczą Xiążęcą — Niech przy-
chodzi, niech Battista!
Bat: Słyszysz WP:! Słyszysz!
Claudia Galotti. (: za Theatrem :) Emilia! Emilia!
moie Dziecię gdzie iesteś
M: Idź tylko Battista, y staray się iey przewo-
dników oddalić —

Scena 7.

Scena 7ma.

Klaudia Galotti. Marynelli. Battista

Kla: (: w drzwi wchodzi gdy Battysta chce wychodzić :) Ha ten ią wysadził z poiazdu! ten ią poprowadził! Poznaię cię. Gdzie iest? Mow nieszczęsny.

Ba. toż to iest podziękowanie?

Kla: Ah, cezelisty wart podziękowania (: w łonie łagodny :) daruy, szanowny Mężu! gdzie ona iest? Niedaycię mi dłużey bydź bez niey. Gdzież iest?

B. Oo moia Pani, niemogłaby na łonie zbawienia bydź lepiey zachowaną — Ottu moy Pan zaprowadzi Jmość Dobrą do niey (: do ludzi cisnących się :) Precz Precz.

Scena 8ma

Klaudia Galotti. Marinelli.

Kl: Twoy Pan? — (: spoyrzawszy na Mary cofa się w tył :) Ha! To twoy pan? — WP tutay moy Panie? Y tu moia Córka? Y WP mię masz do niey zaprowadzić?

M: Z wielą ce kontentowania Moia Pani —

Kl: Stoy WPan w tym samym na Myśl mi przypada — Wszak to WP byłeś? Nie! Ktoren Arabiego w moi domu szukał? Ktoregom z niem sam na Sam zo

sta

1.

Wzywam was Nieb ~~[illegible]~~ cory niech pienia
I przez was flety ożywione (I wraz flety czule natchnione)
Niech słodko ciche stron kwilenia
Z huczney głosem liry złączone
I Lutnie ~~zaś~~ co brzmią z roskoszą
~~Wraz~~ głosy drżące niechay wznoszą
Echotworcze zaś grzmoty
Gęste krążąc trąb zwroty
Wszystkie trząsą wzniosą przedmioty
Wczas gdy z organ Charmonia leniwa
Głosy wspaniałemi się odzywa
Oto już Zważasz! iak miłe tony
Głaszcząc zmysł poszczą zachwycony;
Głośniey raz wraz głośniey pienia
Powietrzne dwoią sklepienia.
Harde z tryumfu w niebios pną się szczyty
Łamiąc wiatry flet głuszą w lasach skryty
Lecz w gorze mdłym nikną tokiem
~~wraz ięki~~
tracąc wdzięki
Omdlałe kryią się z zmrokiem

2.

Hamować rozum iest Muzyki udziałem
Strzedz by nie upadł, ni zbytnim tlał zapałem
Gdy w piersiach radość gwałtowna się rodzi
Tkliwa melodya wnet wzrącz ią łagodzi
Dusza zgryzot tłumem zwątlona
Boską żywość z iey bierze łona
Z tąd ma ogień Rycerz nie znękany
Z tąd płynie balsam w kochankow rany
Posępność wznosi swą głowę
Morfey krzy wieńce makowe
Nieczynność rusza swe barki
Zawiści węże gną karki;
Wewnętrzne żądze tracą chęć woyny
Wściekły stronnictwa duch trwa spokoyny.

1

~~[illegible]~~

2

~~[illegible]~~

3.

Gdy los oyczyzny dzielne męże zbroi
Muzyka zapał męztwa w piersiach dwoi
Tak też bat pierwszy gdy morskie pruł wały
W mieyscu Sternika * Trackie lutnie brzmiały
W tem Argonaut sporsze bole
Zfrącał z Pelion w Morskie fale
Zdumione Bostwa w około
Ludzie zdobni w Marsa czoło
sławy prayną woni
Głos ich zbroi w puklerz niezłomny
Wodz chwyta bułat ogromny
Z wód wyklęsłych skał echo dzwoni
do broni do broni.

+ Męże gdy dzielne oyczyzna zbroi
Zapał Mars w piersiach Muzyka
Tak gdy bat pierwszy morskie dwoi pruł wały
Styr iego Traka lutnie władały

4

Gdy zaś piekłów minął podwoie
kędy sączy Phleget siark zdroie
Miłości czuiąc pożary
zwiedzał blade * Orfey mary
~~Wsród ciemney zważał kępy~~ uyzdrzał
Ah! co za ięczenia
Okropne zdarzenia
Wsród ciemney uyzdrzał kępy
Tu ktoś ięczy
Wzrok blask dręczy
Tam tlą żery,
Wściekłe gwary
Mdłe westchnienia
Złorzeczenia
Dusz co gniotą mąk krępy!
Skoro wstrząsł życiowrotne strony
Zważ! wnet duch męczon wzmocniony
Poczwary się lęczą
Sysyp twa skała nie żywa
Ixion na kole spoczywa
Furye w pląsach rączą!
Jędze na łożu padły stalowe
Chytre wnet węże zwiesili głowę

S

Przez wieczne rzek krzyształy
Przez Zefir wonnotrwały
co igra z bławaty
Przez te mieszkańce błogie
Łąk co w złotogłów mnogie
I żyzne szkarłaty

Przez Rycerzy cnych zwłoki
co błyszczą wśrzód te zmroki
Przez miłosney hufce młodzi
Wśrzód Mirt wdzięczny co chodzi
+ Wróć mi zaklinam widok zbyt miły
Lub śmierć niech starga nędzne me siły

Tak nucąc Mąż stroskany
~~Skł~~ Skłonił wnet Persephonę
Wstrząsłszy Piekłów tarany
Na barkach uczuł żonę.
Głos śmierć pokonał
I kray Plutona
O iak trudne iak chlubne plony
Dziewięczwrotne choć łoki
W Styxie są przez wyroki
Zwycięża ~~i~~ miłość ie z lutni tony

6

Lecz zwolna luby gdy zwraca oczy
Śmierć blada z barków w przepaść ią tłoczy
Jak znów chcesz zmiękczyć srogie Otchłanie?
Bez zbrodni, ~~gd~~ wszak nią nie iest kochanie.
Teraz wśród szkarp skalistych
Między spadkiem wód czystych
Tam gdzie ~~toczy~~ wznosi Hebr wały
Przez błądzące kanały
Oddalony
W głuche strony
Wzywa ~~Zoc~~ żony
Z ~~Ot~~ Piekłów cienia
Wstecz xiąg Przeznaczenia

Przez orszak duchów błogi
Co łąk złotogłów mnogi
Wraz depcze z szkarłaty

E

+ Zaklinam życie wróć żonie miły
Wróć Eurydykę zaklinam życiem
Lub zniszcz istotę i męża ~~życie~~ bycia

Nucąc tak piekło k woli
I Skłania, a Persephone
~~Sł~~ Srogiey cios łodzi doli
kładąc na barki żonę.

Już Megiera go sroga
Kaspacz strach y trwoga
W bryłę lodu mieni
w srod Rodopu cieni
Znowu się zrywa w kształt wichru w puszczy
Brzmią z Stamu krzyki iak z Bacha tłuszczy
Ah patrz on iuż kona
konaiąc gdy zpełzły iuż lice
Swey spiewał lubey Eurydyce
Jmie iey bory
J skał otwory
J Morza Echem swego głoszą łona.

Jednak wzdychał ku Eurydyce

Muzyka goi postrzały
Co śmie czynić los zuchwały
Ona gorycz w roskosz mieni
tey doznaią y szaleni
Ta ~~nam ziemską~~ doczesną roskosz sprawia
I inney obraz wystawia
[illegible] przykład nam dała tego
We szląc pienia do Twórcy wszystkiego
Wzięta Organy ~~gdy głosił~~ unosząc modły
Niebios mocarstwa ~~i~~ k woli iey wiodły
~~Wsparta na mołach ku Niebu~~
Melodyą dusza wsparta wzlatuie
Ku niebu, roskosz gdzie prawą znayduie
Prożno się Parnas wzdyma Orfeiem
W równi z Cecylią blask iego mały
Duch wyrwan z piekłow iego iest dzieciem
Jey pieńmi duszę Nieba zyskały.

Lecz na coż wskrzeszać mam szanowne mary
Setną lat korą szledzić prawdy skryte
Niechcę przesądow więzić iarzmem wiary
Bo cud ten iasno w tobie iest wyryty
Gdy w strony brzęknie śnieżna ręka Chloi
Posłuszną sobie całą ma Naturę
Wraz morzy zezwi rozrania y goi
Lud mieni w płomień, a w dzień noc ponurę
Chloe! ~~gdy~~ dzilność ta gdy iest twym udziałem
Zebram niech głos stron przez cię rządzony
Boskim ożywi, me Rymy zapałem
Niech świat ie zna przez twoy melodyi tony.

do tych czas nie gadano iak
tylko zbyt błaho o rożności
płci, ~~i że szkodą~~ i z ukrzy
wdzeniem kobiet; tudzież by ~~do~~ zdro
wo ~~trze~~ sądzić czyli płeć nasza ma
iakoś wyższość naturalną nad płeć
żeńską, że trzeba ~~sądzić surowo~~ myślić czynnie
y bezstronnie, wyrzekłszy się ~~tego~~
prosto ~~[illegible]~~ z gminem utrzymy
wać, bez wszelkiego roztrząśnie
nia.

Nader iest pewną że Mężczyzna
ktoren by się postawił w ~~st~~ ta
kim stanie oboiętności y bez
stronnictwa, z iedney strony by
poznał że to iest zbytek świa
tła y zacieczenie ktore go utrzy
muią w ~~[illegible]~~ mniemanie fałszy
wym że kobiety są mniey szla
chetnemi y znaczącemi iak mę
czyzni, że to iest iakieś nie
urządzenie naturalne ktore ich
płeć czyni podległą błędom
y niedo

y niedoskonałościom im przypi
sowanym, y tylo ludziom wzgar
dzoną. Z drugiey strony ~~[illegible]~~ ~~poznał~~ postrzegł
by że podobieństwa nawet ktore
oszukuią gmin, gdy ie letko prze
biega, służyłyby ku wywiedzeniu go
z oszukania, gdyby ie co kolwiek
zgłębił. Nakoniec ieżeliby ten
był Filozofem, poznałby że
wiele iest dowodow Fizycznych
ktore nieprzezwyciężenie dowodzą
rowność płci oboyga tak wzglę
dem ciała, iako też y rozumu.

Lecz że bardzo mała iest część
ludzi ktora by w stanie korzystania bez pomocy
z uwiadomienia (wyżey danego) była,
bezużyteczną by więc rzeczą było, nie
zadać sobie trudu pracuiąc wraz
z niemi dla poratowania ich żeby
z niego korzystać mogli: a ponieważ
~~[illegible]~~ opinia tych ktorzy ża
dnych nie posiadaią nauk iest nay po
wszechnieysza, dla tego od niey po
trzeba zacząć nasze roztrząsanie.

Jeżeli się

Jeżeli się każdego człowieka osobi
ście spytamy co by on myślał o ko
bietach w powszechności, gdyby tylko
szczerze chciał się otworzyć, wyzna za
pewne, że one nie są stworzyne iak
tylko dla nas, że one wcale sposo
bnemi nie są iak tylko wychowywać
dzieci w ~~niemowlęcym~~ dołężnym ich wieku, na
koniec mieć staranie gospodarstwa do
mowego. ~~Więcey~~ Świetleysi może by
dodali że wiele iest kobiet ktore po
siadaią rozum, obyczayność; lecz gdy
się ie z bliska roztrząsa te nawet
ktore naywięcey posiadaią światła
coś w sobie iednak takiego maią
co ich płcią trąci: nie maią one
zapewne ani stałości, ani ~~też~~ zasta
nowienia, ani zasady rozumu (: kto
re mężczyźni mniemaią posiadać :) że
to iest skutkiem opatrzney natury y rostro
pności mężczyzn zamknięcie im wstępu do
umieiętności, rządow, i urzędow: że by
to było rzeczą śmieszną widzieć kobietę
uczącey z katedry krasomowstwa lub le
karskiey sztuki w ~~na~~ urzędzie Profes
sora

chodzącą po mieście z Komissarzami
y woźnemi dla wprowadzenia porządku

staiącą w ~~rzad~~ urzędzie Adwokata przed
sądem: zasiadaiącą w Trybunale dla
rozrządzenia sprawiedliwością, lub też
na czele Naywyższey rady: dowodzą
cą woysku w potyczkach, sprawuią
cą ~~pierwszy urzą~~ naywyższy Posel
stwa urząd.

Przyznaię ia że ten zwyczay nas by za
dziwił: lecz iedynie ~~przez nowości~~
~~przyczynę~~ dla tego że nowością trąci.
Gdyby urządzaiąc stany, y rożne w nich
tworząc urzędy, rownie do nich kobie
ty powołanemi były, przyzwyczailibyśmy
się uważać ie tak, iak teraz one
nas uważaią. I ~~nie~~ tak by dla nas obcym
~~go~~ nie było znachodzić ie na kwiat
kach lili, iak obcym nie iest znacho
dzić w sklepach.

Jeżeli troche tylko naciśniemy ludzi,
znaydziemy ~~i~~ ich naymocnieysze rozu
mowania ściągaiące się do tego, że za
wsze w tem stanie znaydowały się o
koliczności w stosunku do kobiet, iak i
teraz: co ~~iest~~ dowodzi że to iest
ich losem istotnym: i że, gdyby
one by

one były zdolnemi do wyższych u-
mieiętności y urzędow, byliby do nich
od mężczyzn przypuszczonemi wraz z nie-
mi.

Fałszywe zwyczaiu wyobrażenie.

Te rozumowania pochodzą z opi-
nii ktorą mamy o słuszności płci naszey
y z fałszywego wyobrażenia przez zwy-
czay wymyślonego. Sądzą za dosyć by
go mieć ~~za dość~~ ~~u za~~ ugruntowanym
gdy iuż iest rozprzestrzenionym. Do
tego ~~wiedząc iż przekon~~ uważaiąc iż
człowiek nie czynić nie powinien bez
przyczyny większa część nie może so-
bie wyobrazić żeby to ~~w zwyczay~~ bez naradzenia się rozum w używanie wprowa-
dzone było, gdyż tak powszechnie iest
iuż przyiętym; i wystawiaią sobie
że to iest rozum y rostropność kto-
re tak udziałali; a to z przyczyny
iż pierwsze y drugie obowiązuie by
się do nich stosować, ieżeli iakiemu za-
mieszaniu podpaść nie chcemy.

Dla czego trzymaią kobiety bydź niższemi od mężczyzn

Każden widzi w kraiu swoim ko-
biety ~~w takiey podległości, iż one we~~
~~wszystkim zawisły od~~ w zupełney męż-
czyznom podległości; bez ~~ostępu~~ wpły-
wu do

~~wie~~ do nauk, lub iakiegokolwiek in
nego stanu, ktoryby dał pole wsławie
nia się korzyścią rozumu. Nikt nie pi
sze żeby rzeczy kiedyś inaczey względem
nich były ~~[illegible]~~ +
Wiedzą także że one były zawsze w
tym stanie, y że nie ma mieysca na
ziemi gdzieby ich tak nie traktowano iak
w mieyscu gdzie się żyie. Znayduią się
nawet mieysca gdzie bywaią uważane
nie iak niewolnicze, W Chinach wstrzy
muią ich słabe nogi ~~od~~ w dzieciństwie
a to by przeszkodzić wychodzenia z do
mow, w ktorych ~~[illegible]~~ więcey prawie nie widzą nad
swoich mężow y dzieci. W Turczech podo
bnie są więzione. We włoszech także
lepiey się nie obchodzą z niemi. Wszyst
kie prawie narody Azyi, Afryki, y A
meryki tak używaią swoich żon iak
my ~~służących dzi~~ służebnic. Powsze
chnie nie bywaią zatrudniane iak tylko
czynnościami ~~ktore są~~ nikczemnieyszemi;
ponieważ więc nie trudnią się iak tylko
drobnieyszym rządem domu, ~~y wy stara~~
~~ni~~ y pieczą dzieci, z tąd ~~z~~ powszechnie
wnoszą, że one nie są iak tylko do tego
stworzone, do reszty zaś są nie zdolne

mi, J Ray

mi. Naywiększą trudnością wystawuią so-
bie iakby te rzeczy inną postać wziąść
mogły; y nawet zdawało się iż nigdy
odmiana bydź nie może, chociażby nay
mocniey się starano o to.

Nay ~~mądrzeysze~~ doskonalsi Prawodawcy zakłada
iąc swe rządy nic takiego nie ustano
wili, coby było w tym zamiarze z ko
rzyścią dla kobiet. Wszystkie pra
wa zdaią się bydź ustanowione iedynie
dla utrzymania płci męzkiey w tey
samey dzierżawie wyższości, w ktorey
są. Wszyscy prawie ludzie ktorzy
za mądrych uchodzili, mowiąc o ko
bietach nic na ich korzyść nie po
wiedzieli: Sprawowanie mężczyzn co
do tego punktu we wszystkich mieys
cach y wiekach zdaie się bydź tak
iednokształtne, iż by myśleć można
że się zmowili, albo raczey iak wie
lu sobie wystawia, że do tego uspo
sobieni byli przez tayny iakiś in
stynkt, to iest przez powszechną wo
lę ~~tu~~ Sprawcy Natury.

Więcey się ieszcze utwierdzaią zwa
żaiąc

zważaiąc w iakim sposobie kobiety
znoszą swą postawę. One ią zwa
żaią iakoby była od natury. A to
bądź dla tego iż nad nią nie zastana
wiaią się bądź dla tego iż w tey
podległości rodząc się y wzrastaiąc, tem ią
samem uważaią sposobem iak y nęż
czyźni. Nadewszytko pierwsi i drugie
z swemi dążą uwagami, iż ich rozumy
tak są różniącemi się iak i ich ciała
że tyle różnicy powinno bydź między płcią
oboygą we wszytkich działaniach w po
wszechności, ile iest między niemi w osobi
stości. To iednak przekonanie równie
iako i tę co po większey części ma
my ze zwyczaiu lub używania szczyrym
tylko iest przesądem, z bliska tylko
rostrząsaiąc go pewnie się z oszuka
nia uwolniemy, gdy do tego zechcemy za
dać sobie pracę by samego dociec źrzodła,
tudzież w wielu sądzić przypadkach o tem
co się działo kiedyś, przez stosunek do
tego co się dzieie teraz, o obyczaiach iak trzeba są
naszych przodków przez te co widziemy dzić o zwycza
się ustanawiaiące w wieku naszym. iach przodków.
Gdyby było to prawidło naśladowane w
mnogości zdań, zapewne nie podpadlibyśmy
tylo oczu

błędom
tylko oszukaniom: a co się tyczy
teraźnieyszey kobiet postawy, poznalibyś
my że te nie były podbitemi iak przez
prawo mocnieyszego, i że to nie było
błędem zdolności wrodzoney lub
niedostatkiem zasług iż one nie były
wspolnie znami tego co płeć na
szą wynosi nad ich uczestniczka
mi. W Istocie gdy szczerze zastanawia
my się nad rzeczami ludzkiemi tak co mi
nęli iako też co trwaią, znayduiemy ie zu
pełnie sobie w iednym punkcie po
dobnemi, to iest iż rozum był zawsze
naysłabszą sprężyną: zdaie się iż wszyst
kie Historye iedynie dla tego były
by wskazać to każdemu co on w swo
ich widzi czasach, że od początku
rodzaiu ludzkiego przemoc zawsze go
rowała. Nayobszernieysze Azyi Państwa
w swych początkach byli dziełem Przy
właszczycielow y Zboycow: Szczątki
iednowładztwa Greckiego y Rzymskie
go nie były zebrane tylko przez lu
dzi ktorzy dość mocnemi się bydź są
dili do oparcia swoim Panom y pano

wania nad

wania nad sobie rownemi. Ten po
stępek ~~nie mniey~~ nie mniey we wszyst
kich widzialnym iest towarzystwach;
Gdy więc mężczyźni tak sobie postę
powali z sobie rownemi, wielkie więc
iest podobieństwo, iż ~~mocnieyszych nawet~~ tem bardziey
~~przyczyn~~ każden łoż czynił względ
dem swoiey żony. Otoż co nie co wiedzieć
można iak się to stało. +

Domniemywania Historyczne.

Mężczyźni uważaiąc że oni byli
mocnieyszemi, w stosunku zaś do płci
mieli niektore korzyści ciała, wystawia
li sobie że we wszystkim są dzielniey
si. Skutki w początku zdawały się być
nie zbyt znaczącemi dla kobiet. Wszyst
ko było w stanie bardzo rożnym od
teraźnieyszego, nie było ieszcze na
ten czas ani rządu, ani nauk, ani
urzędow, ani religii nawet ustanowio
ney: A wyobrażenia podległości nie wca
le nie mieli urażaiącego. Ja sobie
wystawiam że na ten czas żyli iako o
dzieci

Jak mężczyźni stali się Panami.

mężczyźni iako y kobiety ~~ktorzy~~ będąc
na ten czas prostemi y niewinnemi, tru
dnili się rownie uprawą roli lub polo
waniem tak iak ~~iest~~ dzikich ieszcze
widziemy. Mężczyzna szedł w swoią

stronę

stronę, a kobieta w swoią; ktore z nich więcey przynosiło, więcey też szacowanym było.

Niewygody y skutki brzemienności zmnieyszaiąc siłę kobiet trwaniem przez niejaki czasu przeciąg, przeszkadzaiąc im pracować tak iak pierwey, uczyniły pomoc swych mężow koniecznie potrzebną, tym więcey gdy iuż płodem obdarzone były. Wszystko się to iednak kończyło na szacunku y iakimś pierwszeństwie, dopoki familie nie składały się tylko z oyca Matki y kilkorga drobnych dzieci. Lecz gdy iuż wzrastać zaczęły, i ieden dom zawierał Oyca y Matkę Rodziców, dzieci dzieci z braćmi i siostry starszych y młodszych; podległość się rozszerzyła, a tak dotkliwszą się stała. Na ten czas widziano żony poddawaiące się swoim mężom, synow czczących swych oycow, tych zaś rozkazuiących swoim dzieciom: a gdy trudno iest by bracia się doskonale zgadzali, można wnosić że nie długo wraz z sobą byli, bez iakieyś odmiany. Starszy mocnieyszy

od innych

od innych, w niczym ustąpić im nie chciał. Przemoc przymusiła młodszych ięczyć pod starszemi. Corki zaś poszły za przykładem swoych Matek.

Można sobie wyobrażać że ~~w do~~ zatrudnienia familiow zaczęli bydź rożne; kobiety wychowuiąc dzieci więcey byli przywiązanemi do domow, wzięli więc staranie ich wewnętrzne: mężczyźni zaś będąc wolnieyszemi, a do tego mocnieyszemi zatrudniali się staraniem domow zewnętrznym, po smierci oboyga rodzicow starszy przywłaszczał sobie prawo panowania. Corki przyzwyczaione mieszkać w domach, nie myśleli nawet o wychodzeniu z niego. Gdzieniektorzy młodsi nie kontenci a śmielsi iak inni nie chcąc ięczyć pod ~~[illegible]~~ jarzmem ~~ni~~ musieli się oddalić y skleić związek postronny. Gdy tem sposobem więcey ich iednego humoru spotkało się, zaczęli myśleć o swym losie, łatwo w przyiaźń wszedłszy: widząc zaś się nawzaiem bez ~~wszyst~~ wszelkich dochodow, szukali srzodkow ich nabycia. A gdy inszy srzodek w podobnym razie bydź nie może iak wydrzeć

cudze

rzucili się więc na tych którzy nay więcey posiadali dostatków; i aby bespiecznicy wydarte używali, podbili sobie y samych właścicielów.

Dobrowolna podległość do tych czas trwaiąca w familiach upadła przez takowe napadania. Oycowie y Matki były przymuszonemi wraz z swemi dziećmi do Posłuszeństwa bezprawnym Przywłaszczycielom: a postawa kobiet dotkliwszą się staie iak pierwey. Ponieważ zamiast iż brali do tych czas za mężów ludzi ze swey familii, którzy ie uważali iako siostry; zostały przymuszonemi po tem ~~[illegible]~~ dawać rękę ludziom cudzoziemcom sobie nieznaiomym którzy ie nie uważali iako

Jest to ~~[illegible]~~ pospolicie że zwycięzcy pogardzaią z pomiędzy zwyciężonych temi, których mniemaią bydź naysłabszemi. Kobiety zaś zdaiąc się bydź takiemi z powodów ich zatrudnień które naymniey wyciągaią siły, były uważanemi iako istności niższe od mężczyzn.

Gdzie niektorzy z napadaiących prze
stali na pierwszym przywłaszczeniu:
inni zaś więcey nadęci zachęceni ~~z~~ po
wodzeniem zwycięstwa daley swoie
posunąć chcieli zdobyczy. Kobiety
będąc nad to ludzkiemi by nieprawne
wspierać mieli zamiary, w domach
zastawionemi były: mężczyźni zaś do
tego użytemi byli, iako stworzenie wła
ściwsze do zamiarow ~~gdzie siły po~~
~~trzeba~~ siły wymagaiących. W tem
stanie ~~rzeczy~~ rzeczy szacunek dawa
no w miarę użytku czynionego w ce
lu zamierzonym; a ~~chciwość~~ żądza
Panowania stawszy się iedną z naymo
cnieyszych, i nie mogąc bydź zaspo
koioną iak przez gwałt y niesprawie
dliwość, nie każe zadziwiać się iż
mężczyźni iako iedyne iey narzędzia
byli nad kobiety przeniesionemi. Oni
służyli do utrzymania łupow zdoby
tych: ich używano rady do ustale
nia Tyranii, ~~z~~ ktorą oni tylko
wykonywać mogli: Otoż ~~powolna~~ ta
godność y ludzkość były przyczy
ną że kobiety nie były uczęstnicz
kami rządow w Stanach.

Za przykładem wodzow, wnet poszli ich poddani. Kożden chciał się wynosić nad swego Towarzysza: Prywatni zaczęli panować wolnowładniey nad swemi familiami. Jak tylko ~~wódz~~ Pan widział się właścicielem narodu y kraiu znacznego, utworzył zaraz Krolewstwo; postanowił prawa do iego rządzenia, wybrał na urzędy mężczyzn, i wyniosł na godności tych co na naylepiey służyli w iego przedsięwzięciach. Przenoszenie tak znakomite płci iedney nad drugą sprawiło że kobiety mniey ieszcze uważanemi były: ~~ich~~ ~~zaś~~ humor zaś i zatrudnienia czyniąc ie dalekiemi od krwistych pożogow y woyny wprowadził mniemanie że one zdolnemi nie były przyczyniać się do zachowania Krolewstw, iak tylko czyniąc zaludnienie.

Ustanowienie ~~Krolewstw~~ Stanow nie mogło się stać bez uczynienia rożnicy między temi ktorzy ie składać mieli. Wprowadzono więc znaki honoru ktore służyli do ich rozeznania; y wynaleziono okazy uszanowania dla oświadczenia rożnicy ktorą ~~w nich~~ po między niemi uznawano. Złączono więc z wyobrażeniem ~~mocy~~ władzy

władzy uniżenie zewnętrzne dla tych
ktorzy są taką upoważnieni.

Niema tutay potrzeby mowić iak
poznali Naywyższe iestestwo ludzie: do
syć iest wspomnić że ciągle od początku
Swiata było chwalonym. Co się tycze
czci iemu oddawaney, ta nie była stała
dopiero gdy ludzie się skupili dla
utworzenia Towarzystw. Jako ~~się~~ się
przyzwyczaili ~~[illegible]~~ czcić władze ludz
kie przez zewnętrzne znaki uszano
wania sądzili iż i Boga potrzeba
czcić przez iakowe ceremonie, ktore
by służyły do oświadczenia czuciow
o iego wielkości mianych. Wybudo
wano kościoły, ustanowiono obrzędki:
a ~~ludzie~~ mężczyźni ktorzy byli iuż posiadacza
mi rządu, ~~starali się~~ nie zaniedbali ieszcze wziąść
staranie tego, co się tyczyło Religii:
Zwyczay zaś uprzedziwszy kobiety, gdy
wszystko iuż w rękach mężczyzn było
nie dozwolił kobietom rządać uczestnic
~~[illegible]~~ twa w usługach Religii. Wyobra
żenie miane o Bóstwie zepsuwszy się
nader przez bayki y marzenia Poetyczne
utworzyły Bostwa męzkie y żeńskie:
na tenczas dopiero ustanowiono kapłan
ki ~~[illegible]~~ do usług płci iey, i te ~~[illegible]~~ ieszcze zosta
wały pod rządem kapłanow, i od ich si
dzimi się zawisły.

Jak kobiety
nie mieli uczest
nictwa do Po
usług religii w Po
gan.

The Choice by Pomfret

If Heaven the grateful liberty would give
That i might chuse my method how to live
And all those hours propitious fate should lend
In blissful ease and satisfaction spend;
Near some fair town i'd have a private seat
Built uniform not little nor too great
Better if on a rising ground it stood
Fields on this side, on that a neighbouring wood.
It should within no other things contain
But what were useful, necessary and plain
me thinks 'tis nauseous and i'd ne'er endure
The needless pomp of gaudy furniture
A little garden grateful to the eye
And a cool rivulet run murm'ring by
On whose delicious banks a stately row
Of shady limes or sycamores should grow
At th' End of which, a silent study plac'd
Should be with all the noblest authors grac'd
Horace and Virgile in whose mighty lines
Immortal wit and solide learning shines
Sharp Juvenal and amorous Ovid too,
Who all the turns of love's soft passion knew
He, with that judgment reads his charming lines
In which, strong art with stronger nature joins

Must grant, his fancy does the best excelle
His thoughts so tender and expressd so well
With all those moderns men of steady sense
Esteem'd for learning and for Eloquence.
In some of these as fancy should advise
I'd always take my morning exercise
For sure, no minutes bring us more content
Than those in pleasing, useful studies spent
I'd have a clear and competent estate
That i might live gently, but not great
As much as i could moderately spend
A little more sometimes t'oblige a friend
Nor should the sones of poverty repine
Too much at fortune, they should taste of mine
And all that objects, of true pity were
Should be relievd, with what my wants could spare.
For what our maker has too largely given
Should be return'd ~~m~~ gratitude to heaven
A frugal plenty should my table spread
With healthy not luxurious dishes fed.
Enough to satisfy, and something more
To feed the stranger and the neighb'ring poor
Strong meat indulges vice, and pamperig food
Creates diseases, and inflames the blood
But what's sufficient to make nature strong
And the bright lamp of Life continue long
I'd freely take, and as i did possess
The bounteous author of my plenty bless.

And when committed to be dust, I'd have
Few tears, but friendly dropt into my grave
Then would exit so propitious be
All men would wish to live and die like me.
The End

The miser and the mouse, an Epigram
from the greek

To a mouse says a miser, my dear little mouse, pray
what may you please for to wante in my house, says
the mouse, my master miser pray keep yourself
quiet, you are safe in your person, your purse,
and your diet. a lodging i want, which eeh you may
afford, but none would come here to beg, borrow
or board.

Epitre à Uranie par M. de V.

Tu veux donc charmante Uranie
Qu'exigé par ton ordre, en Lucrece nouveau
Devant Toi, d'une main hardie
Et la Religion, s'arrache le bandeau,
Que j'expose à tes yeux le dangereux tableau
Des mensonges sacrés dont la terre est remplie
Et qu'enfin ma philosophie
J'apprenne à mepriser les horreurs du tombeau
Et les terreurs de l'autre vie—.
Ne crois pas, qu'enivré de l'erreur de mes sens,
De ma religion, blasphemateur prophane.
Je veuille avec depit dans mes égarmens,
Detruire en Libertin la loi qui les condamne;
Examinateur scrupuleux
Du plus redoutable mystere
Je prétends à penetrer d'un pas respectueux
Au plus profond du sanctuaire,
D'un Dieu mort sur la croix que l'Europe revere
L'orreur d'une eternelle nuit
Semble cacher ce temple à mon oeul ~~temeraire~~ temeraire;
Mais la raison qui m'y conduit
Fait marcher devant moi son flambeau qui m'éclaire
Les pretres de ce temple, avec un front severe,
M'offrent d'abord un Dieu que je devrois haïr;
Un Dieu qui nous forma pour être miserables
Lui nous donna des coeur coupables
Pour avoir droit de nous punir
Nous fit à lui-même semblables
Afin de nous mieux avilir,

Et nous faire à jamais sentir
Les maux les plus insupportables. —
Il forme à peine un homme à son image
Qu'on l'en voit soudain repentir,
Comme si l'ouvrier n'avoit pas du sentir
Les defauts de son propre ouvrage,
Et sagement le prevenir. —
Bientôt la fureur meurtriere
Du monde épouvanté sape les fondements,
Dans un deluge d'eau detruit en même temps
Les sacrileges habitans
Qui ressembloient la terre entiere
De leurs honteux dereglemens. —
Sans doute on le verra par d'heureux changemens
Sous un ciel épuré, redonner la lumiere,
A de nouveaux humains à des cœurs innocents,
De sa haute sagesse aimable monuments. —
Non, il tire de la poussiere
Un nouveau peuple de tyrans,
Une race livrée à ses emportemens
Plus coupable que la premiere;
Que fera-t-il? Quels foudres éclatants
Va sur ces malheureux lancer sa main severe?
Va-t-il dans cahos plonger les elemens?
O prodige! ô tendresse! ô mystere!
Il vient de noyer les pères
Il va mourir pour les enfans. —
Il est un peuple obscur, imbecille & volage,
Amateur insensé des superstitions,

Vaincu par ses voisins, rampant dans l'esclavage
Et l'éternel mepris des autres nations,
Les fils de Dieu, Dieu même oubliant sa puissance
Se fait concitoyen de ce peuple odieux;
Dans le flanc d'une juive, il vient prendre naissance,
Il rampe sans la mere, il souffre sans ses yeux
Les infirmités de l'enfance. —
Long temps il ouvrier le rabot à la main
Ses beaux jours sont perdus dans un lache exercice,
Il prêche enfin trois ans le peuple Idumeen
Et périt du dernier supplice. —
Son sang du moins le sang d'un Dieu mourant pour nous,
~~Et est il pas~~ N'doit-il pas d'un prix assez noble, assez rare
Pour suffir à parer les coups,
Que l'enfer jaloux nous prépare —
Quoi! Dieu voulut mourir pour le salut de tous,
Et son trepas m'est inutile?
Quoi! l'on me vantera sa clemence fertile!
Quand remontant au ciel, il reprend son courroux
Quand sa main nous replonge aux eternelles abymes,
Et quand par sa fureur effaçant ses bienfaits
Ayant versé son sang pour expier nos crimes
Il nous punit de celui que nous n'avons pas faits
Ce Dieu poursuit encore aveugle en sa colere
Sur ses derniers enfants l'~~un~~ erreur du premier pere
Il en demande compte à cent peuples divers
Assis dans la nuit du mensonge
Et dans l'obscurité, où lui même les plonge
Lui qui vient, nous dit on éclairer l'univers;

Amerique, vastes contrées
Peuple que Dieu fit naître aux portes du soleil
Vous nations hyperboréés
Que l'erreur entretient dans un profond sommeil
Vous serez donc un jour à sa fureur livrées
Pour n'avoir pas su qu'autrefois
Sous un autre hemisphere aux pleines idumées
Le fils d'un charpantier expira sur la croix.—
Je ne reconnois point à ces fausses images
Le Dieu que je dois adorer;
Je croirois le deshonorer
Par un si criminel homage.—
Entends, Dieu que j'implore entends du haut des cieux
Une voix plaintive, & sincere,
Mon incredulité ne doit pas te deplaire,
Mon coeur est ouvert à tes yeux;
On te fait un tyran, en toi je cherche un pere;
Je ne suis pas un Chretien, mais c'est pour l'aimer mieux
Je reconnois le Christ puissant & glorieux;
Auprès de lui dans un nue
La croix se presente à mes yeux.—
Sous ses pieds triomphants la mort est abattue,
Des portes de l'enfer, il sort victorieux
Son regne est annoncé par la voix des oracles.
Son throne est limenté par le sang de martyrs.—
Sous les pas des ces saints sont autant de miracle
Il leurs promet des biens plus grands que leurs desirs;
Ses exemples sont saints, sa morale est divine;
Il consol en secret les coeurs, qu'il illumine.

Dans les plus grands malheurs il leur offre un appui,
Et si sur l'imposture il fonde sa doctrine,
C'est un bonheur encore d'être trompé par lui.
Entre ces deux portraits, incertaine Uranie,
C'est à toi de chercher l'obscure verité
A toi que la nature embellit d'un genie
Qui seul égale la beauté.
Songe que Dieu très haut la sagesse éternelle
A gravé de sa main dans le fond de ton coeur
La religion naturelle,
Crois que la bonté, la douceur
Ne sont point des objets de sa haine immortelle,
Crois que devant son Throne, tout temps, en tous lieux
Le coeur d'un juste est precieux.
Crois qu'un Bonze modeste, un derviz charitable,
Trouvent plutôt grace à ses yeux,
Qu'un Janseniste impitoyable
Ou qu'un pontife ambicieux
Et qu'importe en effet sous quel titre on l'implore.
Tout l'hommage est reçu, mais aucun ne l'honore;
Un Dieu n'a pas besoin de nos soins assidus;
Si on peut l'offenser, c'est par des injustices;
Il nous juge sur nos vertus
Et non pas sur nos sacrifices.

Fin.

Drogi
Piękny Przedmiocie czystego Płomienia
Luz mię rozłącza z tobą los okrutny
Niech cię przynaymniey me wzruszą
Gdy pożegnania głos usłyszysz smutny
Dla cię od ciebie w świat uciekać muszę
~~Miłości Prawo~~
i zrzec ~~cię~~ się ~~muszę~~ ciebie z miłości wyroku
~~Czyż stałość moie zdziwić~~
O Dziwie ~~stałości~~ mężczyzno co zachwycasz ~~moę~~ duszę
Ktoż ~~w świecie~~ mię w podobney ~~większey~~ przewyższył ~~doświadczył~~ stałości
Gdyby swe dary Bogactwa los mey oddał woli
Żebrałbym one byś przyjąć raczyła
Lecz nie dał srogie Tyran ludzkiey doli
Procz czuciow serca, ktorymeś wzgardziła
Nadzieio Bostwo szczęścia mego wprzody
Precz z duszy innych szukay ofiar sobie
Lecz ty miłości chociaż bez nadgrody
Mym właday sercem, w samym nawet grobie

Charmant objet de la plus pure flamme
Un sort cruel m'exile de ces lieux;
Mais plains du moins les tourmens de
mon ame
Quand je te fais de si tristes adieux.
Oui, c'est pour toi que je fuis ta presence,
C'est en t'aimant que je renonce a toi.
Jamais je ne mieux prove ma constance
Qu'en m'imposant une si dure loi.
Si la richesse eut été mon partage,
A deux genoux j'eusse osé te l'offrir;
Mais je n'ai pas l'apporter d'autre hommage
Qu'un coeur epris d'amour et de desir.
La douce paix, le bonheur l'esperance
Quand je te perds m'echappent sans retours
Mais mon amour, meme sans recompense,
Ne s'eteindra qu'avec mon dernier jour.

Co za przyczyna że Syrya niegdyś podług
świadectwa Strabona y Józefa koło sto miast
10,000000 ludzi zawieraiąca tyle kunsztow sto
licą co okazuią do tych czas rozwaliny py
szwego Miasta Palmiry y tysiące rozwa
lonych nadgrobkow została teraz kraiem
kilkunastu familii ~~Po~~ Pastuchow Arabskich
a ~~[illegible]~~ wspaniałe niegdyś iey świątynie wyniosłe na
dęte i nadgrobki mieszkalnią Szczurow
wężow y Jaszczurek

Bułka		
Piwo		
Chleb		24
Piwo		6
Chleb		6
Chlebowe		6
Papier		24
Strawne	4	6
Szewcowi		20
Łopka		6
Piwo		2
Ślusarz		10

pro memoria

Dostrzegli bystrzy badacze Natury
W ~~tejże~~ onej wnętrznościach ogniożyrne zwierze
~~Więc~~ nie dziwić ~~się~~ więc to, ~~tylko~~ bez dziwu zwierz wtóry
Co z ~~mądrych~~ żyrnych. ~~toku~~ w dowcipie kartek swoy żyr bierze.

Gdy wdzień zniszczenia Złość siły wywarła
Zgubić nasz Naród słynący wiekami
wdzień Nieszczęścia gdy Oyczyzna umarła
Rozstaiąc się iuż Duch Jey Polakami
w Nadgrodę czynow wiekopomney Sławy
Za Elizeum odebrał Puławy
Gdzie Cnota rządząc kościołem Pamięci
wieczystą czescią Imie Jego święci

Podruzny na Kościoł
Pamięci w Puławach

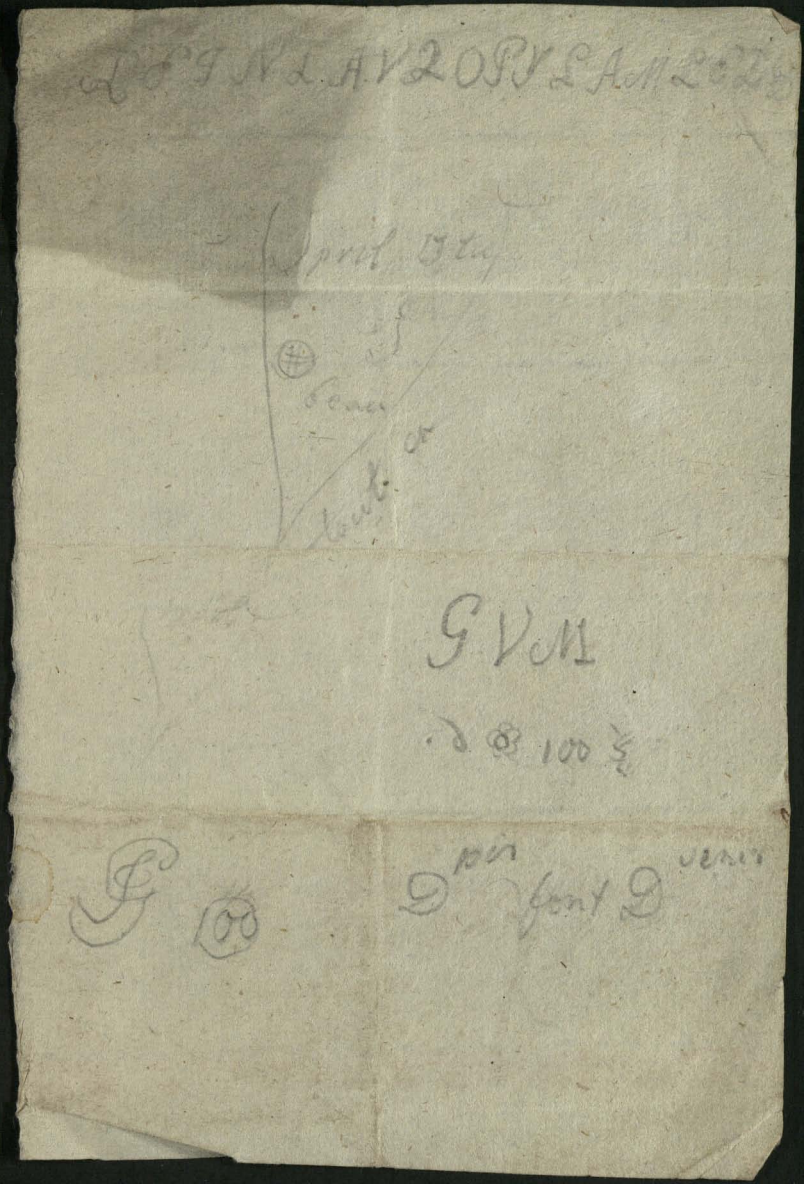

[illegible] tiza [illegible]
[illegible] jedney [illegible] [illegible]arz stawiony

[illegible] którego [illegible] [illegible]ncze [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] wspiera
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ogę znamie
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] się wdziela
[illegible] [illegible] [illegible] Majestatu
[illegible] [illegible] [illegible] poznać [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]awał poznać [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]iła trwoga

[illegible] [illegible] [illegible]
Tyle strachem padłbym na [illegible]
Jednakże szukałbym innego Boga

Mądra Natura odwieczną ustawą
Jednym rod Ludzki łańcuchem spoiła.
Ty ją utwierdzasz twą ręką łaskawą
Przeciw Natury rostropnego dzieła
Dla cię iest słodko swey bronić życzyć
Słodko dla Pana słodzi znać błędy

Ślepego Gmina o Bóstwo zwolnicze
Pani całego dziwnowładna świata
Co iednych wprzęgasz w iarzmo niewolnicze
Drugim tron daiesz albo płaszcz z szkarłatu
Nazbyt lud blaskiem twych Bogactw przyćmiony
Zawiści okiem rzucaiąc na trony
Z [illegible] zazdrości często szkodliwego
[illegible] mądrego dobroczynna dusza
Ku tym połoszkom zazdrością się wzrusza:
[illegible] otrzyć łzy [illegible]

O Dobroczynności! Cnoto ubóstwiona
Co nieśmiertelnych swymi tworzysz dary
Dla cię Człek z natury wyszedłszy łona
Szczęśliwy, pierwsze zapalał ofiary.
Tobie w tym słońcu co dzielnemi wpływy
Ożywia naszych pól obszerne niwy
Wdzięczen za łaski oddawał pokłony
We wszystkich kręgach w raznowratnym pędem

[illegible]

227

Wielmożny Mci
Dobrodzieju!

Ponieważ ten list zaczołem od Wielmożności to go skończę krotko — o Kaucyi o debranie z Tabuli starać się będę — podać cessyi twoiey na maiątek żony dopoty niemogę — dopoki mi addictionis Decretum post Maritum na syna, a po synie na nią to iest twoią nayukochańszą nieprzyslesz — a wprzod się mi niespodziewaiąc Cię kocham bo niemogę

Z Lwowa
3 i Maja 1783.

Ty co starożytność byt wiedzie z wod pia
ny

Co rzuciwszy Olymp mieszkasz w wod ziemia
ny

Ty co po Dobroci pierwsza dolę słodzisz

Ty co z Bostw natchnienia od wieków się
rodzisz

Piękności witam cię. Przebóg! obłok szary

Mym oczom przyćmionym zakrywa twe dary!

O to wraca łąkom wiosna kształt zielony

Wolno bucia mrozow pętem zdroy ściśniony

Gay liścia zorza blasku pełna srebrnego;

Wszystko się odradza, nie dla mnie iednego!

Me oczy przez gęsto zmieszane Wapory

Ledwo doyzrzą Boskie twey Malowni twory

Slepy Milton cios mniey odemnie mia

Bo choć ślepy, dzielnie kreślił wdzięk
srogi

W Skoro wpadł szanowny Oyciec twoy drogi w za

Nadobnych Cor słysząc czułobrzmiące chwycenie

W lot Obrazy wierne + rozlicznych pr
pienie
miotów

+ W płodney tworzył Malowni po tysiąc

Wśród Corek pienia twych dzieł naypierwsze dzi
zwrotów

W oczach iego zgasłe ożewiał Rym tkliwy
wy

Biada mi! w czczeniu cię, nie zrownam Miltona,
Wszakże mą duszę kształt twego krzepi łona

Płodny Umysł malował po tysiąc zwrotow

O Źródło roskoszy powabów wesela 229

Twa moc darów całey Naturze udziela

Ty w ustępach ludzkim skrytych oczom skaty

W rumiany przekształcasz Rubin, granit

Rożnolszniącą kruszcom tayniesz postać trwały dała

Tyś blask w kryształ, wieczny płomień

w bryłant wlała.

Ty po kropli cedząc biały Albastr ~~tworzysz~~ mnożysz

W Antyparu wnętrzu przezeń wdzięki two

rzysz

Wspaniała budowa co w gmachu [illegible]

Czeka by zrobić swą postać światłem

By zaś oczom zbliżył twoich [illegible]

W krzewy zioła kwiaty w ~~[illegible]~~ różne krztałcąc

Twym pędzlem barwisz w złoto ~~[illegible]~~ szkarłat bławaty

Ty ubierasz chrost młody w paruż szaty

Ten puste ubierasz Antyparu [illegible]

Ty w
Prócz cię gęstoliście lipy (ponure) smutne sosny
Czułe serca zwabiąsz chłodem lubey wiosny.
Wszystko co tchnie twe dary choynie pobiera
Niezoczny mal w prochu, z swych barw dumny
Tyś przypała dumnie Pawie gwiazdopiore szpera
Niestatek w motyle wlałaś lotnoskora
Lew y Tygr srogi wśród Afryki zgorzały
Jak groźny tak też iest poważnie wspaniały
Jeleń kibik zyskał ~~dostał~~ ~~kształtnie~~ w udziele rogi postawy
~~Wlałaś~~ ogień z odwagą w rumaki wiatronogi ~~zwawe~~
Co wznosząc kark wzniosły ~~zgięty~~ rownym pędzą dzia
Do mety do luby do boiu z zapałem
Orła komara tyś postać udziałała
Lecz wszemrządcy człeku pierwszeństwo schwała
Człowiekaś tylko wzniosła ku Niebu czoło
Wzrok dałaś przenikły czułość i twarz wesoła
~~Płacz y śmiech weń wlałaś y słowotworczą mo~~
Szlachetność, śmiech, płacz słowotworczą mową ~~y twarz wesołą~~
Śliczną towarzyszkę, wierną czuć połowę
Tuś to wyczerpała z twych Bogactw skarb
Powabnym wstydem iey zrumieniłaś lice

Wszystko co dycha twe dary choynie czuie
Nigdy mal barwą dumnie w prochu się rzuca
+ Zabłkaie

Wiersz na śmierć Jozefa Małachowskiego
przez siostrę JW. z Mol. Bratkowską
napisany

Lutnio już od tąd smutne tylko tony,
Twe zardzewiałe dla mnie jękną strony;
Czarna powłoka wesołość przytłumi
Czysty żal innych tonow brać nie umie
Święte przyjaźni krewności Ogniwa
Znagła stargała śmierć nadto skwapliwa
Szląc lube Cienia w cnotliwych krainy
Gorzkich łez strugi odbiera w daniny.

Do ciebie Przyiacielu

Nie tak iest słodke roskoszy uzycie,
Jak przykra strata, dobra raz mianego;
Coz zem miał dobra zewsząd dość obficie
Gdym go utracił, iam biedny dla tego.
To dobra w Tobie przyiacielu miałem,
Bo nie z dostatkow los moy będe cenił,
Ciebie straciwszy wszystko postradałem,
Los szczęscie moie, w niedole zamienił.
Jam z Tobą smutki, y radość mą dzielił,
Ty twoią ze mną dzieliłeś wzaiemnie,
Z Tobąm się smucił, z Tobą y weselił
Tyś się nie cieszył, nie smucił bezemnie
Ty moim byłeś, ia twoim mentorem
Jam w twoie slady, tyś w moie wstępował,
Tyś szedł za moim, ia za twoim torem
Zawszem mę dobro w twoym zdaniu znaydował
Coz to za czucie me zmysły zaymuie?
Czyliz to rospacz? o losie zbyt srogi!
Ach rospacz pono serce moie czuie
Bo cie nie uyrzy przyiacielu drogi!
O losie co zyiesz ludzką niedolą!
Nie żądam czynu od ciebie wielkiego

Niech cię choć moie tesknoty zniewolą
Zbliż przyiaciela do mnie tak lubego
A gdy iuż szczęscia tego mieć nie mogę
Bym go przycisnoł do łona moiego
Choway mu życie, ktore mi iest drogę
Day przyiaciela Mu, iak ia, drugiego.
A ia gdy zwayde Jemu podobnego
Chować go będę iak skarb znaleziony
Lecz iuż nieznayde takiego drugiego
Ach ia zginiony!

29tego Kwietnia 801 w Sędziszowie

z Marmontela.

Rząd Kraiu powinien bić prawem zabespieczony,
Woyskiem zaś y zbroią tylko przyozdobiony.
Rządca, ktory za cel panowania, mocne tronu swego
tylko ugruntowanie przedsięwziął, iest iako snycerz statue
marmurowe kuiący, ktory odpadaiące marmuru kawał-
ki cale zaniedbuie, – Rządca nad dobrem Ludu czuły,
nakłonić y przychylne sobie ludu umysły, azeby

1.

Douce et flatteuse espérance
as-tu fui loin de mon coeur;
me laisse-tu sans défense
contre les traits du malheur.

2.

chasse les sombres nuages
qui m'obscurcissent les cieux;
que tes brillantes images
viennent réjouir mes yeux.

3.

La nuit fuit devant l'aurore;
l'hyver fait place aux beaux jours;
le coeur, que l'ennui dévore,
attend ton heureux secours.

4.

Lorsqu'à la douleur amère
je suis près de succomber,
arrête, sur ma paupière,
la larme prête à tomber.

1.

Eveille-toi, ma tendre lyre ;
prete-moi tes accords puissans :
à celle qui fait mon martyre
fais sentir les maux que je sens.

2.

Ne permets pas qu'elle sommeille
en faisant tant de malheureux
porte à son cœur, par son oreille
le trouble qu'ont causé ses yeux.

3.

Mais, de ton art subtile avantage
tu peux guerir et non blesser,
et jamais elle ne soulage
le cœur qu'elle a voulu percer.

4.

Que dis-je ! la douce harmonie
ne peut appaiser mon tourment
remède aux peines de la vie,
tu sers à l'amour d'aliment.

5.

Tes soins desormais sans empire
ne peuvent plus me secourir :
tais-toi, dors, impuissante lyre
et laisse ton maître mourir.

235

10,305

Rola

Bizarskiego Oy-

ca Elzusi

Memoria

1° koniec mowy cudzey pod krzyżo-
na dwoma Liniami.

2° Czynność czyli Akcya okrzy-
słona wkoło

Rola Bizarskiego.

Akt Pierwszy

Scena 1sza

Bizarski i Klimunt

Bizarski zaczyna Komedyą

Moy smutny przyiacielu! moy
dawny Sąsiedzie!
Nadumałeś się dosyć o domowey
Biedzie,
Czas by ią raz zapomnieć hey. co za
Pociecha.
Gdy daię moią Corkę za twego Sie-
ciecha.
Gdy rany twego Domu goi Kon-
trakt wiecznie:
Ale ten twoy Pan Sieciech zda-
ię się grzeczny.

Coż zrobił Wzdęty swego Urzędu powagą.
Rocha się wswoiey przystey pod Miarą y Wagą.
Ja o takim Młodziku większą mam Nadzieię.
Ktory wyszedłszy ze Szkoł, trocha poszaleię;
Ale Pana Sieciecho nienawidzę zato,
Że zawsze chce rozprawiać iak poważny Kato;
Przykry iest

Niby troche rzęda J zatom lepszy bez ochyby.
Bo lubię prawdę mowić, i lubię Jey słuchać.
Buzować Pana Życia, gdy chce pod Nos dmuchać
Wyrzucać mu na Oczy Jego smiane Czyny.

J przygaszad napuchłosc tey prawniczey Miny,
Kiedy iednak rozpustnik, burda, Marno-trawca,
Kostera, i tysiącznych innych niecnot Sprawca
Starszy syn twoy Walery niewiedzie gdzie zniknoł.
Dobrze iest, zes dotego pyszałka przywyknoł.
Zes na niego Maiątek cały nasposobiuł,
J zes mu Regentowstwo tymczasem wyrobił.
Ale iak tylko dopadł Pan Młodzik Urzędu,
Zchardział zbyt y na starszych nima dosyc względu.
Peten dziwny proznosci y marnego Szumu,

Iuż sądzi, że ma więcey nademnie Rozumu.
Choć każdy wie dokładnie że Ja mam Oleiu
Od Ciebie nawet więcey
Jakże ci się nie sprzykrzy Te iednak przywary
Natura mu nadgradza Szczodro z inney Miary
Zrobiła go takoncym, na tym stoią Domy;
Od rozumnego lepszy Gospodarz takomy
Daż to Boży ta wada. Idźmy łączyć parę,
Niechay mu Dziś Elżbietka poprzysięże Wiarę.
Niezostaie nam więcey z interessow Mnostwa,
Tylko, żeby Wac zrobił Cessyą Starostwa;
Donacyą wszystkich Dobr y Summek przelewki

Na synala przyszłego Męża maiey
Dziewki
Obwarowawszy sobie na Wacin łeb
stary,
Obzywienie, poki cię nie wsadzą na Mary
Idzze Wać do Alkierza zswym manuali-
stą
Wygotuy cie ze wszystkim tranzakcyą
czystą.
Azebysmy do Grodu zgotowością przy-
szli
Jesli nie, to Elzbietka o innym po-
myśli.

dusze takoma zbytecznie.

Tym lepiey

Oyciec nieforturny

Panie bolesny swiekrze, doczegoż
to służy
Chciałbys, zeby znurzony wprosności
katuzy

Walery znowu przybył! breweryi na robił!

Niech Bog broni

Zeby dom podpalił! nas pobił

Panie zachoway Zeby Elzbietkę porwaną

Uniosł, ktora mu nigdy była obiecaną.

Nie

Zeby nam przyleciał dokuczać obiema

Obdzierac Cię! dziedzi dzyc

w dobrach i puscizne

Chyba ze tak inaczey Elzusi nie tiznie

Oycowskiego godny

Ja się tez dziwnie zes patrzył przez Szpary

Ze tak długo mogł znosić bezecne
przywary
Co on też dokazywał przez nie-
małe czasy
Pamiętasz Swiekrze owe nado-
bne figlasy
Kiedy ci się był dobył do okutey
Skrzyni.
Zeby kupił zaprzęgi dla swey Re-
storyni
Ktora utrzy Dni innego wzięła
Pacha;
Jakżem ia się też ułedy naśmiał
cha, cha cha cha Ch.

Odkopywał Zodła

A ufaraona, pomniaz, gdy się był zapa-
lił
Jak na Asa garsciami obrączkowe
walił

Eh..!.. porzuc

Ale, ale, ale sławne Czyny!
Pamiętasz, gdy z Elżbietką miał
mieć zaręczyny
Gdzie go wwieczor znalezli! aż mowie
sromota.
Wiakiey budce, dla kogo — ptwy,
co za nie Cnota

~~Do Regimentu dawał~~

~~Jeszcze~~

Ale Prawda czasem kole

Kładąc sobie Palce na Usta

No, No, iuż nic nierzekne kole Prawda
naga.
Ale też i WWPana wielka nieuwaga,
Bo kiedyś w nim Sktormosci zbyt
bystre poznawał

Poco zes go dokata do Regimentu
dawał?!

Jiescze? Juz i Słowka... —

Ale trzeba było...

Przyiaźnie zaiemne

Niewątpie. moią Corkę w prawitem po-
woli,
Zawsze moiey Nayw yższey być po-
słuszna Wolo...

~~Ona~~
Ona wnyzie trzymana, nie zadna Pie-
szczocha,
Jak prętko powiem; naze? kochay
go, wnet kocha.
Oh? te iescze woskową umiem
rządlić Dusze
Do czego zechce iednym Słowkiem
ią przymusze

Nieprętko się wlecze

Day sobie, bo ci widno.

w Perduszko zakradac

Kto zas nowy? ten Hultay? nie-
turbuy się oto!
Bo kiedy on Oycowskie smiał po-
ruszyc Zkło.
Wiodł. zte Zycie, y tyle rozpro-
szył Tysięcy,
Przykazałem mey Corce niekochac
go więcey —
Co każe, to byc musi.... ot i
ona kroczy,

Scena Druga

Klimant, ~~Bizarski~~ Elzusia
Fidelska Bizarski

Choć sam do nas, Dziewczyno;
Patrz mi Smiało w Oczy,
J na moie Pytania odpowidz mi
Szczerze,
Gdy ci kogo w dozgonne oddaię
Przymierze.
Czy on szpetny? Czy ładny, Smu-
tny, czy wesoły,
Czy w Bogactwach opływa, Czy
iak Bizum goły
Wszak go kochasz, byle ci odemnie
Czyt dany?

A co? Jakże? Nieprawda?

Nie Ojcze Kochany

Jako? Despotycznie układał?

Jakże to potym wszystkim, com Ci
napowiadał

Jeszcze ci się twoy przyszły do Serca
niewsunie,

Ten, co ci go Dziś daie? Mości Tatu-
mu nie

Niewiesz to że Ci każe przyszłe za-
ślubienie

Byś mu oddała Serce, niewiesz!

Prawdziwie słuchetne

Milczał byś lepiey, Dziadu, do zwie-
dzenia takiey

Siwo Brody Podchlebctwo kazy-
ciela Dziatwy?

Moia Corka nieznała takich
Maxym z Piekła
I bez Ciebie ni gdyby tego niewy-
rzekła

Do Elzusi

Słuchay ty: Daiec Męża niebar-
dzo rozumny!
Niezbyt gładysz, y trocha nie-
wim czemu Dumny.
Lecz to do mnie należy popra-
wowac Zięcia
Przyiąc, iakiego daię powinność
Dziecięcia
Czyń że co rozkazuię, aiak się poy-
miecie
Życzę wam, kochay Cię się.... ie-
żeli możecie

Do Klimunta A

A Ja Panie wspuł tato nieczekam Zachodu,
Idę nasze Czynności przynagłać do Grodu,
Temu Suscyptantowowi muszę natrzyć Uszy
Co bada Rzecz rozkłada, i na kilka Arkuszy
Wszystko to dla Sikorki
Niech by się nie ucieszył, ~~[illegible]~~
Byleby się ~~[illegible]~~ przynaymniey z przepisaniem spieszył,
Wnet wrócę, nadgrodziwszy Pisarkom solitto
Zięcia, Córkę, y Ciebie z burczyd

Scena Piąta

Na kląć mu nalaiać nauczyć

Znowu nam coś za kaduk świeżą Stuczkę płata,

Coż takiego

Szukałem gdzie twoy stary Tata,

Ale widzę że robi z pod ruznym Grymassy

Który dopiero wysiadł, z podruzney Kolasy

Młody to był Podruzny

Dziad o iednym Zębie,

Wiele Lat, byle fałdów maią na Gębie

Naszey Siwce zaraz się pobroda
młasnęły
I wnet zbryzliwo iakoż rozmowy
zaczęły
Trzęsły się od wzdychania Ich
sklepiste ~~[illegible]~~
Grzbiety
Jeden mowił niestety, y drugi
niestety?
Uciecha tylo słyszeć Ich wyiące
głosy
Widzie słochami zlane, y wąsy, y
Nosy
Starosta ryczące beczące, iak po-
iaknicy Straże
Posiedł się potym w swoiey za-
kopce komnacie

Mowi, że się do woli chce na pła-
kać w modzie
Niżli nasze przed ślubne pod-
pisze tegodzie
Zamknął się a stym wszystkim
a stym wszystkim trze-
ba by się spieszyć

Wszak nas nie nie goni

Owszem Nas wszystko goni, i
przypisać tobie
Całe spoźnienie trzeba

w iakim że Sposobie

Już by się to skończyło dawno gdy-
by nie ty
Wszystkich zawsze zamieszań Przy-
czyno kobiety

Niechay ze wiem zaco

Jescze ci się mam Sprawiać? wszyscy
cie ładzacą.
Ta zułoba niepotrzebna bata-
nictwem trąci
Ide widzic kto nasze ~~[illegible]~~ kto-
zenia nunci.
Te słowy do poszłoty, wybesztany
wytaię;
A ciebie chcesz, czy niechcesz Dzi-
siay za Muz daie

Koniec Aktu pirszego

472

Anast Kortowski

Papier i mamma

Mamin i Papin

Ach! taką młodość tylko nazwać piękną,
Która zaburzy pierś jeszcze nie zbrojną,
Od której nerwy w człowieku nie miękną,
Ale się staną niby harfą strojną,
I bite pieśnią zapału nie pękną,
Słowacki.

Miło to sobie przypomnieć czasy młodości. Najmilsze ze wszystkich takich wspomnień są bezzawodnie lata spędzone na uniwersytecie, – a oprócz nich, które wspomnienia tyle są miłe, które napełniają nas taką rozkoszą, które tak żywo stawają nam w pamięci, i któreż tak rączo unoszą nas w to życie bez trosków i trudów, bez wczoraj i bez jutra; żywe, wesołe, równające się chyba życiu kwiatów rosnących do słońca? – Wspomnieniom z tamtych dni wyrównywają tylko pamiątki koleżeńskiego życia w kampanii.

Przypominam sobie obadwa – i dzisiaj nieraz, kiedy oczyma rzucę na świat ten tyle smutny i bezbarwny, na tyle nędzy i ucisku, na tyle łez i zgryzot; które napełniają wszystkie chaty, i miasta, i kraje – to porzucam te krwawiące dumania, i rad lecę w przeszłość moją. – Niedawne pamiętam czasy – a przecież wtedy bywało inaczej! – Kiedy je sobie przypomnę, to mi się zdaje, żem się wewnątrz odrodził, to mi tak lubo, tak roskosznie, że gdyby

mnie tylko nikt z tych marzeń nie budził, radbym prześnił tak życie całe – o! i piękniejsze by było to życie prześnione, niż dzisiejsze rzeczywiste – o piękniejsze!.... a czyż ci, którzy dziś są młodzi, jak ja byłem podówczas, czyż ci kiedyś te lata, dla nas dziś tak smutne, z równą będą wspominać rozkoszą? Czyż znajdą w nich coś, do czego później wzdychać, czego żałować będą?... ja sądzę, że znajdą – lecz cóż? ostatnie cienie pozostałych po nas pamiątek, i pół-jasne promienie nieurzeczywistnionej nadziei.

Tak mówił jeden z tych, którzy dzisiaj mają lat czterdzieści – i ciągnął dalej; Było-to przed samą rewolucyą listopadową; – miałem podówczas lat dwadzieścia i jeden, byłem tu na uniwersytecie, miałem bardzo dobrą gażę od ojca – taką, jakiej dziś nie jeden szlachcic z całej wioski nie ma – a! bo to były inne czasy i inne dochody – miałem piękne pomieszkanie, piękne suknie, pięknego lokaja, rozumie się z galonami – i do onego czasu miewałem mentora, który ze mną mieszkiwał – wtenczas już ojciec mój zawierzył mojemu wiekowi i dawniejszemu prowadzeniu się – i mentora odprawił, któren z desperacyi wyświęcił się na księdza, bo był ukończonym teologiem – byłem prezentowany w pierwszych domach – wesół, niedbający o jutro i o dos

wiadczenie jak o grosz złamany; -
byłem lubiony od towarzyszów, i
podczas kiedy inni byli gotowi
do wybitej i wypitej - ja byłem
zawsze raczej gotów do bić się ma-
jącej i nalanej; - i cóż myślisz -
co mi brakowało? Do tego jeszcze
kochałem się jak szalony, a pojedyn-
ki były rzeczą codzienną. Cóż sądzisz -
jest gdzie życie weselsze? -
Wprawdzie nibyło przeznacze-
niem mojem było się uczyć,
ale nacóż to się było uczyć.
kiedy ja już wszystko umiałem?
Tańcować, jeździć na koniu,
bić się na pałasze, co naj-
główniejsza było podów-
czas; dzisiaj - czemuż to
zaniedbują to rodzicielskie
rzemiosło? Czemuż się
dzisiaj nikt tego nie uczy,
co podług hałasów i po-
gróżek, których pełne wszyst-
kie kąty i gazety, powinno
być rzeczą pierwszą? ... Nie
mówię już za czasów ojców
naszych, ale i za moich
jeszcze, dobry rębacz był
ogólnie i słusznie cenio-
ny - to też i ja za moich
czasów, kiedy tam się
coś uradziło, i kiedy przy-
szło co do czego, nie bóliśmy
się z za barykad; - to też i inne
mieliśmy oko, choć u nie-
przyjaciół. - Ale - miałem tu
opowiedzieć jedno wspomnienie -
Owóż to wtedy, pamiętam,
krom wielu innej młodzieży,
którzy tu dla tego mieszkali,

aby się czegoś nauczyć – ale mało się co nauczyli, bo jakto wiadomo, literatura porzęła się dopiero budzić we Lwowie, i nie było więcej jak kilkunastu z młodych ludzi, którzy się szczerze naukami trudnili, i dzisiaj, którzy z nich nie poginęli w kampanii, i którzy nie skonali na wygnaniu mają już starę powszechnie uznaną, bo i zasłużoną, – owoż między tylu młodzieżą było dwóch rodzonych braci, którzy niewiem już z którego pochodzili obwodu – a jak się nazywali, na coż mam powiedzieć, kiedy oni mieli przysłowiowe nazwiska, po których lepiej ich znano na świecie, jak po własnych – a to starszy nazywał się Mamin, a młodszy Papin.

Rodzice ich byli to bardzo bogaci ludzie – ojciec, stary żołnierz, podobno jeszcze Kościuszkowski, powszechnie szanowany w całej okolicy, starosta, chrzestny ojciec i superarbiter całego obwodu, kiedy mu się młodszy pierwszy syn, a później nadzwyczajnie do matki zrobił się podobnym, a jeszcze później

wiele ruchów i sposobów wyrażania się przyjął od niej – mawiał często, oto mamin synek – i ztąd zostało Mamin. W parę lat później, pobłogosławił pan Bóg małżonków, i urodził się drugi synek – ale ten już, czego świadkiem cała okolica, ani do papy ani do mamy nie był podobnym, i nawet żadnej od nich maniery nie przyjmował – ale matka, raz podobno nawet w sprzeczce, chciała gwałtem przekonać męża, że to dziecie zupełnie do ojca podobne, że to istny papin synek – ztąd zostało na wieki wieków Papin, – i tak się nazywali w szkołach i w kampanii, a później wołać będą, pewnie inaczej ich nie zawołają. – Wszelkie pomimo to, że sobie małżonkowie tak te dzieci przypisywali, i pomimo, że Mamin był prawie zawsze pod wyłączną opieką matki, a papa do Papina z czasem się przyzwyczaił, i sam mu z nadzwyczajną usilnością mentorował;

pomimo to wszystko - przypadek czy natura igrać lubiąca z podwładnemi sobie przedmiotami, zupełnie przeciwnie usposobiła ich charaktery. Mamin, jak od dziecka, tak zawsze, był upornego, silnego charakteru - otwarty, rzeczy jasno pojmujący, odważny, śmiały i przedsiębierczy - najlepiej jeździł na koniu, niezrównanie robił pałaszem, dzielnie pływał, zawsze przytomny zawsze niewzruszony, z milionów awantur, które podówczas były modą, cało i czysto wychodził - a i w naukach o tyle celował, że go powszechnie do najzdolniejszej liczono młodzieży.

Papin przeciwnie - chociaż nie wątłego zdrowia ani słabej budowy ciała, ale słaby na duszy, po niewieściemu uczuciowy, trochę spazmatyk, trochę egzaltowany, - tchórz, jakich mało na świecie, - a chociaż nadzwyczajną uposażony pamięcią, przecież zdrowej brakowało mu klepki - niemający swego własnego zdania, i do tego stopnia duch niewolniczy, że wyrocznią dla niego było każde słowo papy - i za jego

rozkazem miewał rozum i odwagę – więc też i bez porady papy nigdy nic nie zrobił – a w braku papy zwykł był zwyczajnie przysięgać na powagę Mamina, od której wszakże zawsze zwykł był apelować do papy, skoro się do tego sposobność zdarzyła – zwłaszcza że Mamin częstokroć do tego stopnia swój upor posuwał, że ~~się~~ aż, o zgrozo! jak mawiał Papin – samemu papie oponował. –

Obadwa mieszkali razem i kochali się bardzo. – Mamin kochał Papina i litował się nad nim – Papin kochał Mamina i poważał go.

Na naszych schadzkach kawalerskich, jużto najprzyzwoitszych pod słońcem, schadzaliśmy się zawsze z obydwoma braćmi – Mamin takim wieczorem przodkował, bo jak raz rzekłem, mimo młodości swojej, celował wiadomościami i nauką, a nadewszystko częstym, zdrowym, rozsądkiem – lubiliśmy go wszyscy – bez niego nieobchodziły się tańcujące wieczory, ni bale, ni przejażdżki, bez jego pomocy nie godziły się sprzeczki, a szczęśliwy był ten, komu Mamin dostał się za sekundanta. – Papinek także i

i owszem pilnował naszych wieczorów, gdzie zwyczajnie milczał, albo bardzo naiwne robił zapytania – na zgromadzeniach tańcujących był przedmiotem zabawy kobiet, chociaż nie można mu było odmówić dowcipu, ale jego dowcip był cyniczny i sprzeczek unikał – pojedynków nie miewał nigdy. –

Pod owe czasy otwarty dom prowadziła hr. X. – wszystko, cokolwiek miało pretensyę do świata, tam bywało. – Pani hrabina była to szczególnego rodzaju kobieta, jej nazwisko niegdyś bardzo świetne, podobno na Litwie jej przodkowie prawdziwie magnacki posiadali majątek – ale ona, kobieta już nie młoda, i nie mająca pretensyi do wdzięków, wdowa i bezdzietna, mająca przy sobie jakąś krewną tylko, i to już nie młodą – prowadziła dom tyle otwarty, dom taki wystawny i kosztowny, dawała wieczory ciche i teatra, a bale w zapusty i obiady – co wszystko nadzwyczajnie ruinowało resztki po przodkach pozostałego majątku – i dla czego? kiedy sama mało nawet miewała w tych kosztownych zabawach udziału. – Oto bierała zwyczajnie

do siebie jakąś panienkę nie ubogą, nie majętną, jaka się zdarzyła, której rodzice jeżeli ich miała, mieszkali na wsi, — trzymała ją w siebie, podejmowała wszystkie koszta, uzupełniała jéj edukacją, i wydawała ją za mąż — a to było jéj największem zadowoleniem. — Cóż powiesz? Iście usposobienie to pani hrabiny, było namiętnością — bo trzeba ją było widzieć intrygującą i sprowadzającą konkurentów do swojéj adoptowanéj córki; proszę ją było widzieć, jakie nie raz zwalczała trudności, i z jaką skrzętnością szukała nowéj córki przybrać się mającéj — kiedy tamta za mąż już wyszła. — Cóż to za namiętność? —

— W owym czasie właśnie pani hrabina przybrała sobie nową córkę czy wychowankę — dziecko 18to czy 19to letnie — cud piękności, za którą zaraz po pokazaniu się jéj na salonach pani hrabiny, przynajmniéj dwudziestu oszalało. —

Trzebaż było takiego zdarzenia, żeby się ci bracia, jak ich widzisz Mamin i Papin, obadwa w niéj zakochali; — a nawiasem ci wspomnę, że ta panienka była nawet kuzynką pani hrabiny, a córką dosyć majętnych i uczciwych rodziców, mieszkających podobno na

Podolu.

Z początku obadwa bracia nie wiedzieli o swoich miłościach zwróconych ku jednemu przedmiotowi, i długo się to wzajemnie ukrywało; – ale trzeba było znać Mamina, człowiek ile silny charakterem, tyle namiętny – co się wyraźnie malowało w jego bladawej twarzy i oku ciemnem, dużem, pełnem niezwyczajnego ognia, – a ile namiętnym był, tyle upartym – więc nie przeciwnik taki jak Papin, ale z tysiąca wybrany, najlepszy jeszcze by był musiał być przezeń zwyciężonym – ale Mamin nie bał się przeciwników.... czekał on tylko niecierpliwie wyroku z ust tej cudownej Anny, która była bożyszczem salonów, – a o resztę i nie pytał.

Wzajemna obydwoch braci tajemnica byłaby może do dzisiaj została tajemnicą – ale cóż nie może przypadek?

Papinek, egzaltowany miłośnik sztuk pięknych, przytém wytrwały i po niemiecku cierpliwy, bo tak papa kazał – pisywał sobie pokryjomu wierszyki, i ćwiczył się w rysunkach. – Dawniej wybierał do

tych ćwiczeń różnego rodzaju przedmioty – ale od czasu jak się zakochał, pisywał tylko wiersze do najpiękniejszej Anny i rysował jej twarz. –

Natura odmówiła Papinowi obudwóch talentów – więc było najmniej ze trzystu kartek zapisanych wierszami i przekreślonych, i ze trzysta pargaminków ze trzystoma najpiękniejszemi głowami, z których żadna nie podobna była do Anny. Te papierki porozrzucał. Papin nieostrożnie po wszystkich kątach, bo i nie widział zresztą potrzeby zachowywania ostrożności. Bardzo naturalnie, że pewnego ranka wpadł Mamin niespodzianie do pokoju Papina, i zastał go właśnie porównywającego nieudane rysunki.

„Co to znaczy? Papinku," zapytał mimowolnie Mamin.

„Ot, nie – zwyczajnie egzercycya," odrzekł Papin.

„Jakto egzercycya – trzysta głów panny Anny – cóż-to za egzercycya? – Czy ty się tylko nie kochasz w Annsi?"

„A – nie wiem co na to

papa powie – ale ja się tobie przyznam – że prawda."
„Papinku – to żarty!"
„Słowo honoru daje, że nie żarty!"
„A wiesz że ty, że ja za nią szaleję?" zapytał gwałtownie Mamin, patrząc się ostro w oczy Papinowi.
„Maminin to żarty!" odpowiada szepleniąc naiwnie Papin.
„Słowo honoru daję, że nie żarty!" zawołał Mamin, „i chyba po moim trupie!"
„Maminin! niewiedziałem – ale" dodaje zaambarasowany, „historya się zrobiła – cóż to począć teraz?"
„Papinku! odstąp."
„Nie mogę" odpowiada z namysłem Papin.
„Zaklinam cię na miłość braterską, na Boga, na ojczyznę, na rodziców!"
„To będą awantury," odpowiada Papin, i naśladując Mamina, co zawsze zwykł był czynić, gdy się sposobność zdarzyła, dodaje z ferworem: „Nie mogę, i chyba po moim trupie!...."
Na to Mamin przytomny zawsze, ale z wykrzywioną od boleści wewnętrznej twarzą, z włosami rozrzuconemi, chodzi po pokoju, i niby zdaje się namyślać, co tu zrobić – nareście przystępuje do Papina, bierze go za rękę i rzuca się przed nim na kolana:

„Papinie! jeżeli kochasz brata, jeżeli ojca kochasz, jeżeli ci życie miłe... Papinie! przez litość nademną, jeżeli ty ją nie kochasz tyle, ile ja, — i pewnie ją nie kochasz — jeżeli jej dobrze dobrze życzysz — Papinie! odstąp!"

Papin zalewa się łzami, i dostaje nerwowego ataku — w takich miłościach rzuca się z krzesła w objęcia brata, i ze łzami:

„Maminin!" mówi, „ja ciebie, ja ojca, ja, ja, ja wszystkich kocham — ale nigdy, nigdy nie odstąpię!"

„Papinie! czemu?"

„Bo papa tak kazał."

„Jakto? alboż papa wie?" zawołał zdziwiony Mamin.

„Nie wie — ale zawsze mi papa mówił: jak co przedsięweźmiesz i uznasz za dobre — to nigdy nie odstąp — za wiarę twoją daj się posiekać w kawałki, a z miejsca się nie rusz. — A moja miłość, to moja wiara!"

„Papinie! tyś głupstwo powiedział — ojciec głupstwo..."

„Jakto! ojciec głupstwo — ojciec nigdy głupstwa nie gada. — Jakto takie rzeczy na ojca gadać! Maminin! skończona."

„Skończona!" odpowiedział Mamin, „żaden z nas jéj mieć nie będzie —

– ale wiedz o tem, żeś mi wydarł całe szczęście moje."

„Skończona!" dodał jeszcze Papin, "ale.... zresztą nie wiem co papa na to powie."

Tak się skończyła ta scena – Mamin bezprzytomny prawie wyleciał na ulicę – i tak ulicą szedł i szedł, gdzie go oczy poniosą i zaszedł gdzieś na dalekie przedmieście, i dalej w jakiś lasek i na jakieś pola – kilkogodzinna przechadzka ochłodziła go; a pomyślawszy nad tem co się stało, widział tylko śmieszność – żałował Papina, bo wiedział, że mu kochanki nie odstąpi – ale i to wiedział, że jak papa każe zapomnieć Papinowi, to zapomni – a kiedy się Mamin ożeni, to papa pewnie zapomnieć każe Papinowi; – to rozmyślawszy, przyszedł do domu, ubrał się i poszedł na wieczór do hrabiny.

Inaczej atoli uczynił Papin – najpierwej siedział długo i myślał i myślał, a potem list do papy napisał o tém, co zaszło – a potem wysłał list na pocztę i czekał na służą-

cego godzinę, nim wróci, aby się ubrać mógł, bo nie miał tyle konceptu, aby się samemu ubrać i na służącego nie czekać, ale doczekał się i służącego, i ubrał się, i przyszedł do mnie po radę.—

Opowiedziawszy mi wszystko, co zaszło — krom tego, że list napisał do ojca — pytał mnie o radę. Rozpoznawszy rzecz dokładnie, radziłem oczywiście, aby sobie wybił Annusię z głowy, i aby odstąpił Maminowi.— Papinek to wszystko wysłuchał, podziękował mi za moje dobre serce, za życzliwość — ale powiedział na końcu, że nie odstąpi!

„A czegoż się pytasz o radę?"

„Ha! bo ja mam w tobie zaufanie — a papa kazał mi radzić się tych, w których mam zaufanie."

„I kazał nie iść za ich radą?"

„Papa kazał mi swój własny rozum mieć."

„A usłuchałżeś papy?"

„A — a jakże?"

„Co do pierwszego to prawda — ale co do drugiego...."

„No! nie kończ — bo byś mnie uraził, za urazę kazał papa wyzywać — ale poje-

dyrektor karał papa mi-
kać."

„O papinku! słuchaj tylko
co papa każał, a będzie z
ciebie wielki człowiek."

Tymczasem Papin
myślał o tej niesłychanej awanturze wie-
czór cały i noc całą,
i jeszcze dzień cały —
a nazajutrz ubrał się
całkiem czarno, jakby
na jaką żałobną uroczystość i pojechał do hrabiny.
— Szczęściem nie zastał
tam Marnina — hra-
bina przyjęła go z zwy-
czajną grzecznością
i prosiła siedzieć. —
Papin po dłuższej chwili,
nareszcie przybliżył się
o jedno krzesło bliżej
kanapy, i nastroiwszy
uroczystą minę, tak za-
czął:

„Madame! je crois, que
c'est mon devoir, de vous
raconter une histoire, qui
vous concerne bien immédiate-
ment." i zakrztusił się.

„Eh bien!" odpowiada hra-
bina z niecierpliwością
i pół-uśmiechem. Papinek
odetchnął, a odetchnąwszy,
odtworzył całą scenę
ze swoim bratem, sta-
rając się jej nadwrażliwość,
że to ją obchodzić po-
winno.

„Hallebarde et misericorde!"

odpowiada wysłuchawszy hrabina, „chociaż panom obudwom bardzo dobrze życzę, ale cóż-to mnie obchodzi?... przeciwnie, powinniście mi byli tego nie mówić, i ręczę, że pan Mamin mi o tem nie powie – A propos, czy jesteś pan dzisiaj proszony do księżnej na wieczór? cudowne rzeczy nam mówią o tym wieczorze – une brillante soirée – całe miasto tylko o tem dziś mówi – on m'a dit – że tam ma być jakaś wystawa z porcelany przecudowna, którą temi dniami księżnie przysłano z Drezna. –...

„Nic nie wiem o tem – ale proszeni pewnie jesteśmy, bo księżna tyle łaskawa, że nas nigdy nie opuszcza – i papa przy wyjeździe kazał nam się najusilniej starać o to, aby być jej przedstawionym, bo to podobno jedna z ostatnich gałązek z królewskiego domu."

„A tak..." i Papinek wstał, ukłonił się sztywnie i odszedł – tym czasem inne losy go-

towarzy się dla obudwóch braci

II

Mamin, który się kochał rzeczywiście i z całym zapałem i ogniem dwudziesto-kil-koletniego młodzieńca, po przekonaniu się, że mu współzawodnika, rozgorzał jeszcze więcej — a widząc coraz więcej przeciwności przy swoim niezłamanem charakterze, przedsięwziął przełamać wszystkie trudności, chociażby nawet wtedy, kiedy by już i pierwsze ognie miłości się ulotniły. Uparte charaktery widzę podobne są w takich razach romantowym głowom. — I jedne i drugie z rozwagą może poświęcają wszystko, aby założonego dosięgnąć celu. — byrna, że najczęściej ludzie tych usposobień nie są szczęśliwi w wyborze kresów swoich dążeń — najczęściej osięgają cel — i convulsicky, o nich innego powiedzieć można, to pewna, że w życiu są nie ze wszystkiem szczęśliwi. —

Mamin miał niezawodnie uparty charakter, a przy takiej wulkanicznej namiętności może i głowę miał romansową

– obydwa te przymioty razem w jednej osobie, uczyniły by charakter nader zajmujący – a może tylko Werterowski. – Przeciwieństwa więc spowodowały Mamina, że częściej zaczął bywać w domu hrabiny, że się więcej zbliżał do Anny – i w krotkim czasie, jak to zwykle bywa, albo obudził, albo obudzoną już podsycił ku sobie wzajemność.

Było to właśnie w pierwszych dniach Grudnia, – pomnę jak dzisiaj, schadzka było u mnie, – było wiele młodzieży – i obadwa bracia byli także. – My sobie śród najpoważniejszej ciszy opowiadamy jakieś różne szczegóły – o wieczorach i teatrach w adwent dawać się mających, kiedy wpada Edward zadyszany, zastawiając wszystkie drzwi za sobą otworem, i stając przed nami, jakby jaki Deus ex machina, z kapeluszem na głowie i ręką prawą podniesioną do góry, w urywanych wyrazach zawołał:

„Czy wiecie – w Warszawie rewolucya!"

Wszyscy jakby elektryką

rażeni, skoczyliśmy z miejsc, porzucając lulki na ziemię, kilku niezrozumiawszy go, porwali za kapelusze, chcąc wybiedz na miasto, i widzieć zaraz gdzie to ta rewolucya — a ja z Maminem przyskoczyliśmy do Edwarda, pytając gdzie, co, jak, zkąd ta wieść? Opowiedział nam Edward co wiedział, a nawet dosyć prawdziwe i dokładne miał wiadomości.

Jeden tylko Papin siedział niewzruszony na kanapie, i po mihnieniu gwaru, pierwszem wzruszeniem spowodowanego, spytał nas naiwnie:

„A czy będą się bić z Moskalami?"

„Cóż tu robić," trudno nam się było zdecydować od razu — niewiedząc zwłaszcza jeszcze, co w mieście o tem mówią, i czy nie ma jakich wezwań lub objaśnień z królestwa. — Wszakżeż na to, że pójdziemy bić się tylko my dwaj, to jest ja i Mamin, zgodziliśmy się, ale bo trzeba wam wiedzieć, jaki to duch był podówczas w mieście, czyli raczej jak to ducha nie było o obyczajach i zepsuciu moralnem,

o najfałszywszym kierunku spinii, o omdleniu uczuć polskich i zniknieniu nadziei oglądania kiedyś Polski podówczas, i mówić nie chcę, może mi to kiedyś później i obszerniej o tem pomówić wypadnie, – powiem tylko, że na drugi dzień, kiedy wiadomość o powstaniu była powszechna, ledwie pojedyńczy ludzie byli zdania, że trzeba iść do królestwa.

Wszakżeż za parę dni zebrało nas się kilkunastu, więc i Mamin i Papin, ażeby zaraz nagle coś uradzić, – i uradziliśmy aby iść, i to iść natychmiast – kilku niezgodziło się na to, bowiem nie byli w tej chwili usposobieni – a konie i pieniądze zdały nam się być rzeczą najpotrzebniejszą. –

My zaś, cośmy mieli własne konie i ludzi w mieście, postanowiliśmy dwa dni tylko się zatrzymać dla nagromadzenia jak najwięcej pieniędzy, których mój stryj mnie i moim przyjaciołom na rachunek rodziców dostarczył – i dalej i dalej – Jeden tylko Papin powiedział nam, że bez pozwolenia papy kroku tak stanowczego, któren uciekającego po prostu ze studyów hańbą piętnuje

uczynić nie może. –
– Całą wymowę, jaką mieliśmy obadwa z Maminem, natężyliśmy, aby nawrócić tego protestanta – powiedliśmy go do mego stryja, człowieka sędziwego i mającego dobre zachowanie z ojcem jego. Stryj był naszego zdania, całą odpowiedzialność brał na siebie – ale napróżno –
– Papin stał niewzruszony, jak skała w morzu wryta – przyrzekł na końcu, że pójdzie, ale aż za pozwoleniem papy.

Mamin prawie się nie pokazywał u hrabiny – pierwszy raz w życiu był niezdecydowany, pierwszy raz nie miał odwagi – już nawet chciał się listownie pożegnać; – zdawało mu się nawet, że hrabina, a więcej jeszcze panna Anna, będą temu przeciwne, zdawało mu się, że hrabina zechce użyć różnych sposobów, aby go od wyjścia za granicę odprowadzić – ale kobiety więcej daleko mają instynktu, a wtedy prędzej umieją się decydować. –

Wszakżeż w końcu, Mamin poszedł do hrabiny, uczynić pożegnanie – pożegnanie, rozdzierające serce.... pożegnanie równe chyba téj chwili,

kiedy złożony śmiertelną na łożu niemocą chory, żegna się z całym światem i w około łoża stojącą rodziną. — Hrabina, kobieta tyle światowa i mądra, godna dzierżyć berło między kobietami dobrego tonu, potrafiła przeczuć całe położenie Mamina, umiała więc i tutaj mu dopomódz, bo niechciała, aby ktokolwiek pod jej, choćby najmniejszym zostający wpływem, chwilkę był tylko niezgrabnym; kiedy więc wszedł Mamin do salonu, hrabina odezwała się do niego:

„Pan zapewne przychodzisz się pożegnać, przed pożegnaniem chciałbyś mi zrobić wyznanie, którego panu oszczędzić mogę — w téj chwili niepowinnam jak tylko pochwalić pana, a nawet czcią się przejąć niejaką ku niemu, że przez Warszawę obierasz drogę do starania się o rękę Anusi. Kto wróci niezawodnie ją dostanie — a jeżeli Bóg przeznaczył poledz panu w obronie ojczyzny, co tylko byłoby dowodem, że jesteś jednym z synów, któryś się Bogu upodobał, — wtedy pamięć jego pięknéj duszy niewygasłą będzie pamiątką w sercu,

mojem i Anny. — Pożegnania prędko — bo to boleśno — Anusiu! zamieniajcie pamiątki — i bądźcie sobie zdrowi."

Tak się stało. — Za godzinę byliśmy już w drodze ku granicy — a Papin pisał list do Papy.

Do granicy jechaliśmy powozowemi końmi mego stryja, konie nasze wierzchowe z ludźmi posłaliśmy drogami bliższemi luzem — na granicę wsiedliśmy na nasze konie i już konno jechaliśmy aż do Warszawy, raz aby się przez drogę cokolwiek wzwyczaić do trudów, i módz zaraz stanąć w szeregu, a powtóre, że nie mając dokładnych wszędzie wiadomości, niebyliśmy pewni, czy się nie kręcą gdzie na drodze jakie oderwane oddziały moskiewskie; — ale jeszcześmy pewnie nie dojechali do Warszawy, kiedy do Papina przyjechał kozak na spienionym koniu od ojca z listem, który, ile że go później czytałem, w następujących brzmiał wyrazach:

„Kochany Synu! Ogół waść waso, bo niegodzien ich nosić ten, któren niewieście serce ma w ciele. — Kazałem waści zapatrywać się na starszego

brata, tegoś nie uczynił, — powtarzałem waści po milion razy, że kiedy idzie o obronę ojczyzny, powinieneś porzucić chatę i gospodarstwo i dostatki, a stanąć z szablą tam, gdzie Bóg przykazał — nie dopieroż nie porzucić ci głupich szpargałów, które ci chleba nie dadzą, bo go potrzebować nie będziesz, a rozumu ci nie dadzą, bo głowa waścina nie do rozumu. Z postępowania twojego widzę, że nie wiele krwi mojej płynie w waścinych żyłach — napraw to, coś zepsuł, póki czas, bo wydziedziczę i wyklnę od imienia i herbu. Wiesz waść, że od Zygmuntów nie było piecucha w naszym rodzie — niechaj że go i nadal nie będzie — bo takie plemie wyginąć musi na ziemi, która dla pszczół przeznaczona, a nie dla szerszeniów. Posełam waści 200 dukatów na drogę — na umundurowanie osobno — te 200 dukatów zaszyj w pas, i trzymaj od ostatecznej potrzeby — nie na chleb je daje, ani na hulankę — bo w kompanii może ci przyjdzie coś pożyteczniejszego za nie kupić, kiedy Moskale usiędą na karku. — Błogosławieństwo moje i matki twojéj z tobą! — Bądź zdrów — a pamiętaj bić się tak jak się bijali ojcowie twoi — żaden nie uciekał, z pięścią w ustach szedł na bagnety, nigdy

nie ustępywał z miejsca, a najczęściej bywał pierwszym przy szturmach; – o to ojciec prosi – to ojciec pod klątwą nakazuje – walecznego syna, choćby bez krzyżów przycisnę do piersi – ale tchórza odepchnę!"

Wszakże o tym liście myśmy nie wiedzieli – przyjechawszy do Warszawy, po długich naradach i sprzeczkach, do którego by pułku wstąpić, rozeszliśmy się oba z Maminem – ja poszedłem do konnicy – on do piechoty. – Niewidzieliśmy się czas długi – i niewiedzieliśmy o tém, że Papin także trudy dzieli z nami, a nadewszystko nie mogło nam bydź wiadomo, jak też Papinek teraz papy rozkazy wykonuje. – Nie będę ci opowiadał kampanii – różnie to tam bywało – przyjaciół braci rodzonych losy roznosiły w oddalone strony, i sprowadzały czasem na jedno pole bitwy, czasem naznaczały im spotkanie w lazarecie, czasem w niewoli – czasem... aż na tamtym świecie.

Mamin poszedł z Dembińskim na Litwę. –

Przypadek zdarzył żem go widział, gdy ten cały korpus tak walecznie przedarł się nazad do Królestwa. – Nic podobnego nie widziałem nigdy – ani już pewnie widzieć nie będę. Już to cały ten korpus witany był

wszędzie okrzykami radości – patrzyliśmy wszyscy na to, którym Bóg pozwolił tego widoku – o pierwszych oddziałach nie wspomnę – ale patrzę, ledwie oczom moim wierzę: jako kapitan na czele kompanii piechoty Mamin – i cóż to za Mamin! – Twarz jego ogorzała od słońca, jak by twarz Mulata, kaszkiet zestrzelany na wylot, mundur odarty, że strzępki wisiały w około, na piersiach dwa krzyże, srebrny i złoty – cały ubiór podarty, on bosy. Z temi krzyżami i z karabinem w ręku, patrzący oko w oko stojącym jenerałom! – – i idący mówię ci, jak gdyby samą Moskwę zdobył. – Na taki widok dreszcz mi przeszedł po plecach, łzy mi stanęły w oczach, byłbym mu się rzucił do nóg i na wieki pod jego przeszedł rozkazy – o jakże mu zazdrościłem służby w piechocie! mówiono, że nie było waleczniejszego w całym korpusie. – Kiedyśmy się zeszli przy spoczynku, rzuciliśmy się sobie na szyję i spłakaliśmy się jak dzieci – odtąd powziąłem niezmyślony szacunek ku niemu, o! bo któż godzien większego szacunku!

Pytałem go o Papina. – Mówił mi tylko, że wie o tém, że Papin przyjechał do Warszawy, że się tam dopytał o bracie, a dowie-

dziawszy się, że się ten zaciągnął do piechoty, i on, ponieważ mu papa kazał iść w ślady brata, także wziął karabin do ręki. – Co się z nim stało, nie wie – ale ma nadzieję, że się z nim zdybie. –

I jakież było zdybanie tych braci? Mamin ze swoją kompanią był odkomenderowany na jakąś obserwacyę, czy coś podobnego; waleczny żołnierz, lecz niemający téj przezorności, która jest pierwszym warunkiem dla każdego dowódzcy, zaufany w swojéj odwadze i szczęściu, co może nie tak małą jest rzeczą w kampanii, jakby się to na oko zdawać mogło, – posunął się za daleko, tak że nagle ujrzał się oko w oko z całym batalionem czy więcej Moskali. – Mamin niezwykł był tracić przytomność – uszykował więc na prędce kompanią – i hura! Ale nec Hercules contra plures – szala zwycięztwa / mimo najwaleczniejszego oporu jego żołnierzy, poczęła się chylić na stronę nieprzyjaciół. –

A kiedy już, już przychodziło mu śmiercią przepłacić krok nieprzezorny, przychodzi mu na myśl hrabina i Anusia... „pamięć jego nie wygaśnie w sercach naszych" –

podwaja więc upór a raczéj zuchwalstwo, i wołając na swoich: Jeszcze chwilkę chłopcy a przejdziemy po trupach tych....

uderza z podwojną siłą — To wszystko w mgnieniu oka — krew się leje, że ślisko pod nogami — słychać tylko szczęk spotykających się bagnetów i jęk rannych i konających .... w tem, jak z nieba spadły, wypada z kompanią piechoty — pierwszy na jej czele, z obwiązaną głową, z karabinem do ataku, z krzyżem na piersi — kto? Papin — i uderza jak wściekły na Moskali, i z krzykiem: „Jak się masz Maminin!" — łamie szyk cały, — za nim wali się piechota; — chwila boju — Moskale podwajają atak — ostatnie ich szeregi nabijają broń — obadwa bracia walczą jak lwy — w tem kula trafia Papina — Papin pada bez zmysłów — Mamin, pomimo zaciekłości w boju, niespuszcza go z oka — przybiega więc doń, porywa na ramiona — i unosi w pobojowisku. — Tymczasem sierżant z Mamina kompanii zagrzewa żołnierzy i podnieca bój jeszcze zaciętszy. — Mamin zostawiwszy chirurga przy bracie, powraca do boju — w tem na odgłos bitwy w pobliżu stojące wojska obustronne przybywają na pomoc, i rozpoczyna się bitewka nie lada, która się kończy zwycięztwem Polaków. — Mamin i Papin byli ze sobą parę dni razem — poka-

zało się, że Papin był tylko lekko ranny, lecz dawniejsza rana na głowie rozjątrzyła się bardziej. – Mamin dowiedział się od żołnierzy, że brat jego jest jednym z najwaleczniejszych, że się bije od miliona krwawych mieczy – nie ustępuje nigdy – niebezpieczeństwa nie widzi i powiada, że papa tak kazał, bo wszyscy jego przodkowie tak się bijali. – Za taką subordynacyę ma krzyż, i jest przedstawiony do drugiego. –

Niebawem Mamina pułk dostał rozkaz ruszenia dalej. – Papin został w lazarecie, i kiedyż się znowu obaczę?....

Wkrótce skończyła się kampania – zapewnie przy szturmie Warszawy, Papin także nie zaniedbał rozkazów papy. – Mamin bił się, jak zwyczajnie, to nie ma o czem mówić – bił się jak wszyscy – bił się jak szatan; – mnie nie dostało się to szczęście w udziale, bić się przy szturmie Warszawy – byłem z ohydnej pamięci Ramorinem – gdzie indziej.

Pomimo to niebawem znaleźliśmy się wszyscy w naszem mieście – zdybaliśmy się z Maminem, i powitaliśmy się ze łzami – wielu wróciło – lecz o Papinie i słuch zaginął – a kiedy kilka miesięcy minęło, a on nie wracał, i znalazł się ktoś, co nam mówił, że go widział przed kościołkiem przy boku Sowiń-

skiego - nie wątpiliśmy wcale, że w stóp Boga-Rodzicy położył swą głowę, przy rozsiekanym w ołtarza starem bohaterze. —

Upewniwszy się prawie o śmierci Papina, żałowaliśmy go prawie wszyscy, miał on serce najlepsze, a mimo téj śmieszności, którą mu dziwaczna przyczepiła natura, był to pożyteczny członek narodu - pożyteczniejszy o wiele od tych wszystkich, którzy bruk zbijają, i paplając po salonach, mają się za ludzi wykształconych - od tych, co tak pięknie mówią po francuzku, tak pięknie rozprawiają o ekonomii politycznej i dyplomacyi, i od tych także, którzy dziś w imię wolności krzyczą po kawiarniach, i z cygarami w ustach mordują nieprzyjaciół, i na powagę socyalistów francuzkich klną we wszystkie diabły, chociaż w nich nie wierzą - lepszy mówię, bo on był żołnierz waleczny, bił się za ojczyznę - a to jest niezaprzeczona cnota, która po wszystkie wieki była godną uznania.

Tymczasem Mamin klęczał u nóg Anny. Hrabina niedarmo brała lekcye we wszystkich salonach Europy - aby też tak drobnej rzeczy, jak taki marjaż, zupełnie

à propos nie mniała nieskutecznie. – Ojciec Mamina zezwolił na wszystko – wesele odbyło się hucznie, bo było to modą w one czasy – państwo młodzi mieszkali czas jakiś w mieście – na wiosnę wynieśli się na wieś, – a Mamin rad był w samotnej ustroni używać jedynej nagrody za swoje dwa krzyże. –

Od uwieńczonej kampanii minęło lat trzy. Różne okoliczności zrządziły, żem także porzucił to mulne miejskie życie, i przeniosłem się na wieś, – a ponieważ miałem zupełnie dowolności zostawiony wybór okolicy, w której mam osiąść, więc kupiłem wioskę w sąsiedztwie Mamina. Wiele wspomnień łączyło nas razem, wiele szacunku miałem dla niego, wiele przyjemności spożyłem z nim, który z czasem wykształcił się na męża pełnego cnót domowych, kiedy nie było pory popisywać się z cnotami publicznemi, – pełnego nauki, a już niejakiego doświadczenia – pełnego stałości w obejściu i czegoś pociągającego ku sobie w każdym kroku, –

Mieszkaliśmy tedy o milę – On ożeni się, zaprowadził był w siebie w Domu zwyczaj obchodzenia uroczy

29go Listopada; – nie bywało tam wiele gości, nie bywało pijatyki ani hałasów, z któremi zwyczajnie podówczas wszystkie fety obchodzono – zjeżdżało nas się tam li kilku towarzyszy z kampanii 1831 roku – przepędzaliśmy zwykle dzień cały na polowaniu, a wieczorek jużto przy lampce, ale po większej części na wspomnieniach tyle nam miłych z naszej młodości, że szkół i wojaczki. – Zwyczajnie chwilę poświęcaliśmy pamięci poległych, a wówczas niezapominaliśmy o Papinie. – Mamin ze łzami w oczach wspominał jego czyny – mawiał, że połowę majątku by oddał swego jeszcze, oprócz Papinowej schedy, gdyby go ujrzał wracającego; o czemuż mu się przynajmniej jaką broń po nim, jakaś pamiątka nie została!

Było to właśnie 29go Listopada, – w cztery lata po kampanii. – Było nas około dwunastu zgromadzonych u Mamina. –

Dzień był pogodny i tak ciepły, światło jesienne takie urocze, cisza była taka w powietrzu, że mimowolnie jakoś wszyscy posmutnieliśmy na dobre. –

Wszystkie smutne wspomnienia, jakie kto miał w duszy na dnie, wystąpiły nam przed oczy – zamiast wesołości,

która zwykle męzkie ogarnia towarzystwo, poglądaliśmy po sobie i wzdychaliśmy wzajem. – Pani Anna i inne zgromadzone panie, zaproponowały nam przed herbatą przejażdżkę do lasku – przyjęliśmy bez wahania się – a ponieważ w nadziei polowania mieliśmy prawie wszyscy konie wierzchowe ze sobą, więc mężczyzni konno a panie powozami.

Mamin cieszył się niewypowiedzianie, bo miał ochotę zprezentować swego Araba, którego niedawno nabył w zagranicznem stadzie.

„Będziemy mieli małe wyścigi," mówił mi na ucho.

„Brawo!" odpowiedziałem, „ale zakładam się, że moja Iskra wyprzedzi."

„Więc zakład."

„O co?"

„Ty dasz mi tego źrebca dereszka z gwiazdą – a ja?"

„Ty – ty – szable demeszkę po podkomorzym."

„Ha zgoda!"

Dano znać że konie gotowe – wyszliśmy na ganek – powozy stały przed gankiem, konie posiodłane przy topolach i między aleją grabową – już panie miały wsiadać. Mamin się niecierpliwi – „prędzej – prędziej – bo będzie późno u bramy – w bramę

wchodził właśnie jakiś żebrak i bronił się kijem przed psami. –

„Kij tam sto tysięcy!" – zawołał Maurin, „Tędrzejn, obroń tego człowieka, i daj mu tam co" – i wyrzucił kilka srebrników na ziemię – ale żebrak zbliżał się ku państwu, i śmiejszym swoim krokiem jak zwykle żebracy – coś było, czego nie umiem spowiedzieć – ale mimowolnie wszyscy się zatrzymali – jakby wczekując czegoś nadzwyczajnego.

Zbliżający się człowiek był wzrostu wysokiego, czerwonej opuchniętej twarzy, zarośnięty, z najeżonemi włosami – w twarzy malowało się spokojne cierpienie i rezygnacja – miał na sobie zwykłe podarty, obuwie prawie żadne – chustkę brudną i niedbale owiązaną około szyi – na czole szram głęboki – a na piersiach dwa krzyże! Tak przystąpił gościńca, i nie zdejmując podartej czapki, popatrzył wprost w oczy Maurinowi. – Maurin zbladł i z dziwnym wyrazem na twarzy wyszeptał:

„Papin!"

„Maurin!" zawołał żebrak – i upadli sobie wzajem w objęcia. Głęboko wzruszeni i milczący stanęliśmy w około – chwila przywitania trwała długo – lecz

bez głosu i jęku, uroczysta jak uderzenie organu w kościele - wzniosła jak pierwszy hymn śpiewany w dzień zmartwychwstania.

Niebawem zaprowadziliśmy się wszyscy do salonu - obsiedliśmy Papina w około - a on nam opowiadał. - Mówił więc, jak się przy szturmie Warszawy dostał w niewolą, jak go zapędzono do Wiatki, ile się nacierpiał nędzy i głodu - jak mu potem nagle ofiarowano stopień oficera w służbie rosyjskiéj, jak go nie przyjął, przeczuwając, że go pewnie uwolnią - uwolniony, jak doszedł o żebranym chlebie do domu....

„Ale jakiś ty nędzny - Papinku!" zawołał ze łzami Mamin - „czy nie miałeś nic pieniędzy?" - Mam 200 dukatów," odpowiedział Papin - i odpiął pas z pod sukni, i wyprał je na stół.

„Papinku! czemużeś ich nie użył na twoje potrzeby?" zapytał Mamin.

„Wszakżem ci mówił," odrzekł Papin, „że papa kazał tylko w ostatecznéj potrzebie...."

472

notatki Dr. Kowalskiego

o

Anastazym Siostrzeńcu

279

Ankot

[illegible] spokojny wytrawny
[illegible] — cytrynowy — [illegible]
[illegible] —

Brzeno

Zapamiętały gruntowny
1846 do Polanki — [illegible]
[illegible] — [illegible]

Tyrpys

[illegible] — [illegible]
[illegible] — 5 razy [illegible]
[illegible]

Gen. Zamoyski

[illegible] polska [illegible]
[illegible] —

An Kordowski –

Dekretem z dnia 22 Grudnia 1830 do L 317
powołanym został przez Stany Kr Galicyi do utworzenia Statutu i
utworzenia Towarzystw Gospodarskiego, czem się ten gorliwie zajął
i w późniejszych sejmach przeprowadzeniu dopomógł -
Był też członkiem Komisyi do uregulowania sprawy uregulowania
sprawy poddańczej przez Sejm Stanów galicyjskich wybranym. Sprawy
tej uwłaszczenia włościan gorliwie się ujmował, czego wyraz ze nakazem mowy
Mauryego Krasickim, wygotowane przez nich Projekta w skutek zaszłych
wypadków w r. 1846 i nie wstrzymania sejmu z tej przyczyny nie mogły
wejść w życie i dopiero w r 1848 rząd z własnego zamierzenia sprawę tę
w sposób najmniej ofiarowaniu, bez prawdy dla włościan ze szkodą dla
właścicieli dóbr i z rozprzężeniem stosunków spółecznych, wbrew sposobom
przez Komisyą Stanów zamierzonemu i przyjętemu w roku 1809 mianowany był przez Ces Króla
Józefa Pomiatowskiego równocześnie z Krasickim hrabią Krasickim z Lwowa
na Komisarzy rządu polskiego w zajętych przez wojska polskie częściach
Galicyi i mianowicie w Krakowskiej Krasickiego dla spraw wojskowych zaś Anastazy
Hordyński dla spraw cywilnych. W celu otrzymania odpowiednich instrukcyi,
otrzymał rozkaz stawienia się do sztabu głównego w Jarosławiu,
Warszawie, i w tym celu wystawiony mu został glejt przez Komendanta armii
gardy Generała Rożnieckiego z dnia 2 Maja 1809 r. w oryginale przechowany. Dla zastosowania się
przed odpowiedzialnością wstępującemu Austryakami wydawano podobne pisma jakoby
pod odpowiedzialnością życia i majątku, co też i w tym dla tegoż wojewódzkiego
doręczeniu miało miejsce. Przez chwilę czas zajęcia ziemi przemyskiej
i Sanockiej przez wojska polskie wykonywali ci mianowani Komisarze
niezgrabnie władzy, którzy nawet i umiejętności austryackie o ile uwłaszczenie się zdołały
uwłaszczyły. Po cesyi zajętych przez wojska austryackie ziem przez wojska polskie,
nastąpiło na powrót w miejsce herbów polskich orłów Austryackich
Komisarzy nowych, do odpowiedzialności, ci Hrabia Krasicki
ci wytrwawszy do ostatniej chwili na miejscu swego przeznaczenia w Sanoku
przez panujący odwrót z całym Sanockiego a to ze względu tak ważnej że pojęcia
nie podobna jak ze strzelb i rabunku na Komisarzu tamtejszym ujść zdołali. Anastazy
Hordyński zaś z archiwum radom, z dowodzeniem Stellu miejscowej Sanockiej do wojska polskiego
zaangażowanych przedarł się z narażeniem życia do ostatniego sztabu armii polskiej
gdzie z czynności sprawy zdał i podlegał się Ces Józefa Pomiatowskiego otrzymał
Austryacy chcieli pociągnąć do odpowiedzialności tychże Komisarzy, przydatym im się jednak pisma i przepro-
nosić wystawione gdyż zagrożona kara śmierci uniknął bowiem jako zdrajca do uwolnienia. -

Wyjątkowa jest Kaszubska loterya

odbyta ona w Malanie w r. 1845. za pretekstem zaszłej przykrości Rada wychowania Dzieci wydziedziczonych podniosła wanie dn 5 Października 1845 potrzeba przez Prezesa Generalnego Jenerała Schneidera i innych

Ciężkie daty

W r. 1848 jednogłośnie obrany był Prezesem Rady Narodowej dniem Janeckiego

obstawiony w pościeli Z. Kamieńskiego Pojm. Marcin Ostrowski

Dzieje Anatazy stale zamieniał

Dwory z gruntownością Dwór w Malanie stał zawsze otworem ile razy sprawa narodowa tego wymagała - Z tamtąd wyszły na widnie w r. 1830 do powstania po którego upadku przez lat kilka znakomite mobilizacje zaczęły w starym Dworze Malanckim przytułek i bezpieczne schronienie. gdyż a ober przykładu, nie stały a nawet ludu wiejskiego nie było bowiem wypadku żeby ~~schronienia~~ poszukującym za emigracyą władzom austryackim wydano ich ukryć Kolwiek którego z nich w Malanie znaleźć, choć ogólnie wiadomo było nam że po kilku czasami i kilku, nastu emigrantów stale tam przebywało - W smutnej pamięci r. 1846 gdy, chcą zgładzić w kilkadziesiąt osób z rodzinami ruszyły i dziećmi znalazły schronienie w bezpiecznym dworze Malanej - Gdy rozjuszona tłuszcza napadała inne dwory, niszcząc wszystko do szczętu i nieszczęśliwców najokrutniejszemi obwarzaniami nawet morderstwem Kalejsze nie wzięli nierzadko tych kanibalów ~~wydarzeń~~ bisurmanów austryackich Melanie Zenkowskiej Rosynki D. dóbr Anatazy. Kalejsze

Kto zdołał uniknąć ~~zemsty~~ dążył do dworu w Malanie, tam bowiem groźny oko Lyello nie uległy zwierzęcym wybrykom, lecz przeciwnie pomni przeciwnie patryarchalnego stosunku do dworu otaczyli go dzienną i nocną wartą a ilekroć groźny z innych stron do napadu się zbliżały, groźnem wystąpieniem ich odpierali; w czem przodowała wierna służba dworska zorganizowana do obrony przez synów Anatazy Tyrra ~~Romana~~ i wtórowała oraz niestrzeżonych krańców Humanitetu - Po przebyciu kilkuletniej dziejowej burzy ~~walki domowych~~ ~~zapewnił~~ spokój Dom malanckich zachowany w ciche zgłoszenie i zniszczenie -

K 19.

282